TÜSTAV
Ahmet Ekin
Kolleksiyonu

HALKIN KURTULUŞU

17
14 Haziran 1976
250kr.

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

15-16 HAZİRAN YOLUNDA

Bugün, 15—16 Haziran'ın altıncı yılında, ülkemizi kan va ateşe boğan hâkim sınıflar halkın gün be gün yükselen, genişleyen mücadelesi karşısında çılgına dönüyor, sömürü, zulüm ve terörü arttırmak için olanca çabalarını harcıyorlar. Faşist MC iktidarı eliyle, bütün halkın en küçük hak ve özgürlüklerini bile yoketmeye çalışıyor, faşist diktatörlüğü adım adım gerçekleştiriyorlar.

Ancak, faşistler zulüm ve terörü arttırdıkları ölçüde, halk kitlelerinden gittikçe daha büyük bir hızla tecrit oluyorlar. Gittikçe daha geniş emekçi kitleleri faşist zulüm ve teröre karşı en sert direnci göstermenin, birleşmenin, faşizme karşı can alıcı darbeyi vurmanın özlemini duyuyorlar.

* * *

15—16 Haziran İşçi Direnişi, Türkiye işçi sınıfının zulüm ve sömürüye karşı şahlanışıydı.

15—16 Haziran şanlı İşçi Direnişi, işçi sınıfının ve bütün halkın en küçük hak ve özgürlüklerine dahi hayasızca saldıran hâkim sınıfların gerici diktatörlüğünü şiddetle sarstı.
İşbirlikçi burjuvaların ve toprak ağalarının yüreğine korku saldı.

15—16 Haziran İşçi Direnişi, "İşçi sınıfı devrime öncülük edebilir mi, edemez mi?" gevezeliklerini hayatın dışına attı. İşçi sınıfı, zulüm ve sömürü düzenine karşı mücadelenin en kararlı savaşçısı olduğunu, 15—16 Haziran'da kanı pahasına bir kere daha ispatladı.

15—16 Haziran Şanlı İşçi Direnişi, devrim ve mücadele kaçkını revizyonistlerin, reformistlerin; "Ordunun devrimci geleneği"safsatalarıyla işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyruğuna takmaya çabalayan cuntacıların; işçi sınıfının ekonomik mücadelesini her gün burjuvaziye satan sendika ağalarının suratına inen bir şamardı. Mücadelenin ateşi, sosyalizm maskeli bütün burjuvaların maskelerini indirdi, onları teşhir etti.

Ve 15—16 Haziran Şanlı İşçi Direnişi, bu zulüm ve sömürü düzenini yerle bir edecek biricik gücün emekçi halk kitleleri olduğunu, halkın silahlı gücü olduğunu tartışılmaz bir şekilde, bir kere daha ortaya koydu.

İşçi sınıfı ve bütün halk, 15—16 Haziran direnişiyle, 10 yılda ancak kazanabileceği devrimci tecrübeyi iki güne sığdırdı. Bu şanlı direniş, halk kitlelerinin devrimci mücadelesini örgütleyecek ve yönetecek, hakim sınıfların gerici diktatörlüğünü yıkarak, yerine, proletarya önderliğinde halkın demokratik iktidarını ve giderek proletarya diktatörlüğünü kuracak olan proletarya partisinin gerekliliğini bir kere daha vurguladı.

* * *

Hayat bugün faşizme, sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadelenin tek doğru yolunu, ayak sesleri ile İstanbul sokaklarını, hançereleriyle meydanları inleten, yüzbinlerce işçinin mücadele yolunu, geniş halk kitlelerinin yılmaz mücadele yolunu gösteriyor.

O HALDE;

15—16 Haziran'ın kitle kahramanlığı ve sarsılmaz mücadele ruhuyla, faşist zulüm ve teröre, bu zulüm ve terörün uygulayıcısı faşist MC iktidarına karşı ileri!

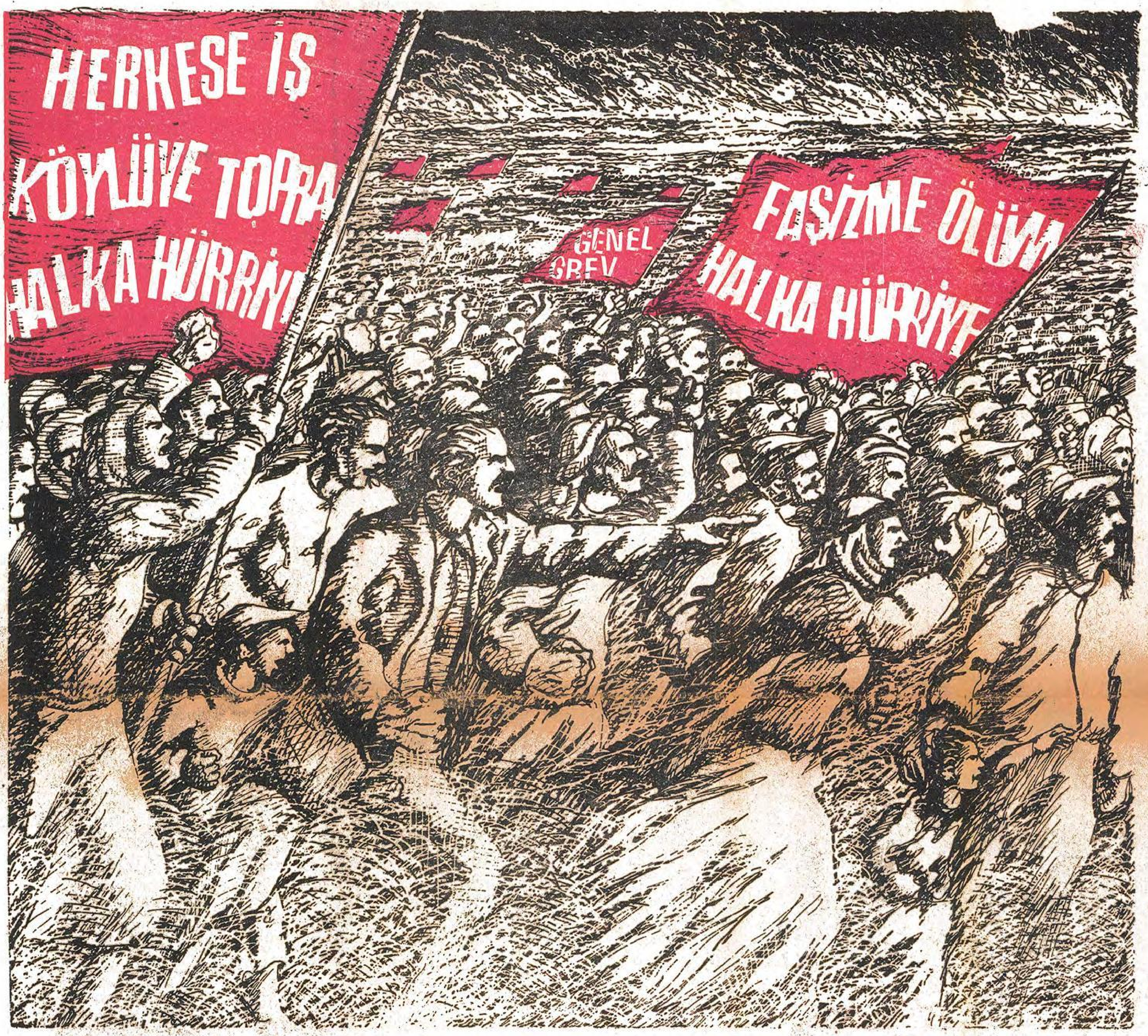

FAŞİST MC İKTİDARINA KARŞI İLERİ!..

KAHROLSUN FAŞİST MC İKTİDARI

★ Halka zulmedenlerden, Faşist Katillerden Hesap Sorulmalıdır
★ MHP, Ülkü Ocakları ve Bütün Faşist Örgütler Kapatılmalıdır
★ Siyasi Partiler, Sendikalar, Dernekler, Üniversiteler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunlarındaki Bütün Anti—Demokratik Hükümler Kaldırılmalıdır
★ 141,142,146,311,312. Maddeler İptal Edilmelidir
★ Zındanlar Boşalsın, D.G.M Kapansın
★ 8 Saatlik İşgünü Heryerde Uygulanmalıdır
★ Eşit İşe Eşit Ücret
★ İş Kanunu Değiştirilmeli, 13—17. Maddeler İptal Edilmelidir.
★ Grev Yasaklarına Son, Lokavt Yasaklanmalıdır
★ Genel Grev, Siyasi Grev, Dayanışma grevi Kanunlaşsın
★ Bütün Çalışanlara Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı
★ Sendika Hürriyeti, İş Güvenliği
★ Referandum Kanunlaşmalıdır
★ Büyük Toprak Mülkiyetine El Konmalıdır, Topraklar Köylüye
★ Köylünün Banka, Tefeci Borçları İptal Edilmelidir, İpotekler Kaldırılmalıdır.
★ Kürt Milleti Üzerinde Milli Zulme Son,
★ Emperyalistlerle İkili Anlaşmalar İptal Edilmelidir, Üslere El Konsun Emperyalizme ve Sosyal—Emperyalizme Karşı üçüncü Dünya İle Birlik
★ Kıbrıs tan Bütün Yabancı Üs ve Askerler Çekilmelidir, Kıbrıs Halkı Kendi Kaderini Kendi Tayin Etmelidir.

SOVYET SOSYAL-EMPERYALİSTLERİ ANGOLA VE AFRİKA'DA YAYILIYOR

Angola halkının Portekiz sömürgeciliğine karşı 1960 yıllarında başlattığı kurtuluş savaşı, geçtiğimiz yılın 11 Kasımında bağımsızlığını resmen ilanıyla sonuçlandı. Bu uzun yıllar boyunca Angola halkı, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak ara vermeksizin elde silah savaştı. Bu uzun mücadele sırasında kahraman Angola halkı, emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı mücadele eden Afrika'nın ve dünyanın diğer halkları tarafından desteklendi.

Ulusal kurtuluş sağlanır sağlanmaz, Sovyet sosyal-emperyalizmi, silahlı güçleriyle okyanuslar ötesinden gelerek, bu ülkeye açıkça müdahale etti. Bağımsızlığını henüz kazanmış olan bu genç ülkede, emperyalist hakimiyetini kurabilmesinin uygun şartlarını yaratmak için, kurtuluş örgütleri arasına nifak tohumları saçtı ve içsavaşı kışkırttı. Öte yandan, ırkçı Güney Afrika rejimi de yayılma ve saldırı ihtiyacı dürtüsüyle bu ülkeyi askerlerle işgal etti ve kendi çıkarlarını koruma bahanesi altında içişlerine doğrudan müdahale etti. Böylece Angola, yabancı askerî güçlerin yer aldığı ve binlerce siyah derili insanın öldürüldüğü kanlı bir içsavaşa sahne oldu.

SOVYETLER, EMPERYALİST EMELLERİ İÇİN MÜDAHALE ETTİ.

Anogla'da cereyan eden olaylar, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin dünya hegemonyası uğruna giriştikleri ve her geçen gün şiddetlenen mücadelenin bir sonucudur. Ve esas olarak, yüzüne sosyalizm maskesi geçiren emperyalist Sovyetler Birliğinin sömürgeci yayılma politikasını bütün şiddetiyle sürdürmesinin ve Güney Afrika'daki önemli stratejik noktaları ele geçirme isteğinin bir sonucudur. Sovyet sosyal-emperyalistleri, "Angola'dan ne ekonomik, ne askerî, ne de başka türlü hiçbir avantaj elde etmeyi amaçlamadıklarını" söylediler ve bu şekilde konuşmaya devam ediyorlar. Oysa çok uzun zamandan beri Sovyet propaganda araçları, büyük bir açgözlülükle "Angola'nın çekici doğal kaynakları"ndan, "olağanüstü önemde stratejik konumu"ndan söz ediyorlar. Gerçekte onlar, Güney Atlantik'e hakim olmak amacıyla Angola'da hava ve deniz üsleri elde etmeyi amaçlıyorlar. Böylece Angola'yı, değerli stratejik kaynaklarına el koymayı tasarladıkları orta ve güney Afrika'da daha sonraki yayılmaları için bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istiyorlar. Sosyal-emperyalistlerin Orta Doğuya hakim olmak için Süveyş kanalı ve Kızıldeniz bölgesindeki yoğun faaliyetleri, batı Akdeniz'de destek noktaları elde etme çabaları biraz yakından incelenirse, onları Angola'da müdahaleye yönelten sebepler açıkça anlaşılır.

Sosyal-emperyalistler, amaçlarına ulaşabilmek için üç kurtuluş örgütünün birini, MPLA'yı diğer ikisine, FNLA ve UNİTA'ya karşı destekleyerek aralarındaki çelişmeyi içsavaşa çevirdiler. Onların ateşkes üzerinde vardıkları anlaşmayı ve diğer birçok anlaşmayı sabote ettiler. Ulusal birliğin sembolü olan, Geçici Hükümetin yıkılışına sebep oldular. Onlar, Portekiz sömürgeci egemenliğinden kurtulmak için, uzun ve kahramanca mücadele boyunca Angola halkına hiçbir gerçek destek sağlamadılar. Fakat sömürgecilik yıkılarak bağımsızlık elde edilir edilmez, sosyal-emperyalistler, çarların "cömertliği" ile yüzlerce milyon değerinde füzeler, zırhlı araçlar, bombardıman uçakları ve diğer silahlarla birdenbire ortaya çıktılar. Angola'ya bin askerî personel ve subay; egemenlikleri altında tuttukları Kübalılardan onbin asker gönderdiler. Angola'ya müdahale eden yabancı askerler, içsavaş sırasında pekçok kasaba ve köyü bombardıman edip, yerli halktan binlercesini öldürdüler.

Gerçekten sosyalist olan bir ülkenin, bu şartlar altında başka bir ülkenin topraklarında ne işi olabilir? Bağımsız bir ülkenin içişlerine müdahale etmeye, içsavaş kışkırtıcılığı yapmaya ve içsavaşta taraflardan birinin yanında çarpışmaya ne hakkı olabilir? Sovyetler'in Angola'ya müdahalesi, onun yayılmacı siyasetini ve sosyal-emperyalist karakterini ortaya koyan çarpıcı bir örnektir. Sosyal-emperyalistler, gerçek saldırı ve yayılma emellerini gizleyebilmek için, "ulusal kurtuluş hareketlerine samimi ve çıkar gözetmeyen bir destek" sağladıklarını, başka ülkelere yaptıkları müdahalelerin ve kurdukları denetimlerin "enternasyonalist görev" olduğunu söylüyorlar. Bunlar su katılmamış bir yalandır. Angola'ya yapılan bu müdahale aynı zamanda öteki süper devlet ABD'nin de bu ülkeye müdahalesine zemin hazırlayan bir tutumdur.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve ırkçı Güney Afrika'nın Angola'ya müdahalelerine karşı çıkmak, bütün devrimcilerin, dünyanın ve Afrika'nın bütün barışsever halklarının vazgeçilmez görevidir. Emperyalist baskı ve denetim ve yabancı müdahale son bulmadıkça Afrika'nın mazlum halkları hiçbir zaman barışa ve özgürlüğe kavuşamıyacaktır.

Angola halkının, Afrika halklarının ve dünyanın diğer pekçok ülke ve halkının kararlı çabaları sonunda, ırkçı Güney Afrika, 27 Marttan itibaren bütün askerlerini çekeceğini kabul etti. Oysa Sovyet askerî personeli ve Sovyet emellerine hizmet eden Küba askerleri, Angola'da kalmaya devam ediyorlar. Ve Sovyet sosyal-emperyalistleri askerî yardım adı altında bu ülkedeki varlık ve hakimiyetlerini güçlendirme yolunda sinsice adımlar atıyorlar.

DOĞRU TAVIR NEDİR?

Angola sorununda doğru tavır; sömürgeciliğe karşı savaş boyunca Angola halkına her alanda destek olmak, bağımsızlığın ilanından sonra ise, hiçbiri de proletaryayı temsil etmeyen kurtuluş örgütlerinden birini diğerlerine karşı destekleyerek, içsavaş kışkırtıcılığı yapmak değil, tam tersine Angola halkının birliğini savunmaktı. Güney Afrika ırkçılarının ve Sovyetlerin müdahalesine karşı çıkmak, "Angola'nın kaderini Angolalılar tayin eder" ilkesini savunmaktı. Bugün de, Angola'daki bütün yabancı kuvvetlerin, Sovyet ve Küba askerlerinin çekilmesini, Sovyet yayılmasının son bulmasını savunmaktır. Bugün MPLA'nın kurduğu hükümetin, iki süper devlete karşı Angola'nın bağımsızlığını koruması ve üçüncü dünya ülkeleri safında yer alması, hem Angola'nın hem de tüm dünya halklarının yararına olacaktır.

Sosyal-emperyalist emellere hizmet eden Küba'lı askerler Angola'da.

MISIR-SOVYET «DOSTLUK ANLAŞMASI»

SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN BOŞ VE ALDATICI VAATLERİNDEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİ

Mısır hükümeti, 15 Martta "Mısır-Sovyet Dostluk Anlaşması"nı tek taraflı olarak feshederek, hem sosyal-emperyalistlerin Mısır'ı sıçrama tahtası olarak kullanarak Ortadoğu ülkelerinde yayılma ve Ortadoğu halkları üzerinde baskı zulüm ve amansız sömürü uygulama emellerini baltalarken, hem de Mısır halkına ve dünyanın diğer halklarına yardım ve dostluk adı altında sadece boş vaatlerde bulunduğu gerçeğini açığa çıkarmada ileri bir adım atmış oldu.

27 Mayıs 1971'de, revizyonist sovyet yöneticisi Podgorni, Mısır'ı "dostluk ve işbirliği anlaşması"nı imzaya zorlamak için Kahire'ye geldi. 12 maddeden oluşan anlaşma 15 yıl süreyle geçerli olacaktı. Ancak, anlaşmanın imzalanmasından sonraki 5 yıl boyunca sovyet revizyonistleri şartların bir çoğuna aldırmadılar ve anlaşmayı Mısır'ı kontrol altında tutmak için kullanırken, söz verdikleri vaatlerden hiç birini yerine getirmediler.

Mısır'ın İsrail saldırısına karşı koymak için şiddetle silaha ihtiyacı vardı; ne yapıp yapıp 1971 yılında kaybedilmiş topraklar geri alınmalıydı. Podgorni 5 gün içinde istenen silahların gönderileceği vaatleriyle Moskova'ya döndü. Ancak bu söz yerine getirilmedi. Mısır'ın sürekli talepleri üzerine, Kosigin 1972 yılında yapılacak silah sevkiyatını bizzat denetlemeyi garanti etmek zorunda kaldı. Ama bu bir aldatmacaydı ve sosyal-emperyalistler tekrar zaman kazanma taktiklerine başvurarak Mısır'a yapılacak silah sevkiyatını yeniden geciktirdiler ve Mısır'ın kaybedilmiş toprakları geri alma planları o yıl suya düştü.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, anlaşmanın koşullarını, Mısır'a çok sayıda askerî personel gönderme, Mısır'ın savaş planlarını kontrol ve idare etme, Mısır'da askerî üs ve siyasî ayrıcalık elde etme gibi imtiyazlar kapacak biçimde değiştirdiler. Mısırlıların bazı silahların kullanımını öğrenmeleri isteğini reddettiler. Mısır'a elektronik aletler vereceklerdi ama bu aletleri sadece Mısırlılar kullanamıyacak ve aletlerin kullanımı sadece sovyet personelinin elinde olacaktı. Sovyet personeli, Mısır halkının üzerinde ağır bir yük olduğunu kısa zamanda hissettirmekle kalmadı, aynı zamanda Mısır'ın içişlerine müdahale etmeye başladı. Kontrolleri altında tuttukları Mısır askerî üsleri, Mısırlı askerî memurlara ve hatta yüksek dereceli yetkililere bile kapalıydı. Aynı zamanda Mısır'ın ve diğer arap ülkelerinin askerî, politik ve ekonomik bilgilerini sınırsızca birleştirdiler ve yıkıcı faaliyetler yürütmeye başladılar. Mısır'ın millî bağımsızlığını ve devlet hakimiyetini yoketmeyi amaçlayan bu faaliyetler Mısırlıları öfkelendirdi. Nihayet, 1972 yılında sovyet askerî personeli pılıyı pırtıyı toplayarak Mısır'dan kovuldu.

Dünya hegemonyası mücadelesi için, sosyal-emperyalistler, Ortadoğu halklarına "ne savaş, ne barış" politikasını empoze etmeye gayret gösterdiler. Mısır 1973 yılında bu çabaların altında yatan oyunu sezdi ve Ekim savaşını başlattı. Sovyet revizyonistleri önce bu savaşı engellemeye çalıştılar, sonra da karşı koydular. Daha sonra, Mısır'ı ateşkes'e zorlamak için Mısır ordusunu ve cephanesini takviyeyi durdurdular. Ekim savaşından sonra, Mısır'ın muhtemel bir İsrail saldırısını karşılamaya hazır olmak için acilen, bozulmuş ve tahrip olmuş silahların onarılmasına ve yenilenmesine ihtiyacı vardı. Fakat sovyet revizyonistleri, sürekli olarak bütün techizata ambargo koyma metoduna başvurdular. Ocak 1973'ten Ocak 1975'e kadar sovyet sosyal-emperyalistleri, Mısır'ın yüksek paralar ödediği silah ve Sovyet yapısı MIG 21 uçak parçalarını göndermeyi reddettiler ve bu uçaklar kısa zamanda hurda yığını haline geldi. Sovyetler Birliği, öte yandan, Mısır'ın bu parçaları Hindistan'dan temin etme çabalarını engelledi. Sovyet revizyonistleri silah teminini Mısır halkını köşeye sıkıştırmak için bir şantaj aracı olarak kullanıyorlardı. Ekim savaşından hemen iki ay sonra, Sovyetler Birliği, Mısır'ın arda kalan askerî borçları için 22,1 milyon ruble ödemesini talep etti. Mısır'ı bundan sonraki yıllarda da borçlarını ödemesi için baskı altında tutmaya devam etti. Mısır, anlaşmaya dayanarak, birçok kereler ödeme programının yenilenmesini istedi. Fakat bu, sürekli olarak Sovyet revizyonistleri tarafından geri çevrildi.

Mısır her yıl Sovyet borçlarını faiziyle birlikde ödemek için 400 milyon doları bu işe ayırmak zorundaydı. Bu büyük miktarda paraya ek olarak Mısır, pamuk ve diğer ihraç mallarının dörtte birini Sovyet "yardım" borcu ve faizi için vermek zorundaydı. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Mısır'a yaptığı bu şantaj Mısır halkının nefretini ve direncini yükseltti. Ve sonunda halkın baskısıyla Mısır hükümeti Sovyetlerle olan anlaşmayı tek taraflı olarak feshetti.

ŞİDDET SORUNUNDA MARKSİST-LENİNİSTLERİN, REVİZYONİSTLERİN, KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLERİNİN TAVRI NEDİR?

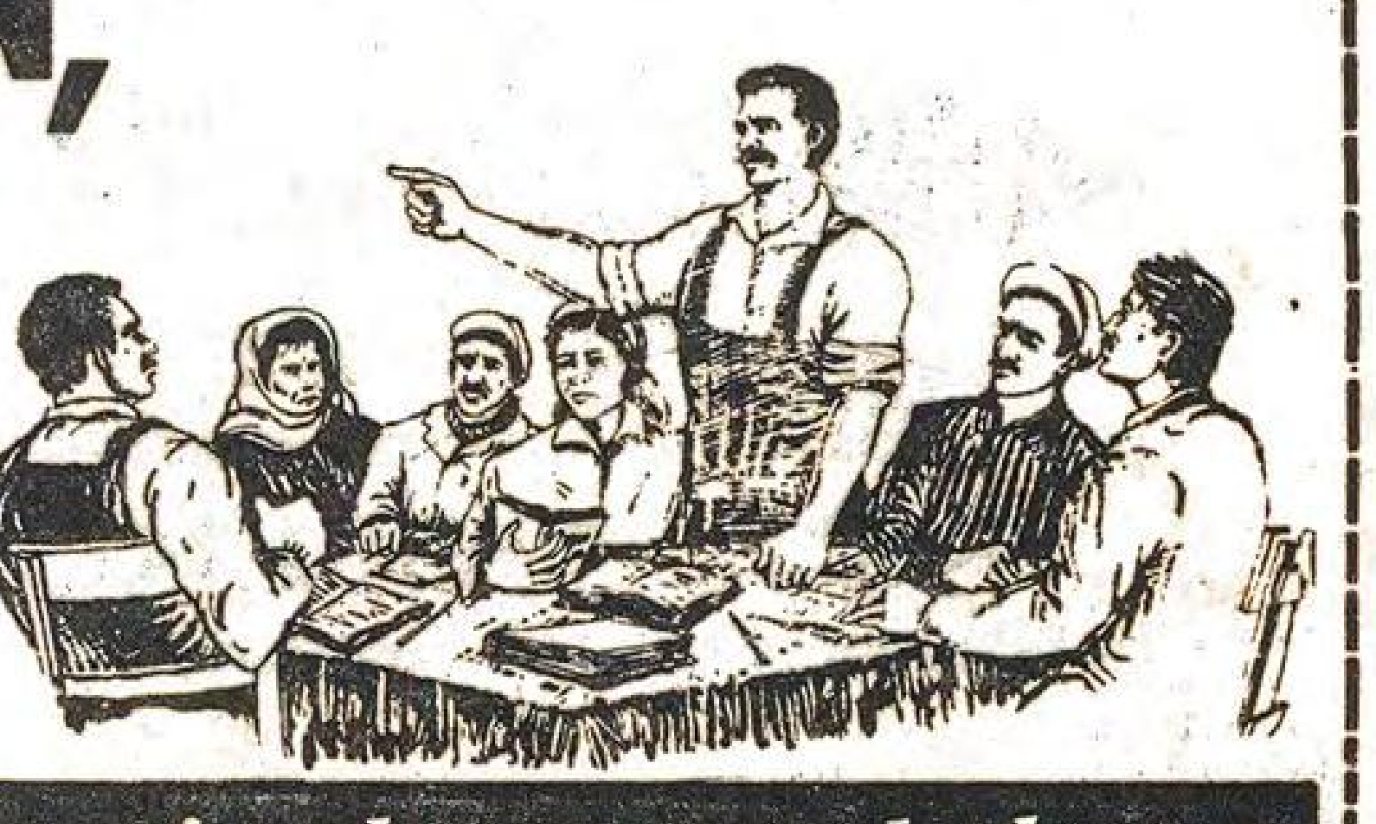

teori yolumuzu aydınlatıyor

ŞİDDET AMAÇ DEĞİL, PROLETARYANIN VE HALK KİTLELERİNİN SÖMÜRÜCÜ SINIFLARIN GERİCİ DİKTATÖRLÜĞÜNÜ YIKMA DOĞRULTUSUNDAKİ MÜCADELELERİNİN EN TEMEL ARACIDIR. ŞİDDETİ BİR AMAÇ OLARAK ELE ALAN ANLAYIŞ, SINIFLI TOPLUMUN İLK OLUŞUMUNDAN BU YANA, EZİLEN SINIFLAR ÜZERİNDE ŞİDDET UYGULAYAN EZEN, SÖMÜRÜCÜ SINIFLARIN TAVRINI BENİMSEMEK, ŞİDDETE TAPMAKLA ÖZDEŞTİR.

Yeni bir topluma gebe eski toplumun ebesinin şiddet olduğu temel ilkesi, marksist-leninistlerin devrimde şiddet sorununa hayatî bir önem vermelerinin esasını teşkil eder. Marksist-leninistler, proletaryanın öncülüğünde, halk kitlelerinin şiddete dayanan mücadelesi olmaksızın, burjuva devlet cihazının parçalanamıyacağını, hakim sınıfların gerici diktatörlüğüne son verilemiyeceğini bilirler. Ama marksist-leninistler, devrimde şiddetin rolünü, dolayısıyla devrimi inkar eden revizyonistlerle olduğu kadar; şiddeti her türlü sınıfsal içeriğinden koparan, onu amaç haline getiren anlayışla da amansızca mücadele etmeyi zorunlu bir görev sayarlar.

Dünya işçi sınıfı hareketi içinde iki çizgi arasında, marksizm ve revizyonizm, proleter devrimci ve burjuva karşı-devrimci çizgiler arasındaki mücadele bütün şiddetiyle sürüyor.

Revizyonizm, işçi sınıfı hareketine etkin olma, onu burjuvazinin dümen suyuna sokma çabalarını çeşitli görünümler altında, çeşitli karşı-devrimci tezler ileri sürerek devam ettiriyor.

Revizyonizm, uzun yıllar boyunca, esas olarak, 1890'larda Alman burjuva ajanı Bernstein ve yandaşları tarafından ortaya atılan tezleri geliştirerek, sınıf mücadelesinin varlığını ve kanunlarını inkar eden, işçi sınıfının iktidarı barışçı yollardan ve tedrici olarak burjuvaziden "devralabileceği" safsatalarını yayan, proletaryanın burjuvaziye karşı en etkin mücadele silahı olan proletarya diktatörlüğünün kurulmasının gereksizliğini ilan eden tezleri ortaya atarak, işçi sınıfı hareketine hakim olmaya ve varlığını sürdürmeye çalıştı. Kısacası, uzun yıllar boyunca revizyonizmin genel karakteri reformizm ve pasifizm olarak göründü. Yugoslavya'da Tito kliğinin, Sovyetler Birliği'nde 1950 lerden sonra iktidarı ele geçiren Kruşçev modern revizyonistinin uygulamaları ve geliştirdikleri tezlerde bu görüntüyü doğrular, kuvvetlendirir nitelikte idi. "Proletarya diktatörlüğünün görevini tamamlayarak bütün halkın diktatörlüğüne dönüşmesi, proletarya devletinin bütün halkın devletine dönüşmesi", "kapitalist olmayan yoldan kalkınma", "sosyalizme barış içinde geçiş" gibi, proletarya diktatörlüğünü ve sınıf mücadelesinin kanunlarını inkar eden tezler, proletaryayı burjuvaziye karşı mücadelede silahsız bırakmayı, onu, devrimci ateşini ve mücadele azmini yitirmiş, köleleştirilmiş, suskun bir yığına dönüştürmeyi amaçlıyor, burjuvaziye, bugün de sürdürdüğü baha biçilmez bir hizmeti yerine getiriyordu.

KÜÇÜK BURJUVA İHTİLALCİLERİ ŞİDDETİ AMAÇ OLARAK GÖRÜYORLAR.

Modern revizyonizmin bu tezleri yaygınlaştırarak dünya çapında etkinlik kazanması, giderek tek tek ülkelerdeki devrimci mücadeleyi etkiler duruma gelmesi, kendisiyle birlikte bir başka burjuva troçkist; maceracı akımların gelişmesini ve güçlenmesini de hızlandırdı. Güçlü bir marksist-leninist hareketin varlığının söz konusu olmadığı tek tek ülkelere bakıldığında, proletaryanın ve geniş halk kitlelerinin mücadelesini iğdiş etmeyi amaçlayan modern revizyonist çizginin takipçileri ile, revizyonist ihanetin hayal kırıklığına uğrattığı ve marksizm-leninizmin temel ilkeleri hakkında şüpheye düşerek yeni, orijinal teoriler uydurmaya çalışan çoğu kez dürüst küçük burjuva aydınları tarafından temsil edilen küçük burjuva ihtilalci, maceracı akımların ve yer yer de troçkist akımların başabaş gittikleri görülüyordu. Revizyonistlere tepki olarak gelişmesine rağmen, küçük burjuva ihtilalci, maceracı akımların temel görüşleri revizyonist tezlerle büyük ölçüde aynılık gösteriyordu. Kitlelerin sınıf mücadelesindeki tayin edici ve vazgeçilmez önemini inkar etmek, onları uyuşuk bir sürü olarak görmek ve bir avuç aydının vereceği "silahlı mücadele" ile kitlelerin sarsılıp ayaklanacağını ileri sürmek küçük burjuva ihtilalciliğinin ve troçkizmin temel niteliğini oluşturan özellikleri. Nasıl ki revizyonistler, proletaryanın ve halk kitlelerinin devrimci, kendi iktidarlarını kurmaya yönelik mücadelelerinin önüne set çekiyorlarsa, küçük burjuva ihtilalcileri ve troçkistler de aynı şeyi başka yollarla yapıyorlardı. Şiddet, proletaryanın ve ezilen halk kitlelerinin ezen sınıflar diktatörlüğünü yıkıp, kendi iktidarlarını kurmanın bir aracı değil, küçük burjuva ihtilalcileri ve maceracılar için bir "amaç" olmuştu.

Revizyonizmle aynı sınıf karakterine sahip olan troçkist ve maceracı çizgi de, marksizmin özünü, sınıf mücadelesinin temel kanunlarını inkar ediyor, çarpıtıyor. Revizyonizme karşıymış gibi bir izlenim veren görünüşüne rağmen, troçkistlerin ve maceracıların büyük çoğunluğunun yenilgi anında hemen revizyonizme sarılmaları, troçkizmin ve maceracılığın birçok tezinin revizyonizmden temellenmesi, bu sahte görünüşü yıkıyor.

Troçkistler ve maceracılar, bir yandan, sınıf mücadelesinin, marksizmin hayatî önem taşıyan kanunlarını, ilkelerini gözardı ederken, bir yandan da marksizmin dünya çapında kazandığı tartışılmaz prestijden yararlanma çabalarını da elden bırakmamaya dikkat gösteriyorlar.

İşte marksizmi revizyonizmden ayıran temel meselenin şiddet olduğu tezi de böyle bir çabanın ürünüdür. Küçük burjuva ihtilalcileri ve maceracılar, bir yandan kitlelerin mücadelesini küçümser, onları yüzyıllardır uyuyan bir ahmak sürüsü olarak görür, proletaryanın ve halk kitlelerinin mücadelesinin yerine bir avuç aydının "silahlı" mücadelesini geçirmeye çalışır ve böylece halkın mücadelesine zarar verirken, öte yandan da bütün bunlara marksist bir kılıf uydurmak için, "marksizmle revizyonizmi ayıran öz şiddettir" safsatasını yayıyorlar.

MARKSİST-LENİNİSTLER, ŞİDDETİ, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMANIN TEMEL ARACI OLARAK ELE ALIRLAR

Ama marksizm-leninizmin dünya çapında ve tek tek ülkelerde gelişmesi ve güçlenmesi, modern revizyonistlerin olduğu kadar, troçkistlerin ve maceracıların da burjuva tezlerinin proletaryanın çıkarlarına zarar veren özlerini açığa çıkarıyor, teşhir ediyor. Onların bulanık suda balık avlamaya çalışma çabalarını boşa çıkarıyor.

Marksist-leninist hareketler, marksizmin, sınıf mücadelesinin özüne ilişkin kanunlara, ilkelere sahip çıkıyor, bunları geliştiriyor ve hayata geçirmek için seferber oluyorlar.

Marksist-leninistler, troçkistlerin, küçük burjuva ihtilalcilerinin ve maceracıların, temelleri revizyonizmde yatan birçok tezlerinin olduğu gibi, "marksizmi revizyonizmden ayıran temel meselenin sadece şiddet olduğu" tezinin de hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğini açık bir şekilde ortaya koyuyorlar.

Hayat, şu temel gerçekleri tekrar tekrar doğruluyor:

Marksizmi revizyonizmden ayıran temel mesele, sadece şiddeti kabul edip etmemek değildir. Marksist-leninistleri, her türlü revizyonist, oportünist akımlardan ve "Şiddet, Şiddet!" çığlıkları atan küçük burjuva ihtilalcilerinden ve maceracılardan ayıran öz proletarya diktatörlüğüdür. Önemli olan, şiddetin kendisi değil, kimin tarafından ve neyi hedefleyerek kullanıldığıdır. Önemli olan, şiddetin, proletarya ve ezilen halk kitleleri tarafından, gerici sınıflar diktatörlüğünü yıkıp, yerine proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmede kullanılıp kullanılmadığıdır. Önemli olan, şiddetin, bu siyasî hedefe yönelik siyasî görevleri yerine getirmenin bir aracı olup olmadığıdır. Bunu amaçlamayan, halkın proletarya öncülüğünde, hâkim sınıflar diktatörlüğünü yıkma ve proletaryanın kendi diktatörlüğünü kurma hedefine hizmet etmeyen her türlü şiddet, isterse en temel "marksist-leninist" tezler adına ileri sürülsün, sadece burjuvaziye hizmet eder.

Şiddet amaç değil, proletaryanın ve halk kitlelerinin sömürücü sınıfların gerici diktatörlüğünü yıkma doğrultusundaki mücadelelerinin en temel aracıdır. Şiddeti bir amaç olarak ele alan anlayış, sınıflı toplumun ilk oluşumundan bu yana, ezilen sınıflar üzerinde şiddet uygulayan ezen, sömürücü sınıfların tavrını benimsemek, şiddete tapmakla özdeştir.

Sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu gerçekler bunu defalarca doğrulamaktadır. Nitekim, revizyonizm artık sadece, kitleleri pasifize etmeyi amaçlayan, "barışçı" yollardan dem vuran, pasifist ve reformist bir akım değildir. Sosyalist Sovyetler Birliği nasıl tekelci kapitalist, sosyal-emperyalist bir ülke haline dönüştüyse, burjuvazinin ideolojisi olan revizyonizm bugün, aynı zamanda, sosyal-emperyalizmin ideolojisidir. Ve, esas olarak, sosyal-emperyalistlerin dünya halklarını sömürü ve baskı altında tutma, dünya pazarlarını ele geçirip yağmalama siyasetine, dünyayı üçüncü bir paylaşım savaşının ateşinde boğma siyasetine hizmet etmektedir.

Bütün bunları "barışçı", "pasifist" yollardan gerçekleştirmek nasıl mümkün değilse, revizyonizmin de hala eski "pasifist", "reformist" görünümü sürdürmesi mümkün değildir. Revizyonizm de artık, sadece "pasifizmi" değil, "karşı-devrimci şiddeti", "zor"u savunan bir çizgidir.

Çeşitli ülkelerin revizyonist partileri, artık barışçı hayaller peşinde koşan, pasifist karakterli partiler değildir. Onlar, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin kendi ülkelerindeki istilasını kolaylaştırmak, revizyonist burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğünü gerçekleştirmek için "şiddeti" ve "zor"u temel alıyorlar.

Bizim ülkemizde de, TSİP gibi revizyonist partiler, daha dün, Angola halkının bağımsızlığını yoketmek, hammadde kaynaklarını, diğer zenginliklerini sonuna kadar sömürmek için amansızca Angola'ya saldıran Sovyetler Birliği'ni alkışlıyorlardı. Yarın Rus sosyal-emperyalistlerinin ülkemize yöneltecekleri saldırıyı da sonuna kadar destekleyeceklerinden hiç kuşku duymamak gerekir.

Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin revizyonist yöneticileri bugün, kendi emperyalist burjuvalarına yaranmak için, marksist kavramları kullanmayı da bir yana bırakan Batı Avrupa revizyonist Komünist partilerine "bırakın bu barışçı geçiş hayallerini" diye öğüt ve gözdağı veriyor, sosyal-faşist bir diktatörlüğü gerçekleştirmenin yolunu, şiddet yolunu gösteriyorlar.

Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği yöneticileri, kendi emperyalist burjuvazisine en iyi bir biçimde hizmet etmek için çırpınan İtalyan revizyonist Komünist Partisini, kendi yolunu terkettiği, kendi uşaklığını yapmadığı için eleştiriyor. Bu eleştiriyi de temel marksist terimlerle süslüyor.

Görüldüğü gibi, "marksizmi revizyonizmden ayıran özün şiddet olduğu" tezi, hayat tarafından yalanlanarak iflas etmiştir.

Bugün, şiddeti bütün siyasî hedeflerden, görevlerden soyutlayarak, amaç haline getirenlerin varacakları yer, revizyonistlerin karşı-devrimci şiddetini savunmak, onları kendilerinden ayıran farklılık da ortadan kalktığına göre, revizyonistlerle bütünleşerek halkın mücadelesine ve çıkarlarına ihanet etmektir.

Bütün bu gelişmeler, marksizmi revizyonizmden ayıran temel meselenin proletarya diktatörlüğü olduğunu bir kere daha doğruluyor. Proleter devrimcilerin görevi; işte bunu kavramak, özümleme ve hakim sınıfların, revizyonistlerin karşı-devrimci şiddetini, kitlelerin, proletarya ve onun partisi öncülüğündeki devrimci şiddetiyle yerle bir ederek, hakim sınıfların gerici diktatörlüğünü yıkıp yerine halkın demokratik iktidarını ve proletarya diktatörlüğünü kurma mücadelesiyle hayata geçirmektir.

Haftalık Gazete
- *Sahibi: N. Zeki GÜMÜŞEL*
- *Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ*
- *Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL*
- *Yazışma Adresi : P.K. 1107 Sirkeci-İSTANBUL*
- *Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.-TL.*
  - *Altı aylık: 65.-TL.*
  - *Yurtdışı yıllık: 200.-TL.*
  - *Altı aylık: 100.-TL.*
- *İlan Şartları: Santimi 30.-TL.*
- *Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu*
- *Baskı:* Barış Gazetesi Tesisleri — ANKARA
- *İst. Dağıtım: Tür-Da*
- *Ank. Dağıtım: Fikri Niğiş*
- *Ege Dağıtım: Ege Dağıtım*

HALKIN KURTULUŞU

● İKİ SÜPER DEVLET ORTADOĞU'DA GERİCİLİĞİN BAŞ DESTEKLEYİCİLERİDİR İŞGALCİ SURİYE FİLİSTİN HALKINI ARKADAN HANÇERLEDİ

İŞGALCİ SURİYE FİLİSTİN HALKINI ARKADAN HANÇERLEDİ

● SOVYET UÇAK-SİLAH VE GEREÇLERİYLE DONATILMIŞ SURİYE BİRLİKLERİ LÜBNAN'DA KATLİAMA GİRİŞTİ.

Sosyal-emperyalistlerin işbirlikçisi Suriye işgalcileri, ABD'nin de onayıyla Filistin halkının mücadelesini kan ve ateşle boğmaya çalışıyorlar.

Lübnan'da gelişen iç savaşı durdurmak bahanesiyle bir süre önce Lübnan'a açıkça müdahale eden, Suriye birlikleri El Saika gerillaları görünümü altında Lübnan da mevzilendiren ve müdahaleyi El Saika eliyle sürdüren Suriye, Haziran ayının başından itibaren binlerce asker, yüzlerce tank ve zırhlı araçla açık bir işgale ve kanlı bir katliama girişti. Yüzlerce uçak ve füze Beyrut'u ve Filistin göçmen kamplarını roket ateşiyle dövüyor. Yüzlerce Filistin göçmeni ve Beyrut'un müslüman halkı Suriye uçakları nın bombardımanı sonucunda, katledildiler ve hala da katlediliyorlar. Öte yandan El Saika gerillalarının bir çoğu silah ve cephanelerini imha ederek, Filistin halkının saflarına katılıyorlar

Nüfusun çoğunluğunu oluşturan fakat azınlık Hristiyan hakim sınıflarının yıllardır tahakkümü altında yaşayan müslüman halk, Lübnan'da, Amerikan emperyalistleri nin ve İsrail Siyonizminin işbirlikçisi faşist hristiyan kuvvetlerine, Falanjistlere karşı haklı bir savaş başlatmıştı. Lübnanlı müslümanların bu haklı mücadelesi on yıllardır kendi topraklarından uzakta göçmen hayatı yaşayan, ya da İsrail gericilerinin işgali altındaki topraklarda zulüm ve terörün en aşağılığına maruz kalan Filistin halkının ve onun temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nün desteğini sağladı

Ve Sosyal-emperyalistlerin işbirlikçisi Suriye İşgalcileri, işte bu mücadeleyi, ABD'nin de onayını alarak Lübnan'da gelişen ilerici hareketi ve esas olarak da Filistin Kurtuluş hareketini kan ve ateşle boğmaya çalışıyorlar.

BU FİLİSTİN HALKININ UĞRADIĞI İLK İHANET DEĞİL

Suriye gericilerinin Filistin halkına ve Filistin Kurtuluş Hareketine yönelttikleri bu kanlı saldırı, ABD emperyalistlerinin ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Ortadoğu halklarının haklı mücadelesini bastırma, Filistin ve diğer Arap halklarını hegemonyaları altına alma çabalarına hizmet ediyor.

1970 yılılnda gerici Ürdün Kralı Hüseyin'in yüklendiği ve büyük bir sadakatla yerine getirdiği "Filistin halkının kasaplığı" görevini, bu gün Suriye Devlet Başkanı Sovyet uşağı Hafız El Esat devraldı.

1970 yılında Temmuz ayında, ABD emperyalistleri, "Rogers Planı" adı altında Ortadoğu'yu teslim alma planını hazırladılar, bu plana göre, İsrail işgal ettiği topraklardan geri çekilecek buna karşılık Arap halkları, emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarması, saldırgan ve gayri meşru İsrail devletinin varlığını tanıyacaklardı.... Plân, Mısır ve gerici Ürdün rejimi tarafından hemen kabul edildi. ABD emperyalistleriyle hegemonya mücadelesini kıyasıya sürdüren Sovyet sosyal-emperyalistleri, halkların mücadelesini bastırmada ABD ile hiç çekinmeden işbirliğini yapabileceklerini, bu planı onaylamakta gösterdiler: Bu plan daha sonra Rogers-Gromiko planı adını aldı. Sosyal emperyalistler bu planı onaylamakla kalmadılar; iki süper devletin Ortadoğu'yu teslim alma planına karşı çıkan Flistin Kurtuluş Örgütünü, Suriye ve Irak'ı, yaptıkları yardımı kesmekle tehdit ettiler.

Bu plana en sert direnişi FKÖ gösteriyordu. Ortadoğu'daki emellerini gerçekleştirmek için, iki süper devletin öncelikle Filistin halkının direnişini "yola getirmesi" gerekiyordu. ABD ve SSCB bu konuda anlaşmakta güçlük çekmediler. Ve Filistin halkının mücadelesini boğmayı amaçlayan kanlı katliamı faşist Ürdün rejimi eliyle gerçekleştirmeye başladılar. Ürdün Kuvvetleri, Ürdün topraklarına yerleşmiş binlerce Filistinli mülteciyi katlettiler, Filistin Kurtuluş kuvvetlerini imha hareketine giriştiler. Kanlı Eylül savaşından sonra, Filistin Kurtuluş kuvvetleri Ürdün'den çekilmek zorunda kaldılar. Yerleşmelerinin ağırlık noktasını Lübnan toprakları, oluşturdu.

Ancak Sovyet sosyal-emparyalistleri ve ABD emperyalistleri, Filistin direnişini boğma planlarından hiç bir zaman vazgeçmediler. Ve bu gün aynı oyunu, bu defa Suriye gericilerinin eliyle ve Lübnan'da oynuyorlar. Suriye Kuvvetleri büyük bir hızla gerçekleştirdikleri askeri harekatla, Lübnan'da iç savaşı durdurmak bahanesiyle Filistin direnişini boğmak için çaba harcıyorlar.

EMPERYALİSTLER VE UŞAKLARI YALAN SÖYLÜYORLAR: SURİYE LÜBNAN'da BARIŞI KORUMUYOR SAVAŞI DAHA DA KÖRÜKLÜYOR

Suriye'nin Lübnan'da barışı koruma adı altında giriştiği saldırının gerçek yüzü kısa zamanda açığa çıktı. Bir yanda Lübnan halkının % 75'ini oluşturan müslüman Araplar, üçyüz bin Filistinli mülteci ve onların desteklediği FKÖ, öte yandan da Lübnan'ın müslüman ve Hristiyan halklarının kardeşçe yaşamasından yana olan Raymond Edde gibi demokrat hristiyan liderler, Suriye müdahalesine bütün güçleriyle karşı çıkıyorlar. Ortadoğu'nun diğer Arap Halkları ve ülkeleri, Suriye'nin giriştiği işgali ve katliamı şiddetle kınıyorlar. Sovyet Sosyal - emperyalistlerince kışkırtılan ve ABD tarafından onaylanan Suriye Saldırısı Arap halklarının birliğini ve dayanışmasını bozdu. Halkların arasına nifak tohumları saçtı. Bu anlamda Suriye bu katliam hareketiyle aynı zamanda Arap halklarının emperyalist saldırganlar tarafından katledilmesinin zeminini de hazırlayarak onlara bir kere daha ihanet etti.

Fransa'nın Suriye'ye müdahale etmesi söz konusu olduğunda, bütün dünyanın ilerici güçlerine sahtekarca çağrılarda bulunarak feryat eden Sovyetler Birliği ise, kendi çıkarları için Ortadoğu'yu en kanlı bir saldırıyı Suriye eliyle yöneltmekten çekinmiyor.

Suriye müdahalesini, önceleri sessiz kalarak sinsice onaylayan Sovyet sosyal-

De.Sa.8'de

Ölenler Döğüşerek Öldüler

GAZİANTEP'DE 5 DEVRİMCİ DAHA KATLEDİLDİ

Gaziantep'te 8 Haziran salı günü bir evde kuşatılan devrimciler, üzerine gönderilen binlerce polis ve askere karşı 26 saat direndikten sonra şehit oldular.

İlhan Emre ve Mehmet Uludere adlı devrimciler kendilerini kuşatan polis ve askeri birliklerin "teslim ol" çağrılarını sürekli olarak reddetmişler, 26 saat karşı koymuşlardır. Hakim sınıflar gazeteleri ve TRT aracılığıyla birbiriyle çelişkili haberler yayınlatarak gerçekleri halkımızdan gizlemeye çabalamaktadırlar.

İki devrimcinin üstüne yüzlerce polisin yanı sıra zırhlı tugaydan askeri birlikler gönderilmiştir. Evdeki devrimcileri bir an evvel katletmek için tanklar, zırhlı araçlar ve helikopterlerin kullanıldığı çatışmayı, derhal G.Antep'e giden Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Namık Kemal Ersun yönetmiştir. Devrimcilerin direndikleri ev tanklarla yıkılmış ve bombalanmıştır. Evdeki devrimcilerin direnmelerinin sürmesi üzerine, Anteplilerin devrimcilere yardım etme çabalarının daha da kabarmasından telaşa kapılan hakim sınıflar bir an önce sonuç alabilmenin yollarını aramaya başlamışlardır. 8 Haziran gecesi saat 20 den ertesi gün saat 14 e kadar devrimcilerin bulundukları ev tahrip kalıpları, el bombaları, sis bombası ve göz yaşartıcı bomba yağmuruna tutulmuştur. Devrimcilerin yiğitçe direnmeleri karşısında bazı askerler eve ateş etmeyi reddetmişler, subaylarla tartışmışlardır. Eve kimin yaklaşacağı konusunda da polis şefleri ile subaylar arasında tartışmalar çıktığı çevrede bulunanlar tarafından görülmüştür.

Beş binden fazla Antepli evin bulunduğu semtte toplanmış ve devrimcilerin direnmelerinin sonuna kadar olup bitenleri izlemiştir. Hakim sınıflar Natif Peder, Ali Gün ve Mustafa Doğan adlı işçilerin de çatışma sırasında "aldıkları yaralar" sonucu öldüklerini açıklamışlardır, ama bu işçilerin nasıl ve nerede vurulduklari konusunda hiç bir açıklama yoktur. Bu gün Antep-te MİT ve Polis yoğun bir terör kampanyasına girişmiştir. Evler basılmakta sokaklardan adam toplanmaktadır. Gözaltına alınanlardan çoğunun ismi açıklanmamaktadır. Olayla hiç bir ilgileri olmayan, devrimcilerin bulundukları evin sahibi, çocukları, gelini ve akrabalarının yanısıra gözaltına alınanlara işkence yapılmakta, bunlar zorla olayın içine dahil edilmeye çalışılmaktadır. Şehre giriş ve çıkış yasaklanmıştır.

Faşist MC Hükümeti olayları çarpıtarak halkımızı aldatmaya, devrimcilere ve yurtseverlere karşı daha da yoğunlaştırmayı planladığı baskı ve zulmü meşru göstermek için kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadır.

Faşistlerin bu planlarını boşa çıkartmak ve onların halk düşmanı, iğrenç yüzlerini teşhir etmek bütün devrimcilerin, yurtseverlerin ve demokratların görevidir. Bu görevi yerine getirmekten şu veya bu gerekçeyle kaçmak veya yeteri kadar yarine getirmemek, faşistlerin ekmeğine yağ sürmek demektir.

Ezilen ulus milliyetçiliğine ve ezilen ulus milliyetçilerine karşı tavır ne olmalıdır?

Milli meselenin çözüme ulaşmadığı ülkelerde (bu anlamda bizim ülkemizde de) ezilen ulus milliyetçiliğine karşı tavır, proleter devrimcilerinin özellikle üzerine eğilmeleri gereken bir meseledir. Tarihi bir dönem boyunca ezen ulus şövenizminin ezilen milliyetten işçiler ve köylüler üzerinde yarattığı güvensizlik göz önüne alındığında mesele daha da önemlidir.

Sınıf bilinçli proletarya her türden milliyetçi ön yargılardan tamamiyle uzaktır. O, her somut meseleye ulus açısından değil, sınıf açısından bakar. Ulusal Kurtuluş meselesinde bile proletarya, burjuvazinin bayrağı altında değil; kendi denenmiş sınıf bayrağı altında toplanır, bütün bir ulusu bu bayrak altında toplanmaya çağırır.

Gazetemizin 16. sayısında yer alan, "Suruç'ta FEVZİ ASLANSOY'un Cenaze Töreni" Haberi Üzerine Bir Açıklama:

Proleter devrimcileri, işçi sınıfına her türden milliyetçiliğin aşılanmasına karşı, milliyetçi duygu ve ön yargıların proletarya içinde yayılmasına karşı, ve giderek işçiler arasına milli çitlerin çekilmesine karşı amansızca mücadele etmelidirler. İşçi sınıfının enternasyonalist eğilimine özel bir dikkat göstermelidirler.

Her türden milliyetçiliğin karşısında olmanın yanında; proleter devrimciler ezen ulus şovenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında kesinlikle bir ayırım yapmalıdırlar. Devrimci proletarya ezilen ulus milliyetçiliğinin işçi sınıfı ideolojik olarak etkilemesine karşı savaşırken; onun zulme karşı, ezen ulusun baskısına karşı, ezen ulusun zor-asimilasyon uygulamasına karşı, milli boyunduruğa karşı olan demokratik muhtevasını görmeli ve desteklemeli dir.

Onlarca yıldır ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde uygulanan, milli zulümden ve bu zulme karşı sosyalistlerden devrimci bir ses yükselmemesinden, dolayı ezilen ulus ve milliyetlerden işçiler ve köylülerde oluşan güvensizlik duygularını kırmak üzere, devrimci proletarya ezen ulus şövenizminin en küçük bir etkisini taşımaktan şiddetle kaçınmalı, buna düşmektense ezilen ulus milliyetçiliğine taviz vermekten korkmamalıdır. Yıllardır süren eşitsizliği dengelemek, ezen ulusun fertlerini bu yönde eğitmek üzere, ezilen ulus ve milliyetler yararına bir eşitsizliği bile göze almalıdır.

Eğer devrimi gerçekleştirme yolunda yürüyecekse, devrimci proletaryanın örgütü emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden yerli gericiliğe karşı, ülkedeki bütün devrimci hareket ve akımları bir bayrak altında toplayabilmelidir.

Çağımızda milli mesele, milli boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir mesele olmaktan çıkmış; ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline gelmiştir.

Ülkemizde Ulusal Demokratik Halk Devrimi, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve işbirlikçi hakim sınıflara karşı yöneltilmiş; her türlü gericiliğe ve milli baskıya karşı yöneltilmiş bir devrimdir. Bu devrim aynı zamanda ülkemizdeki milli meseleyi de çözüme ulaştıracaktır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi ülkemizdeki bütün milliyetlerden işçilerin köylülerin, ezilen halkın Türkiye halkının eseri olacaktır. Devrimci proletarya

De.sa.8'de

İŞÇİ SINIFI HAREKETİYLE SOSYALİZMİ BİRLEŞTİRELİM...

Ülkemizde son yılların en önemli tarihi ve toplumsal olayı, hiç şüphesiz, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi kitlelerin mücadelesinin muazzam boyutlara varan yükselişidir. 1961'den sonra gelişmeye başlayan yığın hareketleri, 1970'lere varıldığında basit grevlerin barışçıl gösterilerin sınırlarını giderek aşıyor, fabrika ve toprakların işgaline, halkla polis, ordu birlikleri ve sivil faşist çeteler arasında açık ve çoğu zaman silahlı çarpışmalara, her adımda sert ve çetin çatışmaların yer aldığı gösterilere yerini bırakıyordu.

Ezilen ve sömürülen yığınlar arasında kök salmış, güçlü bir devrimci partinin yokluğu şartlarında, işçi sınıfı hareketi kaçınılmaz olarak, kendiliğinden bir nitelik taşıyordu. Gerçi, işçiler ve diğer emekçi sınıf ve tabakalar mücadelelerinde, ekonomik ve demokratik taleplerini öne sürerken hükümeti de hedef alıyorlar ve zaman zaman onu "istifa"ya çağırıyorlardı, dolayısıyla siyasi talepler de giderek yoğunlaşan bir şekilde, harekette, kendini gösteriyordu. Ve işçi sınıfı hareketi gittikçe daha fazla ve daha yaygın olarak siyasi bir görünüm kazanıyordu. Ve bunda yığın hareketlerinde yer alan devrimcilerin de önemli rolü vardı. Bu durum, işçi sınıfı hareketinin doruk noktası olan 15-16 Haziran Direnişi sırasında özellikle çarpıcı bir şekilde gözler önüne serildi. İşçilerin taşıdığı pankartlar ve haykırdığı sloganların çoğu, emperyalizmi, faşizmi, hükümeti hedef alıyor ve mücadelede kararlılığı dile getiriyordu. İşçi sınıfı hareketindeki bu gelişme, gerilemek şöyle dursun, günümüzde harekete kesin olarak damgasını vurmuştur.

İşçi sınıfı hareketinin siyasi bir görünüm kazandığı, tartışılmaz bir olgudur. Ama bu demek değildir ki, işçi sınıfı hareketi, sömürü ve zulmü kökünden kazımayı ve sosyalizmi kurmayı amaçlayan proleter-devrimci siyasi mücadele düzeyine ulaşmıştır. Kesinlikle hayır! Hareketin bugün varmış olduğu gelişme düzeyinin henüz bunun çok gerisinde bulunduğunu açık yüreklilikle kabul etmeliyiz.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelelerinin böylesine büyük bir gelişme gösterdiği bu aynı dönemde, bir teori olarak bilimsel sosyalizm, aydınlar arasında ve özellikle üniversite gençliği arasında önceki dönemde görülmeyen bir hız ve genişlikte yayılmaya başladı. Ülkemizin sorunlarına çözüm arayan aydınlar, bu sorunlara o yıllarda peşpeşe dilimize çevrilen marksit eserlerin ışığında yaklaşmaya başladılar. Canlı bir tartışma ortamı doğdu ve bu ortam içinde, sosyalizme duyulan ilgi ve sempati hızla arttı.

Ancak, istisnasız dünyanın bütün ülkelerinde olduğu gibi, bizde de, sosyalizim ve işçi sınıfı hareketi çok uzun yıllar kendi yollarında ayrı ayrı yürüdüler. Bunun sonunda, hem işçi sınıfının dünya görüşü olan sosyalizm işçi sınıfının elinde maddi bir güç haline gelemedi, hem de işçi sınıfı hareketi sömürü ve zulüm düzenini temellerinden sarsan siyasi bir niteliğe bürünemedi. Kuşkusuz bu ikisi birbirini etkiledi. Ama bu karşılıklı etkileşim çok sınırlı ve zayıf kaldı.

De.sa.8'de

28 mayıs günü gözaltına alınan genel yönetmenimiz Mahmut Kuş'dan bir haber alınamıyor

Faşist MC hükümeti, "HALKIN KURTULUŞU"nu çıkamaz hale getirmek için, gazetemiz üzerindeki baskı ve zulmü gün geçtikçe arttırıyor.

Gazetemizin 9. sayısı çıkarken, sahibi Zeki GÜMÜŞEL ve diğer görevliler emniyete götürülmüş ve daha sonra da tutuklanmışlardı. Gazetemizin görevlileri halen tutuklu bulunmaktadırlar.

Çıktığından bu yana gazetemiz, sürekli olarak toplattırılmış, dağıtım şirketlerine ve bayilere yapılan baskılar aralıksız sürdürülmüştür. "HALKIN KURTULUŞU"nun 16. sayısında polis baskısı daha da yoğunlaşmış ve 28 Mayıs günü I. Şubeden bir ekip matbaada karakol kurarak gazeteye el koymak istemiştir. Gazete Genel Yönetmeni Mahmut Gürsel KUŞ'da duruma müdahale etmiş ve bu açık kanunsuzluğa karşı koymuştur. Bunun üzerine polisler kendisini zorla bilinmeyen bir yere götürmüşlerdir.

Bugüne kadar: avukatlar ve çeşitli yollarla yapılan bütün müracaatlar polis tarafından cevapsız bırakılmıştır. Genel Yönetmenimizin sağ olup olmadığını dahi öğrenmek mümkün olamamıştır. Muhtemelen götürüldüğü günden bu yana işkence altında bulundurulmaktadır.

Biz, gazeteyi çıkartmak için MC faşistlerinin bütün baskılarını göğüslemeye kararlıyız. Devrimcileri, yurtseverleri, tüm halkımızı devrimci yayın organlarına yapılan baskılara karşı çıkmaya ve Mahmut KUŞ'un durumu ile ilgilenmeye çağırıyoruz.

CEZAEVLERİNDEKİ FAŞİST BASKI VE ZULÜM DURDURULMALIDIR...

Halkımız üzerinde artan zulüm, kendini cezaevlerinde de gösteriyor. Gün geçmiyor ki; ceza evlerindeki siyasi tutuklular dayaktan geçirilmesin, ziyaretçileri, mektupları engellenmesin, kitaplarına el konulmasın, ya da sürgüne gönderilmesinler.

Faşistler bir yandan zindanları doldururken, öte yandan da cezaevlerinde dayak ve işkence ile halka gözdağı veriyorlar, devrimcilerden sınıf intikamı alıyorlar.

ADANA CEZAEVİNDE SİYASİ TUTUKLULAR DAYAKTAN GEÇİRİLDİ.

Hapishanelerde yapılan zulmün en son örneği, Adana Cezaevindeki olaylardır.

1 Haziran 1976 günü, siyasi tutuklulardan bir kısmı falakaya yatırıldı. Diğer mahkumlar buna karşı çıkınca 17 siyasi tutuklu daha hücreye atıldı. Faşist Celadet Özel gardiyanlara siyasi tutukluları ezmesi için emir verdi ve Abbas Kargın, Nurettin Çizici ve Ahmet Kınacılar hastanelik edilinceye kadar dövüldü. Zulmün başı olan Celadet Özel yerinde dururken, 7 siyasi tutuklu Niğde ve Kayseri Cezaevlerine sürgün edildiler.

MAMAK HAPİSHANESİNDEKİ ZULÜM 12 MART DÖNEMİNİ ARATMIYOR

Mamak hapishanesi 12 Mart faşist zulmünün bir sembolü haline gelmişti. Tutuklulara sık sık dayak atılır, hücre cezası verilir, görüş yasağı konur, kitapları mektupları engellenirdi.

Faşistler ülke çapında yoğunlaştırdıkları terörle birlikte, Mamak hapishanesinde de eski 12 Mart günlerini devam ettiriyorlar, tutukluları dayaktan geçiriyor, koğuşları kapatıyor, cezaevine ne gazete ne de kitap bırakıyorlar.

Cezaevlerindeki zulmün örneği yalnızca Mamak ve Adana Cezaevleri değildir. Ankara cezaevindeki yolsuzluklara karşı çıkan, elli kadar siyasi tutuklu sürgün edildi. Sağmalcılar ve Toptaşı gibi hapishanelerde de siyasi tutuklular, sivillerden ayrı tutulmak istenmekte, özel koğuşlara kapatılmaktadırlar.

Cezaevlerindeki baskı ve zulüm yurt çapındaki faşist, terörden ayrı birşey değildir. Zulme karşı konulmazsa zindanlar daha büyük bir hızla dolacak, yarın öbür gün tutukluları hapishanelerden alıp MİT'e, Kontr-gerillaya teslim etme uygulamaları da başlayacaktır.

Hapishanelerdeki zulme karşı koyalım. Bu uğurda olanca gücümüzle seferber olalım.

CEZAEVLERİNDE ZULME SON!
YAŞASIN HALKIMIZIN ZULME KARŞI MÜCADELESİ!

Hakim Sınıflar,"Mao'cular İhtilale Hazırlanıyor" Çığlıklarıyla Kanlı Bir Saldırıya Zemin Hazırlıyorlar

Son günlerde önce gerici gazetelerde, daha sonra da DGM savcılarının meseleye elkoyduğu haberiyle birlikte faşist TRT'de bir kampanya başlatıldı.

Halk kitlelerini hayali, sansasyonel olaylarla sarsmayı amaçlayan ve "korkunç bir ihbar", "dehşet verici ihtilal planları ortaya çıktı", "Almanya'da Mao'cular, ihtilali başlatmak için Türkiye'ye gelmeye hazırlanıyorlar" başlıklarıyla geliştirilen bu kampanyayla hakim sınıflar, bir taşla bir kaç kuşu birden vurmayı hesaplıyorlar.

Hakim sınıflar öncelikle bir kampanya aracılığıyla, proleter devrimcilere, ilericilere, yurtseverlere karşı tıpkı 12 Mart faşist diktatörlüğünde, 1951 tevkifatında olduğu gibi, yeni ve kanlı bir saldırının zeminini hazırlıyorlar.

Öte yandan, bu kampanya aracılığıyla, iptal edilen DGM Kanunu yerine, daha da faşist bir yapıya sahip yeni bir kanunun çıkartılması için kamu oyu oluşturmaya çalışıyorlar.

Ve hakim sınıflar, yine bu kampanya aracılığıyla, hayali unsurlarla süslenmiş, "ihtilâl plânı" teraneleriyle yeni bir ihbar ve terör havası yaratmak istiyorlar.

Gazeteler, DGM savcılığı ve onlara bağlı olarak faşist TRT "Komünist ihtilal" den dem vuruyor. Ama şurası açıktır ki, faşistlerin saldırısı sadece proleter devrimcilerle sınırlı kalmayacak, bütün ilericilere, yurtseverlere, demokratlara, kendilerinden olmayan herkese uzanacaktır. 12 Mart faşist diktatörlüğünün deneyleri bunun en canlı ve en yakın bir örneğidir.

Bu kampanyanın, işverenlerin "daha fazla baskı", "daha fazla sömürü" isteyen çığlıklarıyla aynı zamana denk gelmesi bir rastlantı değildir. Bu nedenle, bu kampanya faşist tırmanışın bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Faşistlerin, bu kampanya ile de bir kere daha açığa çıkan amaçları bellidir: Onlar halkı öndersiz bırakmak istiyorlar. Çünkü ancak devrimcilerin katledilmesi ve susturulması gerçekleştirilebilirse, arkasından bütün ilericiler, demokratlar, yurtseverler, faşist olmayan herkesin amansız bir baskı ve terörle sindirilmesi gelecektir.

İşte bütün bunlardan dolayı, bu kampanyanın gerçek amacının açığa çıkarılması, oynanmak istenen oyunların bozulması, sadece devrimcilerin değil, faşist olmayan herkesin görevidir.

Evet, bu gün gerçekten de ülkemize ve ülkemizin halkına kastedenler vardır. Ama bu kast, hayali bir ihtilâl değil, bizzat bu günkü KARA, KANLI FAŞİST TERÖRDÜR. MC'nin ta kendisidir...

ANTİ-FAŞİST HALK CEPHESİ YOLUNDA İLERİ BİR ADIM

ÇORUM'DA 33 DEMOKRATİK ÖRGÜTÜN KATILDIĞI ANTİ—FAŞİST GÜÇBİRLİĞİ OLUŞTURULDU

33 Demokratik Kuruluş'un oluşturduğu Güçbirliğinin Taslağı:

Tarih bize gösteriyor ki, sömürü ve zulmün varolduğu toplumlarda sömürülenler örgütsüz oldukları müddetçe köle hayatı yaşamışlardır. Örgütlü ve kararlı mücadele sonucunda bir ileri toplum düzenine kavuşmuşlardır.

Günümüzde örgütlenmenin gereği daha iyi kavranmaktadır.

Örgütlenme hızla artmakta, örgütlü demokratik kitle mücadelesi hızla yükselmektedir. Bununla birlikte egemen sınıfların kitle mücadelesi hızla yükselmektedir. Bununla birlikte egemen sınıfların Demokratik örgütler ve Demokratik kitle mücadelesini engelleme çabaları da o ölçüde artmaktadır.

Halkımız emperyalistler ve yerli işbirlikçileri toprak ağalığının gerici diktatörlüğü altında ezilmekte, sömürülmekte, baskı altında tutulmaktadır. Sermayenin en kanlı, en gerici kesimi mevcut tırmanış sonucu devleti ele geçirerek halkımız üzerin de faşist diktatörlüğü gerçekleştirmek çabasındadırlar. Bunun için ortam hazırlıyorlar: Demokratik dernekler üzerinde yoğun demagoji (yalan ve iftira) yürütüyorlar. Eli zincirli, sopalı, silahlı çeteler dizilip eğitim ve öğretim yuvalarını işlemez hale getiriyorlar. Grevleri engelliyorlar, işçileri işten çıkarıyorlar. Örgütlenmenin her türlü imkânlarından faydalanan bir avuç tefeci-tüccar köylülerin ürünlerini yok pahasına kapatıyorlar. Ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesini, milliyet ve mezhep mücadelesi olarak göstermek istiyorlar. Faşist tezgâhlamalar sonucu çıkan olaylarda demokratik tavırlı, kısmen tarafsız hareket eden kurumları çalışamaz hale getiriyorlar.

Bütün bunlar faşist diktatörlük yolundaki tüm demokratik engellerin kaldırılması için yapılıyor.

"Kazanç paylaşma dışında, belirli ve ortak bir amacı gerçekleştirmek suretiyle" (1630 sayılı dernekler kanunu-madde 1) kurulan tüm demokratik dernekleri, egemen sınıflar, tekerinin önünde birer taş olarak görüyor. Hazırladığı faşist karakterli yasa tasarılarıyla bunları ayıklamak çabasındalar. Bizler faşizme karşı mücadelede tek etkin gücün "halkın en geniş örgütlü gücü olduğunu" savunan demokratik dernekler olarak; aşağıdaki ilkelerde birleşiyor, bu ilkeler doğrultusunda demokratik devrimci mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğimizi halkımıza açıklıyoruz. Ve biliyoruz ki örgütsüz, bireysel çıkışlar ne kadar kahramanca olursa olsun faşizmin tırmanışını ve iktidara gelişini durduramaz.

Biz demokratik dernekler şu ilkeler üzerinde güçbirliği oluşturuyoruz:

1. Demokratik örgütlenme ve demokratik mücadele üzerindeki faşist baskıları teşhir etmek. Faşizme karşı kitlelerin en geniş örgütlü mücadelesini seferber etmek.
2. Mevcut demokratik kitle örgütleri arasındaki dayanışmayı artırmak. Halkımızın yeni dernek ve birliklerde örgütlenmesine yardımcı olmak. Anti-faşist kitle mücadelesinde safları sıklaştırmak.
3. Tüm çalışmalarımızda eleştiriyi işler kılmak, eleştiri ile birliği sağlamlaştırmak.
4. Kitlenin ekonomik-demokratik sorunlarından hareket etmek. Tabanın istemlerini ön planda tutmak. Örgüt içinde, örgüt çalışmalarında devrimci disiplini sağlamlaş-

De.sa.8'de

sınıfının mücadele tarihindeki olayları göz

HALKIN MÜCADELESİ, SÖMÜRÜ VE ZU

1961 Anayasasının yarattığı nisbî demokratik ortam, emekçi kitlelere kısmî de olsa örgütlenme imkânları sağladı. Başta işçi sınıfı olmak üzere yıllardır ağır sömürü ve baskılara maruz kalan geniş halk yığınlarının mücadelesi büyük bir hız kazandı. Başta sanayi bölgeleri olmak üzere bütün Türkiye'de işçi sınıfı, köylüler, üreticiler, geniş emekçi yığınları, öğrenciler, aydınlar; sendikalarda, derneklerde, birliklerde örgütlenmeye başladılar. Türkiye'nin her yerinde insanca yaşama ve çalışma şartlarına kavuşmak isteyen emekçilerin direniş ve mücadeleleri boy attı.

1970 yılı, kitlelerin devrimci atılımının alabildiğine yükseldiği, devrim dalgasının hızla kabardığı bir yıl oldu. Halkın, işçi sınıfından, öğretmenlere; yoksul ve orta köylülükten gençliğe, geniş aydın kitlelerine kadar hemen hemen her kesimi, çeşitli biçimler altında mücadeleye atılıyor, ekonomik - demokratik ve siyasî talepleri uğruna direnişini giderek daha da güçlendiriyordu.

Alibeyköy, Sungurlar Kazan Fabrikasının 700 yiğit işçisi ücretlerinin artırılması ve sendika seçme hürriyeti talepleriyle direnişe geçtiler. Patronun, taleplerini kabul etmeye yanaşması üzerine işçiler fabrikayı işgal ettiler. Ne patronun ve sarı sendikanın oyunları, ne de polis baskısı işçilerin birliğini ve mücadelesini kıramadı. Fabrikanın etrafı yüzlerce asker ve zırhlı araçlarla sarıldı. Hâkim sınıfların bütün saldırılarına rağmen işçiler kararlı tutumlarını değiştirmediler. Sungurlar direnişi, işçi sınıfının dayanışma ve mücadele ruhunun yükseldiği bir örnek oldu.

Bunlardan başka DSİ, Zonguldak maden işçileri, ECA, Java, Skoda, Kristal Cam Fabrikalarının işçileri grev, direniş ve işgallerle mücadelelerini sürdürüyorlardı.

1970 yılının ilk ayında Akhisar ve Ödemiş'te tütün üreticilerinin mücadelesi yükseldi. Üreticiler ekonomik hak ve taleplerini dile getirmek için mitingler düzenlediler. Doğu Karadeniz'de çay üreticileri, hâkim sınıfların, ürünleri köylünün elinde bırakma çabalarına karşı harekete geçtiler. Hızla mücadeleye girişerek çay fabrikalarını ve tekel idarelerini işgal ettiler. Çay üreticilerinin bu kararlı tutumu karşısında hâkim sınıflar geri adım atmak zorunda kaldılar.

Adıyaman'ın yoksul Araplar köylüleri, Adana'nın Irmakbaşı, Kilise, Küçük Kaldırım köylüleri, Olukpınar köylüleri, Tire'nin Kızılcaavlu köylüleri ağanın topraklarını işgal ettiler, üzerlerine gönderilen jandarmaya karşı yiğitçe direndiler, toprak ve hürriyet mücadelesini yükselttiler.

Öte yandan işbirlikçi AP iktidarı döneminde daha da yoğunlaşan millî zulüm Kürt halkının mücadelesinin gelişmesi ile sonuçlandı. AP iktidarı 1970'in ilk aylarında aldığı bir kararla "silâh arama" bahanesi ile bütün Kürt köylerini basıyor, kadınlı - erkekli köylüleri dayaktan geçiriyor, bütün halka en aşağılık eziyetleri reva görüyordu. Falakaya yatırılan, işkence edilen Kürt köylüleri onlarca ölü verdi. Kürt milleti üzerinde uygulanan bu hayasızca zulüm halkın mücadele azmini biliyor, kin ve nefretini artırıyordu. En sonunda, Siirt'te bir maç sırasında

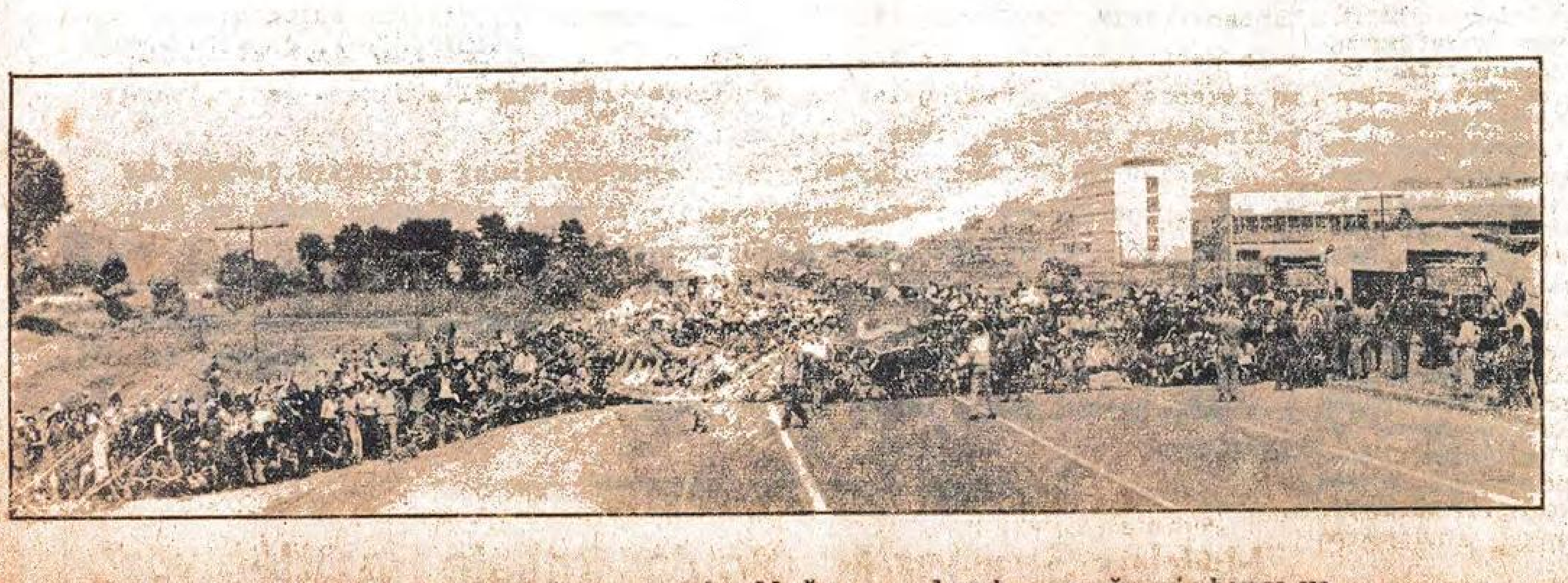

OTOSAN işçileri bir ömür boyu yoksulluğa ve zulme boyun eğmenin hıncı ve bir an önce mücadeleye atılmanın sabırsızlığıyla fabrikadan boşandılar.

OTOSAN İŞÇİLERİ BİR SEL GİBİ FABRİKADAN BOŞANDILAR...

Şanlı 15-16 haziran işçi direnişinin ilk savaşçıları, 15 haziran sabahı işbaşı yapmayan Ankara asfaltı üzerindeki OTOSAN fabrikasının 2700 işçisiydi. Bir ömür boyu yoksulluğa ve zulme boyun eğmenin hıncı ve bir an önce mücadeleye atılmanın sabırsızlığıyla, işçiler, bir sel gibi fabrikadan boşandılar. Gebze'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Kadınlı erkekli üçbine yakın işçi 15-16 haziran şanlı direnişinin ilk kıvılcımını, çakmışlardı. Ellerinde bayraklar, pankartlar vardı .. Marşlar söylüyorlardı. Sadece işçi sınıfının değil bütün halkın çıkarlarını savunan sloganlar haykırıyorlardı. "ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOK", "BÜTÜN GERİCİLER VE FAŞİZM KAHROLSUN", "İŞÇİ-KÖYLÜ ELELE", "BAĞIMSIZ TÜRKİYE", "ÖLÜNCEYE DEK DİRENECEĞİZ"..

Aynı anda Cevizli'de Singer fabrikasının işçileri de fabrikayı terkederek Üsküdar yönünde yürüyüşe, geçtiler. Kararlı bir mücadele geçmişine sahip olan Singer işçileri bu büyük direnişin de başında yürüyorlardı.

İşçiler, yol boyunca diğer fabrikaların işçilerini de direnişe katılmaya çağırarak ilerliyorlardı. Kartal kavşağında işçilerin karşısına üç tank ve askerî bir birlik çıktı. Ama işçiler bir anda tankları ve askerlerin barikatını yararak yollarına devam ettiler. Soğanlı'da Süleyman Demirel'in soyguncu ve işçi düşmanı kardeşi Hacı Ali Demirel, fabrikasındaki işçileri direnişe çağıran dışarıdaki işçilerin üzerine silâhlı fedailerini saldırttı. İşçiler kiralık fedailerin saldırısını yiğitçe püskürttüler. Fabrikanın içindeki özel otomobilleri tahrip ettiler.

Anadolu yakasında direniş hızla genişlerken, Silâhtar ve Alibeyköy'de de işçiler yürüyüşe başladılar. Polisler ve inzibatlar yürüyüşe geçen işçileri engellemek istediler. Demir-Döküm fabrikasından 4 işçiyi, yakalayıp karakola götürdüler. İşçiler karakolun çevresini kuşatarak arkadaşlarını geri istediler. Bir adım bile geri atmadılar. İşçilerin bu kararlı tutumu polislerin ve subayların yüreğine korku saldı. Yakaladıkları 4 işçiyi bırakmak zorunda kaldılar.

Anadolu yakasında sabahtan beri yürüyen işçiler Göztepe kavşağında buluştular. Güneş batıyordu. On saatten beri yürüyen işçiler bir günlük mücadelenin sonuna gelmişlerdi. Bir işçi önderi: "BUGÜNLÜK BU KADAR" diye haykırdı. "YARIN GENE BULUŞACAĞIZ"

15 haziran günü 115 iş yerinde 75 bin işçi direnişe katılmıştı.

Hâkim sınıfların baş temsilcisi, işbirlikçi AP iktidarının başbakanı Süleyman Demirel, sanki birgün sonraki olayları önceden görmüşçesine, korku ve telâşla kısa bir demeç veriyor, işçilere gözdağı vermeye çalışıyordu.

KADIN İŞÇİLER, EN ÖNDE, POLİSİN SALDIRISINI GÖĞÜSLEDİLER...

16 haziran sabahı İstanbul ve Gebze'de işçi sınıfı yine kendiliğinden harekete geçti. Sabah sekizden itibaren, Levent ve çevresindeki işçiler, İstinye'den gelen Kavel fabrikası işçileriyle birleşerek, Taksim yönüne doğru yürüyüşe geçtiler. Toplum polisi Tekfen fabrikası önünde işçilerin yolunu kesti. Büyük bir çatışma başladı. Kadın işçiler, yürüyen kitleyi cesaretlendirmek için en öne atıldılar. Polisin kadın işçilere saldırması işçileri öfkeyle şahlandırdı. Taş, sopa ve demirlerle karşı koyan işçilerin önünde polis tutunamayarak ateş açtı. Karşılıklı ateş birkaç dakika sürdü. Sonunda polisler kurtuluşu işçilerin önünden kaçmakta buldular. Esentepe de kurulan inzibat barikatı da işçi selinin, önünde kâğıt bir duvar gibi yıkılıp gitti. İşçiler Şişli'ye doğru yürüyüşlerini sürdürdüler. Şişli meydanına yüzlerce asker yığılmıştı. Hareketin başından beri mücadeleyi yönlendirecek önderlerden yoksun ve örgütsüz olan işçiler, düşmanın bu üstün gücü karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

Kadın işçiler polisin zulmüne rağmen yılmadılar; en ön saflarda yiğitçe döğüştüler.

Aynı saatlerde Anadolu yakasında da işçiler yürüyüşe geçtiler. OTOSAN işçileri Ankara yolundan Üsküdar'a doğru yürüyorlardı. Ankara yolunun başına polis ve asker barikatı kurulmuştu. İşçilerin üzerine önce polisler saldırdılar, ama onların da sonu Leventtekilerden farksız oldu. İşçiler ellerinde sopalar ve demir çubuklarla polisleri önlerine katıp kovalamaya başladılar. Emniyet müdür muavini Nihat Kaner: "Polisleri öldürecekler, yetişin!.." diye telâş ve çaresizlikle haykırarak askerî birlikleri yardıma çağırdı. Hâkim sınıfların bu zalim uşakları, işçi sınıfının öfkesinin karşısında kaçacak delik arıyorlardı.

İŞÇİLER HAYKIRIYORDU: "ASKERLER! SUBAYLARINIZI DİNLEMEYİN!.."

Polisin aciz kaldığını gören kumandanlar askerî birliklere süngü taktırtarak işçilerin üzerine saldırttılar.. Askerler saldırmakta tereddüt ediyorlardı. İşçiler, üzerlerine saldırtılan askerlere şöyle seslendiler: "Askerler! Hepimiz ezilen halk çocuklarıyız. Üzerinizdeki yeşilleri çıkarınca siz de bizim yanımızda olacaksınız. Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin!." Bu sesleniş üzerine askerlerin, bir kısmı süngülerini yere indirdi. Saldırmakta ısrarlı olanları, hâkim sınıflara hizmet etmekle ısrar edenleri ise işçiler varıp geçtiler. İşçilerin bu doğru tutumu askerlerin saldırısı karşısında "İşçi-ordu elele" diye slogan atıp, orduya yağ çeken ve dergilerinde bu davranışı yücelten burjuva kuyrukçularının gerçek yüzünü teşhir etti.

Askerlerin barikatını, yaran işçiler, vapurlara binip karşıya geçmek üzere Üsküdar'a yöneldiler. Fakat hâkim sınıflar boğazın iki yakasındaki işçilerin birleşmesinden, direnişin önü alınamaz boyutlara varmasından korkarak, vapur seferlerini, durdurdular. Arçelik işçilerinin Gebze'den yola çıktığını duyan işçiler, geri dönerek, Ankara yolunun başında Gebze'den gelen kardeşleriyle birleştiler. On-binlerce işçi artık hâkim sınıfların telâş ve korku çırpınışları arasında Kadıköy'e yürüyorlardı. Ortalıkta bir tek polis görülmüyordu. Hâkim sınıfın, halka kan kusturan bu paralı uşakları, kitlelerin korkunç seli önünde, tutunamayıp deliklerine çekilmişlerdi.

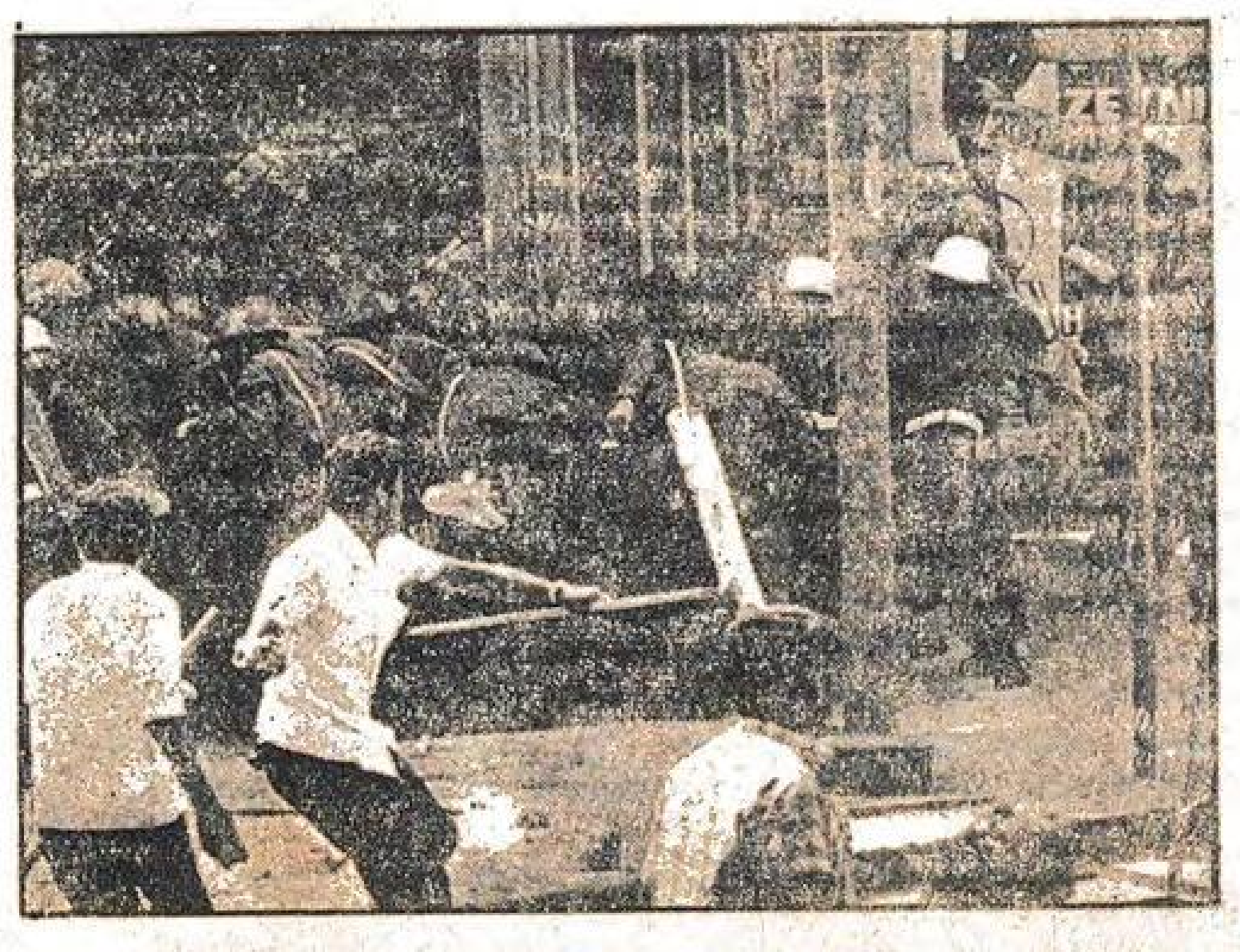

Hâkim sınıfların zalim uşakları işçi sınıfının öfkesi karşısında kaçacak delik arıyorlardı.

İşçiler, kararlı mücadeleleri ve haykırdıkları sloganlarla, toplumsal muhalefetin önderi olduklarını, gösteriyorlardı. "İŞÇİ-KÖYLÜ ELELE", "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" sloganları sel gibi akan kitlelerin üzerinden dalga dalga yayılıyordu.

Büyük işçi kitlesi Kurbağalıdere'ye kadar gelmişti ki, askerlerle ilk silâhlı çatışma patlak verdi. En modern silâhlarla donatılmış askerî birlikler karşısında işçilerin elinde sadece sopalar, demir çubuklar ve taşlar vardı. Bu da gösteriyordu ki, halkın mücadelesini, ezmek için her türlü silâha sahip olan gerici kuvvetleri yenilgiye uğratmanın biricik yolu halkın silâhlı güçlerinin örgütlenmesinden geçiyordu. İşçiler Kadıköy çarşısında askerî birliklerin barikatını yaramayarak Altıyol'a yöneldiler. Askerlerin kumandanı bir yarbay işçileri dağıtmaya çalıştı. Fakat işçiler yiğitçe direndiler. İşçilerin taş ve sopalarına karşılık, askerler ateş açtılar. İşçilerin üzerine yüzlerce, binlerce kurşun yağıyordu. Bütün çevre barut dumanına boğulmuştu. Açılan ateş sonucunda işçi sınıfı 16 haziran şanlı işçi direnişinin ilk şehidini veriyor, Mutlu Akü işçisi Yaşar Yıldırım'ın tulumu kıpkızıl kana bulanıyordu. 80'i aşkın işçi yaralıydı.

İşçiler askeri birliklerin bu vahşi saldırısına, katliamına rağmen barikatı yararak Kadıköy iskele meydanına geldiler. Meydandaki emniyet amirliğinden çıkan polisler işçilerden ikisini yakalayıp hızla emniyet amirliği binasına götürdüler. Sabahtanberi çatışa çatışa Kadıköy'e kadar gelen, bu uğurda şehit veren, arkadaşlarının kanını hâlâ ellerinde taşıyan işçiler, galeyana geldiler. Yakalanan arkadaşlarını polisin elinden almak için Kadıköy Kaymakamlık binasını bastılar. İçerideki polisleri esir aldılar. Emniyet amiri bir yandan telsizle yardım istiyor, bir yandan da saklanacak delik arıyordu. İşçiler kaymakamlık binasının önünde bulunan iki polis otosunu devirip ateşe verdiler.

TOPKAPI'DAN YÜRÜYEN İŞÇİLERE TANKLAR ENGEL OLAMADI...

Kadıköy yakasında böylesine kanlı bir çatışma bütün şiddeti ile sürerken, Topkapı dışında toplanan İstanbul yakası fabrikalarının işçileri Beyazıt yoluyla Cağaloğlu'na geldiler. Burada kurulan asker barikatını yararak, tankların üstünden aşarak vilayetin önüne geldiler. Burada iktidar aleyhine güçlü bir gösteri yaptılar.

Galata ve Atatürk köprüleri açılmış, İstanbul yakasında da işçilerin birleşmeleri ve mücadelelerini, sürdürmeleri imkânı ortadan kalkmıştı.

Ve nihayet, ikinci günün sonunda, en modern silâhlarla, tanklarla donatılmış askerî birlikler, onbinlerce işçinin mücadelesini kontrol altına aldılar, bastırdılar. İşçi sınıfı o gün 3 şehit verdi: Yaşar Yıldırım, Abdurrahman Bozkurt Mustafa Baylan. Hemen o gün İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilân edildi. İşçi sınıfının yiğit direnişinin, kitle kahramanlığının doruk noktasına varmasına rağmen, işçi sınıfı devrimci bir önderlikten yoksundu ve örgütsüzdü. Yenilgi kaçınılmazdı.

1925'ten bu yana Türkiye'de halk kitleleri üzerinde uygulanan zulüm ve terörün en kanlı aracı olan sıkıyönetimin ilânıyla birlikte hâkim sınıflar polis ve askerî kuvvetleri ile büyük bir kıyım hareketine giriştiler. Yüzlerce işçi tutuklandı, işkence gördü. Binlerce işçi işten atıldı. 16 haziran günkü olaylar sırasında sendikacılar, daha ölen işçilerin kanı kurumadan işçi sınıfına ihanet ettiler. 15-16 haziran direnişi sırasında mücadeleden kaçan, işçilere doğru hedefleri göstermeyen sendika yöneticileri, 16 haziran akşamı işçileri tamamen kendi başlarına bıraktılar. İşçiler kendi aralarında tartışarak bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Ama öndersiz işçi kitleleri dağılmaya mahkûmdular. DİSK genel başkanı Kemal Türkler hâkim sınıfların tehditleri üzerine burjuvazinin kucağına atılarak radyodan şöyle konuşuyordu:

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz. Direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silâhsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler Anayasa'ya sımsıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiç bir hareketimiz Anayasa'ya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hattâ kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu genel başkanı olarak sizi uyarıyorum".

Evet, DİSK yöneticileri, işçiler kendilerine saldıran polis ve askerlere karşı korkan, askere "süngü tak hücum" emri veren subaylardan "gözbebeğimiz" diye bahsettiler. Sendika ve grev hakkına saldırarak Anayasa dışına önce kendisi çıkan ve ancak daha da şiddetli mücadele ederek hizaya getirilebilecek olan işbirlikçi iktidara karşı direnen işçileri,

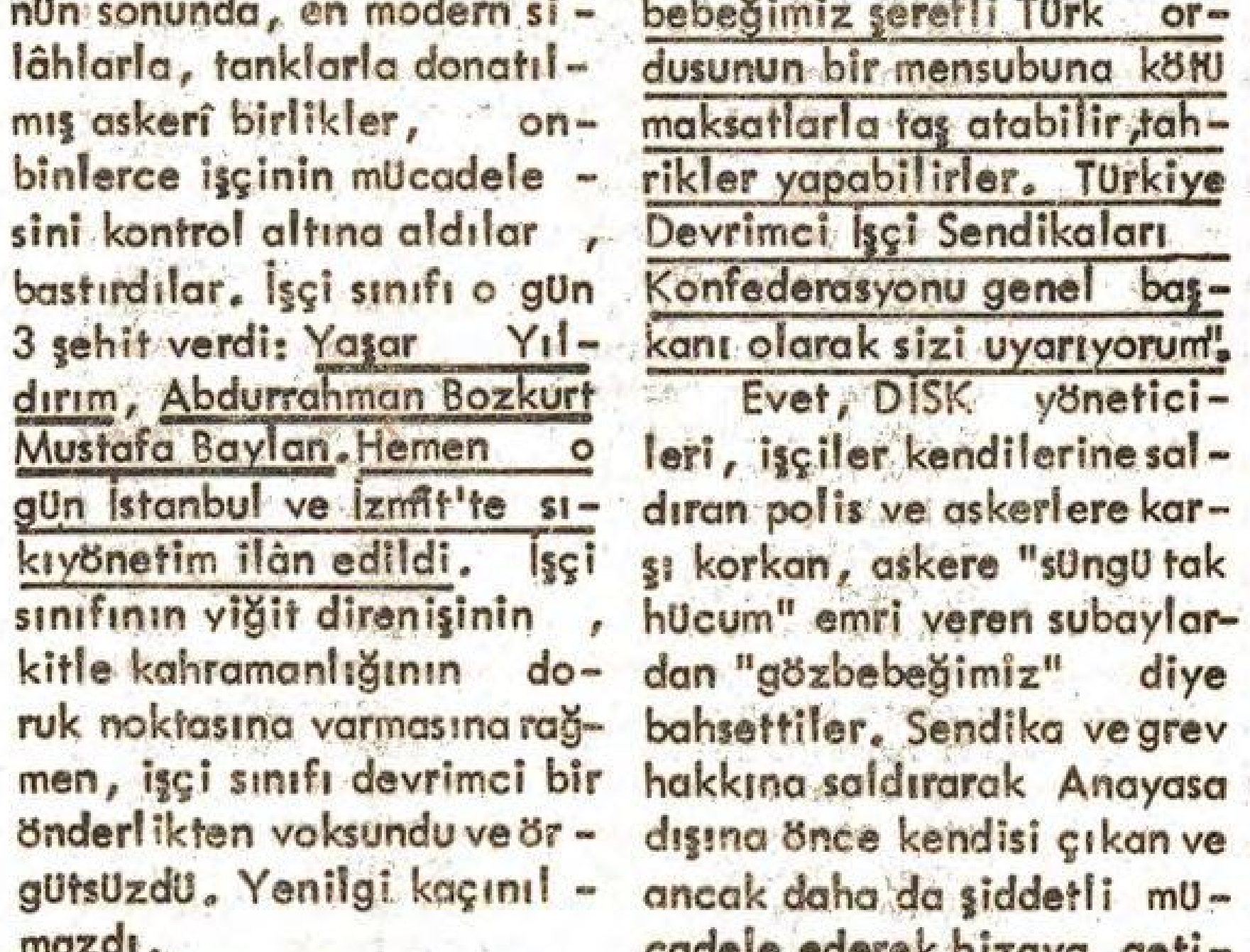

Kadıköy kaymakamlık binasını işgal eden işçiler içerdeki polisleri esir aldılar; polis arabalarını yaktılar.

ardı eden işçi, sınıf bilincine sahip olamaz!

LÜM DÜZENİNİ YERLE BİR EDECEKTİR

Siirt'in Kürt halkına komandoların ateş açması ve iki kişinin ölümü üzerine, komandolarla Kürt halkı arasında çatışma çıktı. Bir çok askerî ve resmî araç yakıldı, tahrip edildi.

1970 yılı gençlik hareketinin de hızla yükseldiği, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi geniş kitleler halinde sürdürdüğü, işçi sınıfının ve köylülüğün mücadelesine omuz verdiği bir yıl oldu.

Mart ayı içinde düzenlenen bağımsızlık haftası, geniş gençlik kitlelerinin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeledeki kararlı tutumunu ifade ediyordu.

Aynı yıl memurlar, doktorlar, eczacılar, teknik elemanlar ve geniş aydın kitleleri personel kanunu tasarısını protesto için mitingler, yürüyüşler düzenlediler. Mücadelelerini yükselttiler.

Halkın bütün kesimlerinin kendiliğinden gelişen ve 1970 yılında en yüksek düzeyine ulaşan ekonomik - demokratik haklar uğruna mücadeleleri, hâkim sınıfların içine düştüğü buhranı daha da derinleştiriyor, onları buhranın yükünü emekçi sınıfların sırtına yıkabilmek için en kısa zamanda kesin çözümler bulma çabasına yöneltiyordu.

İşbirlikçi hâkim sınıflar halk kitlelerinin yükselen mücadelesini bir yandan kan ve zulümle, polis, jandarma ve sivil faşist çeteler aracılığıyla bastırmaya çabalarken, bir yandan da emekçi kitlelerin var olan sınırlı demokratik - ekonomik - siyasî hak ve özgürlüklerini bile ortadan kaldırmak için en hayasızca yollara baş vuruyor, zulüm ve sömürüyü kanunîleştirmeye çalışıyorlardı.

İşbirlikçi AP iktidarı pahalılığın sebebi olarak gösterdiği işçi ücretlerini dondurmak istiyordu. Ama bu bir anda, hele halk kitlelerinin mücadelesi böylesine yükselmişken olabilecek birşey değildi. Bu yüzden de hâkim sınıflar öncelikle işçi sınıfının bütün demokratik hak ve özgürlüklerini, mücadele imkânlarını ortadan kaldırmayı, onları silâhsız bırakmayı hesaplıyordu. 274-275 sayılı kanunlarda değişiklik öneren tasarılarda AP ve CHP'nin işbirliği ile, işte böyle bir amaçla meclise getirildi. Hâkim sınıflar, bu tasarıyla, Türk - İş'in dışında kalan bütün sendikaları, özellikle DİSK'i yok etmeyi hedefliyor, işçi sınıfının sendikal özgürlüğünü ortadan kaldırmayı, işçileri Türk - İş'in sarı, gerici çemberine hapsedip, köleleştirmeye hazırlanıyorlardı. AP milletvekili Turgut Toker, Türk - İş kongresinde "Bu tasarıyla, Türk - İş'in dışında hiç bir sendika yaşama imkânı bulamayacak" diyerek hâkim sınıfların çaba ve niyetlerini açığa vuruyordu.

Başta AP ve CHP olmak üzere hâkim sınıflar ve onların temsilcileri işçi sınıfının bütün hak ve özgürlüklerine kasdetmek üzere toptan saldırıya geçmişlerdi. Bu durumda Türkiye işçi sınıfının yapacağı bir tek şey vardı: Kendi gücünden başka hiçbir şeye güvenmemek ve hâkim sınıfların bu amansız saldırısına şiddetle karşı koymak. AP ve CHP'li üyelerin çabaları ve gayretkeş tutumlarıyla tasarı Meclis'te büyük bir hızla kabul edilirken, DİSK'de işçi sınıfını bu tasarıya karşı mücadeleye ve direnişe çağırıyordu. Ve tasarı görüşülmek üzere Senato Komisyonuna gelirken İstanbul'da işçi sınıfı mücadele bayrağını açtı.

"Hiçbir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz","Anayasaya sımsıkı bağlı işçileriz" diyerek kölece boyun eğmeye çağırdılar. İşçi sınıfına ihanet ettiler. İşten atılan, işkenceye uğrayan cezaevinde yatan işçiler için kıllarını kıpırdatmadılar. Cezaevlerindeki işçileri aç, dışarıdaki çolukçocuklarını, ortalıkta bıraktılar. İşçiler, cezaevinde kuru ekmekle karınlarını doyurmaya çalışırken, göstermelik olarak tutuklanan DİSK yöneticileri, cezaevinde tam birkaçakçı ağası gibi keyif sürdüler.

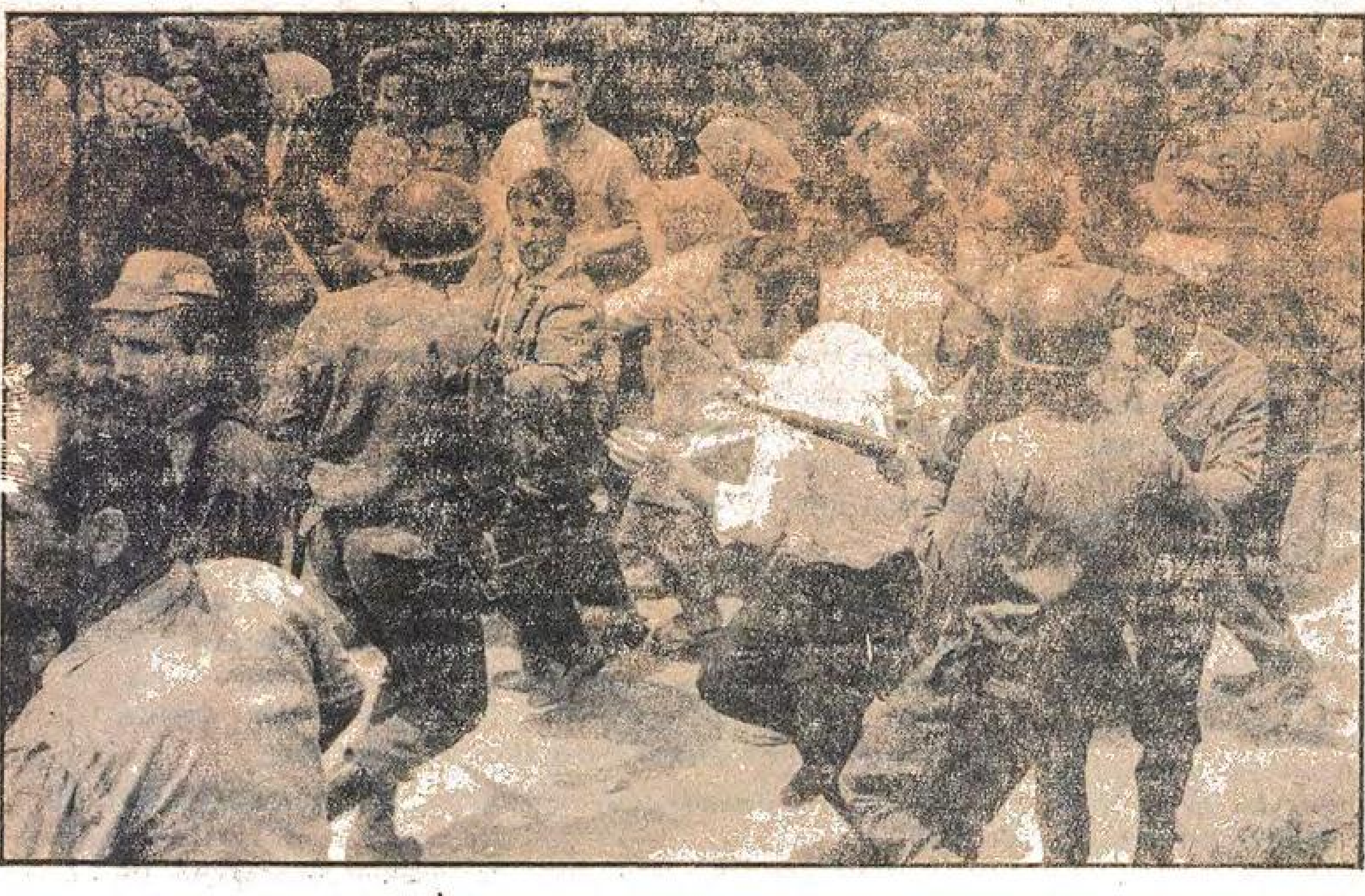

Sel gibi akan işçi sınıfının gücü hakim sınıfların önüne çıkardığı bütün barikatları darmadağın etti.

İŞÇİ SINIFININ 15-16 HAZİRAN'DAKİ DEVRİMCİ ÖNDERLİK VE ÖRGÜTTEN YOKSUN MÜCADELESİNİN YENİLGİSİ, HAKİM SINIFLARIN FAŞİST BASKILARINI ARTIRDI...

DİSK yöneticileri, başta Kemal Türkler olmak üzere, burjuvazinin şiddeti karşısında köleleşerek hemen teslim bayrağını çekerken, işçiler yenilgiyi boyunlarını bükerek, sessiz sedasız kabullenmediler. Direnişlerini pek çok fabrikada sıkıyönetim şartları altında da sürdürdüler. Fabrikaların etrafı zırhlı araçlarla desteklenmiş askerî birliklerle çevrili olmasına rağmen DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı işçiler işi yavaşlatarak, çalışmayarak direndiler. Bunların başında Türk-Demir Döküm, Sungurlar, Derby, Elektrometal, Rabak, Auer, Çelik Endüstrisi, Otosan, Arçelik ve Vita gibi büyük fabrikaların yiğit işçileri geliyordu.

Daha sonraki günlerde işçiler 15-16 haziran yenilgisine rağmen yer yer burjuvaziye karşı direnmeye, karşı koymaya devam ettiler. Bütün baskı ve zulme rağmen Gıslaved ve Plastel Plastik işçileri direnişe geçtiler. Vinylex işçileri fabrikayı işgal ettiler. İşçiler 1 hafta kararlılıkla işgali sürdürdüler. Polis ve ordu birlikleri işgalı zorbalıkla bastırdı. 150 işçi işten atıldı. 15 ekim sabahı polis ve komando birlikleri Gıslaved işçilerine, dozerlerle duvarları yıktırıp, saldırdılar .. Nice şehitler veren işçi sınıfımızın onurlu mücadelesinde Hüseyin Çapkan polis kurşunu ile şehit düştü. Yüzlerce işçi yaralandı. 25 işçiye karakollarda işkence edildi. 103 işçi işten atıldı.

Aliağa petrol rafinerisinde devrimci sendikacı , Necmettin Giritlioğlu, patronun kiralık katilleri tarafından şehit edildi. İşçiler daha da büyük bir kinle mücadeleye devam ettiler. Kararlı mücadele karşısında işten atılan 480 işçi yeniden işe alındı.

Gebze'de grevci işçi Nizam Dere patronun kiralık adamı tarafından vurularak şehit edildi.

Çukurova'da Tarsus Çukurova Basma Fabrikasında , işçilerin başlattığı sarı sendikalara karşı mücadele kıvılcımı tüm güney'i tutuşturdu. Bossa, Güney Sanayi, Paktaş, Tarsus Çukurova Basma Fabrikası işçileri devrimci dayanışmanın en büyük örneklerini verdiler. İşçiler Tekstil patronlarının, işçileri ortaklaşa ezme girişimine karşı koyup direnişe geçtiler. Bossa direnişi askerler ve polisin patronla ortaklaşa ezme girişimine karşı koyup direnişe geçtiler. Bossa direnişi askerler ve polisin patronla yaptığı plân üzerine kan ve ateşle bastırıldı. Yüzlerce işçi yaralandı, gözaltına alındı. 181 işçi işkence gördü.

İzmir'de Elter Madenî Eşya Fabrikası, İstanbul Ytong İzmit Çayırova Chrysler, Cihan Komandit, Pertriks, Grundig, Berec, Doğan Lâstik, Adel Kalem, Plasva Plastik, Süperlit, Boru, Ereğli Demir Çelik işçileri mücadelelerine çeşitli biçimlerde devam ettiler.

Ancak, hem 15-16 haziran öncesi, hem de sonrası dönemde işçiler, proleteryanın devrimci partisinin önderliğinden yoksun olduğundan, dağınık ve çoğu zaman hangi hedeflere nasıl gidileceğini bilmeden mücadele ediyorlardı.

HÂKİM SINIFLAR BUHRANIN ÇÖZÜMÜNÜ 12 MART FAŞİST DARBESİNDE ARADILAR..

Bu arada hâkim sınıflar arasında da büyük bir mücadele başladı. Onlar, içine düştükleri bunalımın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkımızın sırtına yıkmakta ve tüm halkı baskı altında tutup, hayasızca sömürme konusunda tamamen anlaşıyorlardı. Ama, hâkim sınıflar sömürüden alacakları pay konusunda kendi aralarında çatışıyorlardı. Gericiliğin azgınca saldırısı karşısında, Proleterya partisinin doğru önderliği altında olmayan örgütsüz, dağınık ve hazırlıksız işçiler, memurlar, öğrenciler, köylüler doğal olarak yeteri kadar direnç gösteremediler, saldırıları göğüsleyemediler. Revizyonist ve reformist sendika ağaları burjuvaziyle uzlaşarak, işçileri açıkça sattılar. Faşizme karşı mücadele etmediler. Hâkim sınıfların saldırılarına örgütsüz, ve öndersiz olan halk kitleleri yeterli direnmeyi gösteremediğinden 12 mart faşist diktatörlüğü gerçekleştirildi.

İŞÇİ SINIFI FAŞİST ZULMÜN NE OLDUĞUNU KAN VE ATEŞ İÇİNDE ÖĞRENDİ...

12 mart faşistleri halka karşı başlattıkları saldırının içinde işçi sınıfına da amansızca çullandılar. Hâkim sınıfların ilk işi devam etmekte olan grevleri bastırmak, işçilere, sendikacılara, süngülerin gölgesinde gözdağı vermek oldu.

İstanbul'da grevde olan Pertriks fabrikası, komando birlikleri tarafından sarıldı. Grevi yöneten Kimya - İş Sendikacıları Davutpaşa kışlasına götürülüp tehdit edildiler. Grev bastırıldıktan sonra Pertriks işçileri toplu sözleşme masasına oturduklarında karşılarında patronun yerine bir sıkıyönetim, generalini buldular. Toplu sözleşmenin arkasından yüzlerce işçi işten atıldı, karakol dayağından geçirildi. Pertriks işçilerine uygulanan bu zulüm yalnızca bir örnektir. Bütün işyerlerinde haklarını korumak isteyen , işçiler, sıkıyönetime teslim edilmekle tehdit edildiler. Sıkıyönetimin ilânıyla birlikte Berec grevi bastırıldı. İşçilerin bunun üzerine düzenledikleri oturma grevi, üzerlerine asker gönderilerek dağıtıldı.

Topuz Torçelik patronu, sendika seçme hakkını kullanan işçileri işten attı. İşçiler, fabrikayı işgal ettiler. Bu mücadelede, sıkıyönetim tarafından bastırıldı.

1971 yılı sonunda, İstanbul'da Paşabahçe ve Çayırova işçilerinin grevleri Sıkıyönetim tarafından engellendi. Paşabahçe grevine polis ve ordu birlikleri saldırdı. Patronun kiralık katilleri işçilerin üzerine kamyon sürerek Kadir Peker'i şehit ettiler. Sıkıyönetim generalleri Kemal Türkler'e Çayırova grevini durdurmasını emrettiler. Çayırova grevi durduruldu.

Ataş rafinerisindeki , grev, Makina Kimya Endüstrisi işçilerinin grevi, Denizcilik Bankası ve Konya Sümerbank grevleri, Trabzon, Niğde, Çorum, Söke ve Balıkesir Çimento Fabrikalarındaki grevler Erim hükûmeti tarafından "millî güvenliğe aykırı" oldukları gerekçesiyle ertelendi.

15-16 haziran işçi mücadelesine önderlik etmiş olan işçilerin isimleri listeler halinde düzenlendi. Karalisteye giren binlerce işçi işten atıldı. Sungurlar'da işçilerin tamamının, Otosan'da ise yüzlercesinin işlerine derhal son verildi. Yine, ECA, Press Döküm, Vinylex, Java, Singer, Yunus Çimento, Arçelik, Aslan Tuğla, Türkay, Mortaş, Gıslaved, Anadolu Cam Sanayii Pertriks, Profilo, AEG ve Eti gibi fabrikalardan atılan binlerce işçi açlığa ve sefalete mahkûm edildi.

12 mart döneminde 1972 yılında, gerçek işçi ücretlerindeki düşüş % 6 ' yı, buluyordu. Hâkim sınıflar faşist diktatörlüğün kendilerine sağladığı imkânları sonuna kadar kullandılar. İşçi sınıfının üzerindeki sömürü, zulmün de eşliğinde kat be kat arttı. Faşist diktatörlüğün ilk iki yılında, fiyat artışları yüzde 54'ü bulur - ken, ücret artışları % 38'de kaldıFaşist diktatörlük altında işçi grevleri ordu birlikleri tarafından bastırılırken süngülerin himayesinde yapılan lokavtlar alabildiğine arttı.

İşçi sınıfının yiğit direnişinin, kitle kahramanlığının doruk noktalara varmasına rağmen, işçi sınıfı devrimci bir önderlikten yoksundu ve örgütsüzdü.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK ALTINDA DA DEVAM ETTİ...

Adana'da 1972 yazında tekstil iş kolunda çalışan bütün işçiler, sarı sendikaya karşı mücadeleye girdiler.. Adana Sıkıyönetim komutanluğu sendikal faaliyeti yasakladı. Tekstil Sendikası - nın Adana şubesi kapatıldı.

İstanbul'da Venüs Bant fabrikasında potron sendika üyesi 10 işçiyi işten atmak isteyince, işçiler direnişe geçtiler. İstanbul Kâğıthane'deki Kristal ve Cam Sanayii fabrikasında çalışan 130 işçiden 80'i, Berec fabrikasında ise 150 işçi, sendikal faaliyette bulundukları gerekçesiyle işten atıldılar.

Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğinde çalışan 2000 işçi greve gittiler. Üzerlerine gönderilen jandarma ile çatışmaya girdiler.

ZULÜM VE BASKI FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN TECRİTİNİ ENGELLEYEMEDİ...

Bir yandan halkın faşist diktatörlük altında bile devam eden mücadelesi, öte yandan da, faşistlerin kendi aralarında gittikçe derinleşen çelişkilerinin sonucu olarak, 1973 yılında faşist diktatörlük gerilemeye başladı.

Temmuz 1973'de Bursa'da Tofaş fabrikasındaki , grev kararı üzerine, Tofaş, OYAK - Renault, Mako, Karsan, SKT, Coşkun Öz, Burçelik ve Çentaş'ta lokavt ilân edilerek 8000 işçi işten atılmak istendi. İşçiler patronları ve lokavtı destekleyen hükûmeti protesto etmek için, Bursa'da büyük bir miting yaptılar.

Mustafa Kemal Paşa'da Boraks İşletmesinde 4 arkadaşlarının işten çıkartılması üzerine, 650 işçi işbaşı yapmadı. Aynı dönemde Temel Enerji A.Ş.'de, Köy İşleri Bakanlığı , Topraksu İşyerlerinde, Çapa Marka Gıda Sanayiinde, Abbot, Roche, Pfizer İlâç, Kroman Çelik, Sivas Çimento , Yarımca ve İskenderun Gübre ve daha birçok işyerlerinde işçiler greve gittiler. Aydın'da 1000 dokuma işçisi, işten atılan arkadaşlarının yeniden işe alınmaları ve yeni işten çıkarmaları da durdurmak için oturma grevi yaptı. Tarsus'ta 1000 Tekstil işçisi patronlara karşı bir miting düzenledi. Sinop'ta Amerikan Radar Üssünde çalışan işçiler, 20 arkadaşlarının işten atılması üzerine bir protesto yürüyüşü yaptılar.

İşçiler yenilgıyı boyunlarını bükerek, sessiz sedasız kabullenmediler.

Her grev mücadelesi , her direniş, her toplu gösteri sadece ve sadece binlerce işçinin, dayağı, işkenceyi ve açlığı göze almasıyla mümkün olmuştur. Ama öte yandanda işçi sınıfının faşist diktatörlüğe karşı birleşip, örgütlü, aktif mücadelesini ortaya koymak mümkün olmamıştır.

Bugün olduğu gibi 12 mart döneminde de yüzbinlerce işçi, Türk-İş ve DİSK'in başındaki sendika ağalarının yönetimi altındaydılar. Sendika ağaları 12 mart faşist diktatörlüğüne daha kuruluşunun başında alkış tuttular. Onu işçilere ilerici bir hareketmiş gibi gösterdiler. Böylelikle onlar ihanetlerini daha da perçinlediler.

Ama 12 mart faşist darbesiyle birlikte, sayısız baskı ve zulüm örneği birbirini izlemeye başladı. Sendika ağaları meydanı faşist zulme terkedip selâmeti mücadeleden kaçmakta buldular. Sayısız devrimci, yurtsever ve emekçi, zulmün üzerine yürüyüp canını, özgürlüğünü feda ederken, sendika ağaları faşist zulüm altında ezilen işçilere ne sahip çıktılar, ne de halkın , anti-faşist mücadelesine katıldılar.

Onların bütün yaptığı, faşistlerin hışmına uğramamak için koltuklarına sinip oturmak oldu. Onlar, kollarını dahi kıpırdatmadan lüks odalarında zulüm dalgasının kendiliğinden geçip gitmesini beklediler.

Özellikle 14 ekim 1973 seçimlerinden bu yana revizyonistlerin, reformcuların bütün engellemelerine , rağmen, halk kitlelerinin , mücadelesi yükseldi. Buna paralel olarak, İskenderun petrol boru hattında, Philips Sungurlar, Elka, Unilever , Nuh Çimento ve diğer birçok işyerinde olduğu gibi sayısız grev ve mücadele birbirini izledi. Ve 1 Mayıs 1976 da işçi sınıfı muazzam gücünü bir kere daha dost-düşman herkese gösterdi.

ŞARTLAR 12 MART FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜNDEN FARKLIDIR...

Faşist zulmün ne demek olduğu milyonlarca insanın hafızasında ve bilincindedir. Ordunun, devletin, hâkim sınıfların ordusu, devleti olduğu geniş halk yığınlarının açıkça gördüğü bir gerçek haline gelmiştir. Kitleler zulüm ve sömürüden nasıl kurtulabilecekleri yönünde gittikçe daha fazla kafa yormaktadırlar. Hayatın ve mücadelenin ateşi içinde, devrimcilerin çabalarıyla işçi sınıfı gittikçe daha fazla bilinçleniyor.

Ama öte yandan da, halkın mücadelesi gelişirken hâkim sınıfların faşist tırmanışı da hızlanıyor ... Ve onlar, MC hükûmeti eliyle faşist diktatörlüğü adım adım gerçekleştiriyorlar.

Kısacası, bir yandan halk hareketi yükselirken, öte yandan da faşist güçler hızla tırmanmaya devam ediyorlar. Emekçi halk ile hâkim sınıflar arasında bir kez daha hesaplaşma gününe doğru, hızlı bir gidiş vardır.

Ne var ki, işçi sınıfı temel zaaflarının çoğunu bugün de giderememiştir. Devrimci bir önderliğin yokluğu, sendikaların, sendika ağalarının elinde olması, hâkim sınıflarla ikinci bir hesaplaşma gününde yenilgiye neden olabilecek önemli eksikliklerdir. Öyleyse,

FAŞİZMİN KÖKÜNÜ
KAZIMAK ÜZERE, ULUSAL
DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA İLERİ; ..
SENDİKALARDAN, BÜT
KİTLE ÖRGÜTLERİND
BURJUVA AJANLAR
MİZLEME YOLUND
Rİ; ..

HALKIN KURTULUŞU CEYLANPINAR'LI SÜRÜCÜLERLE KONUŞTU.

GÜNDE 11-12 SAAT ÇALIŞTIĞIMIZ HALDE SİGORTALI DEĞİLİZ

H.K.- Çalıştığınız işin adı ne?

- Traktör sürücülüğü, tarlada çalışıyoruz.

H.K.- Kaç kişi çalışıyor iş yerinde?

- 30 kişi, çoğumuz geçici olarak çalışıyoruz. Mevsimlik işçileriz. Beş aylık bir çalışmadan sonra çıkarılıyoruz. Yedi ay boş kalıyoruz.

H.K.- Çalışma şartlarınız nasıl?

- Nasıl olacak, sabahtan akşama güneşin altında çalış! Sabahın köründe evden çıktığımız için kahvaltıyı tarlada yaparız. Kahvaltılık olarak verdikleri beş lirayı tutmaz. Kokmuş zeytin, küflenmiş beyaz peynir ve çay veriliyor. Öğleleri ise birer tabak yemek bir de yanında ekşimiş yoğurt, artmışsa birer tas da ayran getiriliyor. Ekmeği dişimiz kıramıyor o kadar bayat ve kuru. İçinden kurt çıktığı bile oluyor. Ayrıca hiç bir sosyal hakka da sahip değiliz.

H.K.- Kaç saat çalışıyorsunuz?

- 11-12 saat çalışıyoruz. Sabah 6.15'de Ceylanpınar'dan hareket ediyoruz. Yolumuz bir saat ile, 45 dakika arasında değişiyor. Yolda geçirdiğimiz zaman bizden gidiyor. Çalışmaya sayılmıyor. YEdide iş başı yapıyoruz. Akşam 5.30'a kadar çalışıyoruz. Hele hasat zamanı 14-15 saat çalıştırılıyoruz.

H.K.- Sigortalımısınız? Kayıtlı olduğunuz sendika var mı?

- Sigortalı değiliz. Zaten beş ay çalıştıktan sonra işten çıkarılıyoruz. Burada çalışan 30 kişiden yalnız bir sürücü kadrolu. Bağlı olduğumuz sendika bağımsızdır. O da sendika ağalarının elinde. Hiç bir sosyal hakkımızı alamadıkları gibi, almak için de mücadele etmiyorlar. Bizlere hiç bilgi vermedikleri için de zayıf kalmış durumdayız, mücadele yollarını bilmiyoruz.

H.K.- Toplu sözleşme görüşmeleri 7 aydır devam ediyor. Fakat bir sonuca bağlanmadı. Gelişmelerden sizleri haber dar ediyorlar mı?

- Evet 75'in II. ayından bu yana toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Böyle giderse bir sonuca bağlanamaz. Sözleşmeyi sendika patronları yapıyorlar, bizim dertlerimizi dinlemiyorlar, bize danışmıyorlar. Bugüne kadar imzaladıkları toplu sözleşme maddelerinde hiç bir sosyal hak alınmamış, yeni hiç bir şey getirilmemiştir. Çalıştığımız yerde bir iş kazası olsa, dağ başında bu külüstür fiatlarla kasabaya nasıl ulaşacağız? Burada hemen hemen her gün bir iş kazası oluyor. Geçenlerde, bir arkadaşın parmağı kesildi, ta omuzundan damarlar söküldü. Bir arkadaşın üstüne traktörün büyük tekeri düştü. 10-15 gün ücretsiz izin verildi. Ama bacağı iyileşmediği halde, geçim derdine gene de çalışıyor.

"Toplu sözleşme görüşmelerini sendika patronları yapıyorlar, bizim dertlerimizi dinlemiyor, bize danışmıyorlar."

ALİBEYKÖY'DE GREVCİ ÇBS İŞÇİLERİ HALKIN DA KATILDIĞI BÜYÜK BİR MİTİNG YAPTI...

Alibeyköy'de ÇBS fabrikasında bir süre önce patron lokavt kararı almış, fakat uygulama başlamadan, işçiler greve başlamışlardı. Bu fabrikada yetki Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasındaydı. Petrol-İş, Türk-İş yöneticilerinin muhalefet etmesine rağmen ÇBS'deki işçiler Petrol-İş yönetimine muhalefette olup, DİSK'e girmek istemektedir.

Petrol-İş sendikası, lokavt kararını protesto için Alibeyköy meydanında bir miting düzenledi. Sendikanın amacı patrondan taviz koparabilmekti. İşçiler ise bu miting vasıtasıyla seslerini halka duyurarak, diğer işçilerle bir dayanışma sağlayıp olumlu bir kamuoyu oluşturmak istiyorlardı. Devrimciler de işçilerin bu haklı davasına omuz verip mitinge siyasi bir öz kazandırmaya çalıştılar.

Miting hazırlık çalışmalarında devrimciler işçilerle omuz omuza çalıştılar. Mitinge çağrı için yazı yazmaya çıktılar. Sendikacıların karşı çıkmasına rağmen ekonomik sloganların yanında devrimci sloganlar yazdılar.

4 Haziran günü sabah erken saatlerde içinde Alibeyköy'de görevli bir başçavuşun da bulunduğu beyaz Murat marka arabadan çıkan uzun saçlı 25 yaşlarındaki bir kişi makinalı tüfekle, duvar yazısına çıkan işçilere saldırdı. Oradaki işçi ve devrimcilerin kararlı karşı koyuşu sonucu saldırgan faşist kendini arabaya zor atabildi. Bu gibi komplolar ve devrimcilerin kararlı tavrı işçilerle devrimcilerin dayanışmasını güçlendirdi.

İŞÇİLER SENDİKA AĞALARINA KARŞI ÇIKTI

Sendika ağaları, işçilerle devrimcilerin ortak çalışmasına engel olabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Grev çadırında oturmalarına, siyasi eğitim üzerine konuşmalarına izin vermeyerek onları çadıra almamaya kalktılar. Fakat işçiler, devrimcilere arka çıkarak, bu işbirlikçi tavrı mahkum ettiler. "Bunlar geceleri uykularından fedakârlık ederek bizimle nöbet tutmaya geliyorlar, bunlar bizlerin gerçek dostudur" diyerek gerçek dostlarla, düşmanları ayırt edebilecek güçte olduklarını gösterdiler.

Cumartesi günü erken saatlerden itibaren halk, miting alanına akmaya başladı. Mitinge katılanların çok büyük bir kısmı işçiydi. Çevre halktan katılanların yanısıra çok az sayıda da öğrenci vardı.

Konuşmalar başlamadan önce sloganlar atılmaya başlandı. Sendikacılar devamlı olarak hangi sloganların atılacağını anons ediyorlardı. Zaten hangi sloganların atılacağı miting öncesinde işçilere sıkı sıkı tembih edilmişti. Mitingin başında ekonomik ve revizyonist sloganlar atılmasına rağmen bir süre sonra siyasi öz taşıyan sloganlar atılmaya başlandı. Kürsüden sürekli olarak "Faşizme Geçit Yok" anons edilmesine rağmen "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganı çok büyük işçi kitlesi tarafından sürekli olarak haykırıldı. Konuşmalar sırasında sık sık "İşçiler Sendika Yönetimine" ve "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganları atılarak konuşmacılar teşhir ediliyordu. Baş temsilci konuşurken, "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganı bir grup işçi tarafından atılırken "siz işçi misiniz?" diye sorduğunda "İşçiyiz" cevabını aldı. Ve hemen peşinden büyük bir kalabalık var gücüyle bu sloganı haykırdı.

Konuşmalar devrimci proletaryanın sesini yansıtmıyor, reformizm, revizyonizm kokusu yaymaya çalışıyordu. Ama bunlar bir avuç kişiydi. Kitleler ise devrimci proletaryanın sloganlarını benimsiyordu. Bir konuşmacı işi iyice azıtarak, işçilerin siyasetle uğraşmamaları gerektiğini öğütleyerek, açıkça "sınıf işbirliği" siyasetini savununca, işçiler bu karşı-devrimci konuşmacının üstüne yürüdüler, kürsü sarıldı. 20-25 dakika, sürekli protestolar yapıldı. Bir görevli, kürsüye çıkarak bu sözleri tekzip etmek zorunda kaldı.

Miting oldu bittiye getirilip ölen devrimciler için saygı duruşu yapılmadan bitirilmek istendi. Fakat halkın sert protestoları karşısında saygı duruşu yapıldı.

Miting bitirildiğinde sürekli olarak kitlenin dağılması için anons yapıldı. Fakat devrimciler "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" pankartının arkasında yürüyüşe geçtiler. Halkın büyük kısmı yürüyüşe katıldı. Sürekli olarak siyasi içeriği olan sloganlar haykırıldı. "Yaşasın Ulusal Demokratik Halk Devrimi", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "İşçiler Sendika Yönetimine", "Milletler Özgür Halklar Birlik Olmalı", "Herkese İş, Köylüye Toprak Halka Hürriyet" sloganları Alibeyköy'de yankılandı. Düzenli bir şekilde devam eden yürüyüş Silahtarağa meydanında andiçme ve saygı duruşuyla sona erdi.

YÜZ BİN ÜYELİ GENEL—İŞ SENDİKASI DİSK'E KATILDI

- DİSK'İN ÇATISI ALTINDA TOPLANMA HAREKETİ HIZLANIYOR.
- BÜYÜYEN DİSK'İ REVİZYONİSTLERİN ELİNE BIRAKMAYALIM.

Ülkemizde sendikalı işçilerin ezici çoğunluğu Türk-İş ve DİSK olmak üzere iki dev işçi kuruluşunda toplanmış bulunuyorlar.

Toplu sözleşmelerde işçileri satan, sınıf mücadelesine karşı olduklarını söyleyen Türk-İş yöneticileri işçilerin nefretini üzerlerinde topluyor ve hızla tecrit oluyorlar. Gittikçe artan sıyada işçi Türk-İş'in çatısı altında bulunmayı reddediyor. Bugün hemen hemen her fabrikada işçiler, Türk-İş'e bağlı sendikalardan çıkıp DİSK'e bağlı sendikalara girme mücadelesi veriyorlar.

Bugün işçi sınıfı, patronlara karşı haklarını daha güçlü bir şekilde savunabileceği düşüncesiyle ve somut siyasi talepleri adına daha rahat mücadele koyabileceği inancıyla, Türk-İş karşısında tek alternatif olan DİSK'i tercih ediyor. DİSK'in geçmişteki mücadelelerden gelen itibarı çok sayıda devrimci işçiyi, ilerici sendikacıyı içinde barındırması ve siyasi mücadeleye açık bir örgüt olması, bu kesin tercihin başlıca nedenleridir.

İşçi sınıfının bu kesin tercihi, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı olan ve tabanını da yitirmek istemeyen bazı reformcu sendikacıların da Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'e geçmelerine sebeb oluyor. Yüz bin civarında üyesi bulunan Genel-İş'in Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'e geçmesi böyle bir gelişmenin sonucudur. İşçi sınıfının DİSK yönündeki tercihi güçlendikçe, Genel-İş'i başka sendikalarında izleyeceği açıktır. Nitekim, TİS (Toprak Su Tarım İşçileri Sendikası) da DİSK'e geçme kararı almak üzeredir. Ülkemizdeki sendikal örgütlenmenin gelişme yönü Türk-İş'in gerilemesi DİSK'in büyümesi şeklindedir. Gerçekten de çok sayıda işçinin DİSK'in çatısı altında toplanması işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesinin güçlenmesini hızlandıran bir gelişmedir.

Ama işçi sınıfı DİSK'in çatısı altında toplanmakla özlemini duyduğu bir işçi kuruluşuna kavuşmuş sayılabilir mi? DİSK bugünkü haliyle bir sınıf sendikası durumunda mıdır? Kesinlikle hayır!

Herşeyden önce DİSK'in başındaki yöneticiler de sendikacılığı vurgun ve itibar kapısı haline getiren sendika ağalarıdır. Onlar hem işçi sınıfının devrim yoluyla iktidarı almasına çıkarları gereği karşıdırlar, hem de fırsat buldukça işçileri gündelik mücadelelerde patronlara satıp ceplerini doldurmaktadırlar. DİSK'i devrimci bir işçi kuruluşu olmaktan uzaklaştıran sadece bu değildir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin açık işbirlikçisi olan revizyonist hainler de DİSK'in başına çöreklenmiş olup çeşitli yönetim kademelerini ellerine geçirmişlerdir ve DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler başta olmak üzere, diğer birçok yöneticiyi de kukla gibi oynatmaktadırlar. Onlar DİSK'teki faaliyetleri sayesinde işçi sınıfına yukardan aşağıya hâkim olmayı planlıyorlar. DİSK'in başına çöreklenen bu revizyonistlerin hayatta tek bir amaçları vardır: Sovyet tanklarının desteği altında Türkiye'de iktidara gelip ülkenin bütün zenginliklerini Rus efendileri ile birlikte paylaşmak. Nitekim DİSK'in Genel-İş'le ilgili son toplantılarına katılmakta ve yürütülen faaliyetleri denetlemektedirler. DİSK'in başındaki Sovyet İşbirlikçilerini tecrit etmek ve onları DİSK'in içinde barınamaz hale getirmek sadece işçilerin değil tüm halkın bir görevidir; çünki onlar sadece işçi sınıfının değil bütün bir ulusun düşmanı azılı hainlerdir.

Öyleyse, bir yandan DİSK'in çatısı altında toplanma mücadelesini hızlandırırken, öte yandan da DİSK içindeki sendika ağası yöneticileri devirelim ve Sovyet işbirlikçisi vatan hainlerini DİSK'ten kovalım. Sadece DİSK'in çatısı altında toplanmakla yetinirsek, sınıf sendikalarına kavuşamayacağımızı unutmayalım.

İŞÇİLER! TEKSİF CEYHAN ŞUBE BAŞKANINI İYİ TANIYALIM

İŞÇİ KARDEŞLERİMİZ,

Ceyhan Teksif Şubesince biz Yeşiller işçilerine oynanan oyunun siz kardeşlerimize de oynanmaması için, bu mektubu yazıyoruz:

Yeşiller Koll. Şti.'de 1 seneden beri yetki almış bulunan bu sendika, 76'nın martında faaliyete geçti. Hazırladığı toplu sözleşme taslağını işverene sundu. Fakat 31 mart 1976 günü patron gerekçe göstermeksizin işçilerin işine son verdi. Teksifli sendikacılar da işçiye sessiz direniş uygulattılar. Şube başkanı M. Ali Körez, "Eğer patron fabrikayı açmazsa, sizin tüm haklarınız eksiksiz olarak alınacaktır. Ayrıca 96 işçinin tümünü Ceytaş'a aldıracağım" dedi. Bu sözleri işçilere birkaç kez tekrarladı.

Bu vaadlerle umutlandırılan işçiler 80 mevcutla 4 nisan günü yapılan seçime iştirak ettiler. Seçim bu vaadin de etkisiyle M. Ali Körez'in lehine sonuçlandı. Fakat M. Ali Körez seçim sonrası işçilere tek kelime söylemeden Ankara'ya gitti.

İşçi işinden olmanın verdiği moral çöküntüsünün yanı sıra, maddî bakımdan da mağdurdu. Sendika yetkilileri ise işçilere "Ne yapın yapın, paranızı almayın" diyorlardı. 6 nisan günü işçi arkadaşlarımızın bazıları, patronun verdiği paraları alıp imzalarını basmaya başladılar. Başkanın Ankara dönüşünde, kendisine "İşçi parayı almaya başladı" denildiğinde o, "Durum iş mahkemesine düştü, durum belki de biraz uzayacak" diye karşılık verdi. Bizzat kendisi de bazı arkadaşlara paralarını almalarını söyledi.

Daha önce işverenle sendika arasında 21 nisanda uzlaşma olduğunu söyleyen Teksif yönetimi, eğer işveren uzlaşmaya gelmezse grev hakkının doğacağını belirtti. Uzlaşmaya işveren katılmadı. Başkan grev hakkının doğduğunu belirterek, 6. iş gününün bitiminde, greve başlanacağını bildirdi... Kendisine işçinin imzayı atıp, paralarını aldığını bunun greve engel teşkil edip etmediği sorulduğunda, "Kesinlikle etmez" diye cevap verdi. 6 iş gününün dolmasına az bir zaman kala durumu duyan sendika avukatı "Ben size grev askı hakkı doğar dedim. Grev uygulaması değil" dedi.

3 mayıs günü işçi topluca sendikaya geldi. Başkan ertesi gün Ankara ile görüşeceğini, saat 15.30'a kadar durum belli olunca başta kendisi olmak üzere, grev uygulamasına geçilebileceğini söyledi. 4 mayısta sendikaya toplanan Yeşiller işçisi yine bir oyuna geldiklerini anlamakta gecikmediler: M. Ali Körez, saat 15.00 de gelir gelmez, "Bu iş olmaz siz paralarınızı almışsınız" dedi. Kendisine eski konuşmaları hatırlatılınca, bu kez de güya, Ankara'ya telefon açtı. Saat 18.00'e kadar bekledik, Ankara çıkmadı. Daha doğrusu çıkarılmadı.

Teksif şube başkanı, hiç bir sözünü tutmamış ve patrona hizmet etmiştir. İşçinin düşmanının sadece patron değil, aynı zamanda sarı sendikacılar da olduğunu gördük.

Ceytaş içerisinde faal olan, kendisine ilericiyim diyen arkadaşları bu başkan tesbit ettirip, baskı yoluyla sindirme yoluna girmiştir. Seçim öncesi, işçilere "Kendinizi sıkmayın" diyen bu patron uşağı adam, daha sonra Ceytaşa gelecek olan otomatik bobin makinalarının 7 tanesine bir işçi bakacak demiştir.

Emekçi kardeşlerimiz, bizleri her zaman sarı Teksife sokmak isteyenler bu yolda her türlü baskı ve hileye başvuranlar çıkabilir. Bazı ilerici işçi kardeşlerimizin çıkışları verilmek istenebilir... Hiç denebilecek bir ücretle emeğimizi satın almak isteyenler çıkabilir. Bu tür namussuzluklara sarı sendikacılar da mutlaka ön ayak olurlar. Bizlerin birlik içinde kararlı tavırları sadece Teksif şubesine değil, bütün sarı sendikacılara da birer ders teşkil edebilir.

KAHROLSUN İŞÇİNİN ALIN TERİNİ PATRONLA PAYLAŞAN SARI SENDİKACILAR..

Yeşiller Fabrikasında
Kıyıma Uğrayan Bir İşçi

Alüminyum tozlarını teneffüs etmemiz erken ölüme sebep oluyor...

Ben Seydişehir Alüminyum tesislerinin elektroliz bölümünde çalışan bir işçiyim. "HALKIN KURTULUŞU" gazetesi okuyorum. Gazeteyi halkın dertlerini dile getirdiği ve halka yol gösterdiği için beğeniyorum. Bunun için gerek, benim gerekse iş yerindeki bütün işçilerin problemlerinden, bir tanesini gazeteye yazıp, bütün halkın duymasını istiyorum.

Fabrikanın elektroliz bölümünde alüminyum üretilir.. Biz işçiler toz halindeki alüminayı arabalara yükleriz, süpürürüz. Toz halindeki alümina yı arabalara yüklerken ve süpürürken, oradan oraya koştururken alümina tozlarını teneffüs ederiz. Bilindiği gibi alüminyum 900 derecenin üzerinde erir. Vücudumuza giren alümina tozunu vücudumuz kaldıracak kadar kuvvetli değildir. Böylece, vücudumuza giren alüminyum, miktarı her geçen gün çoğalarak erken ölmemize sebep olur.

Bizim çalıştığımız gibi olan işyerlerinde altı saatten fazla çalışılmadığını, işverenin, hergün işçi başına iki kilo süt veya yoğurt verdiğini, maskeler kullanıldığını duyuyoruz. Ama bizim burada bunların hiçbiri yapılmıyor. Bunlar yapılmadığı gibi işyerimizin havasının kirlilik derecesiyle ilgili yanlış beyanat da veriliyor. Bundan bir sene önce elektrolizlerdeki hava kirliliğini incelemeye gelen bir heyet inceleme sonunda şunları söylemiş: "Ankara'daki Ulus meydanındaki hava kirlenmesinin derecesi, Seydişehir Alüminyum Tesisleri Elektroliz bölümünün hava kirlenmesinden daha fazladır." Bu raporu veren yetkililerin gerçeğe uygun bir açıklama yapmadıkları kanısındayım. Onlar bu raporu buradaki çalışma şartlarının o kadar kötü olmadığı, kanaatini uyandırmak için veriyorlar.

Bilindiği gibi burada Rus mühendis ve teknisyenler de var. Bu Rus mühendislerden birisine, buranın çalışmaya zararlı olup olmadığını sorduğumda, bana verdiği cevap şu oldu: "Burası çalışmaya zararlı değil, ben yirmibeş senedir elektroliz işçisiyim bana bir şey olmadı. Ancak, her hafta, sonunda rakı içmek, her gün et, süt, yumurta, yoğurt yemek gerekiyor." Bizim aldığımız ücret, bırakalım et, süt, yumurta ve rakıyı, ekmeklekarnımızı doyurmaya dahi yetmiyor.

Geçenlerde ücretlerin ayarlamasının yapılması, bize tulum verilmesi için işi durdurduk, direnişe geçtik. Mühendis geldi, onu kovduk. Başmühendis geldi. Onu da kovduk. Grup başkanını istedik. Grup başkanı geldiğinde düşük ücretlilerin ücretlerinin yükseltilmesini, doğru bir ücret ayarlamasının yapılmasını, bize tulum verilmesini talep ettik. İşçilerin birliği ve direnişi işvereni korkuttu, telâşlandırdı. Fakat sahtekârlıkta ustalaşmış grup başkanının süslü sözleri bizleri aldattı. İşçiler işlerinin başlarına bir suç işlemiş gibi döndüler. İşveren bize istekleri mizin gerçekleşeceğini söylediği halde hiçbir şey gerçekleşmedi. Grup başkanının süslü sözlerinin bizlerin direnişini, kırmak için söylenmiş boş lâflar olduğunu sonradan anladık.

İşyerimiz bir ölüm makinası. Ücretlerimiz çok düşük, haklarımızı alacak, doğru dürüst bir sendikamız yok. Toplu sözleşmeyi bizden gizliyorlar. Yok 60 madde görüşülmüş, yok 120 madde görüşülmüş gibi lâflarla bizi avutuyorlar. Bu maddelerin neler olduğunu işverenden ne kadar ücret zammı istendiğini bile bilmiyoruz. Bizim hakkımızda pazarlık yapıyorlar, ama bizim bundan haberimiz yok. Bunları sorsan, araştırsan, direnşen komünist diye kesip atıyorlar. Sonra da 15-20 kişi önüne geçip dövüyor. Bizi dövecekler, evimize dinamit atacaklar diye hakkımızı arayamıyoruz. Siz gazetede bize cevap yazıp yol gösterirseniz iyi olur.

SEYDİŞEHİR ALÜMİNYUM
FABRİKASI ELEKTROLİZ
BÖLÜMÜNDEN BİR İŞÇİ

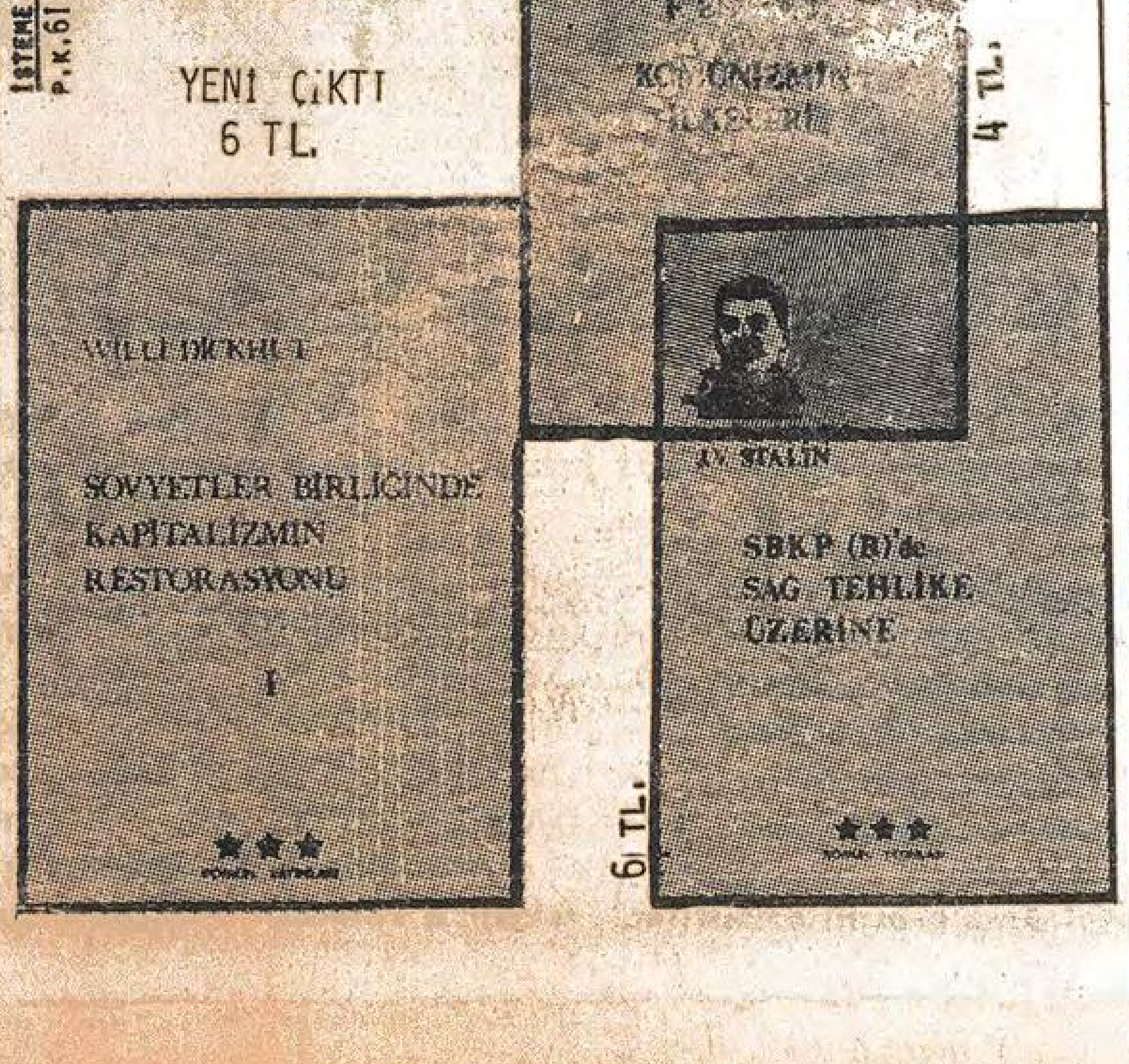

WILLI DICKHUT
SOVYETLER BİRLİĞİNDE KAPİTALİZMİN RESTORASYONU
I
KOMÜNİZMİN İLKELERİ
4 TL.
J.V. STALIN
SBKP (B)'de SAĞ TEHLİKE ÜZERİNE
6 TL.

İSTEME ADRESİ: P.K. 61 TOPHANE-İSTANBUL
KOMÜN YAYINLARI
YENİ ÇIKTI
6 TL.

HALKIN KURTULUŞU'nu YAŞATALIM

"HALKIN KURTULUŞU"NUN YAŞAMASINI İSTEYEN BOTON OKUYUCULAR:

1. POLİSİN BASKISINI KIRMAK İÇİN, GAZETEYE SAHİP ÇIKALIM. GAZETELERİMİZİ DAHA ÇOK VE MOMKON OLDUGU KADAR TOPLU SATALIM.

2. BİLİNDİĞİ GİBİ DAGITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMAMAKTADIR. HER ŞEHİRDE DAĞITIMI DEVRİMCİLER YAPMAKTADIR./ DAĞITIMDA DAHA TİTİZ DAVRANALIM. VE MOMKON OLDUGU KADAR BAYİLERE DE VERELİM.

3. GEREK BAYİLERE VERİLEN, GEREKSE ELDEN SATILAN GAZETELERİN PARASINI MUNTAZAM OLARAK VE EN KISA ZAMANDA GAZETEMİZ ADRESİNE (P.K.1107) POSTA HAVALESİ İLE GÖNDERELİM.

4. GAZETEMİZİ YAŞATMAK İÇİN ÇEVREMİZDE ABONE VE BAĞIŞ KAMPANYASI AÇALIM. TOPLANAN BAĞIŞLARI HERHANGİ BİR POSTANEDEN, POSTA ÇEKİ NO: 20098728'E YATIRABİLİRSİNİZ.

HALKIN GAZETESİ, HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEKTİR.

HALKIN KURTULUŞU

KİZİROĞLU KÖYLÜLERİ İLE KONUŞTU..

MC Hükûmeti, kendisine oy vermediler diye deprem felâketine uğrayan Kiziroğlu köylülerini cezalandırıyor...

Aylardan beri Kars'ta deprem oluyor. Köylüler kendi hallerine bırakılıp kar, yağmur altında sefalete mahkûm ediliyorlar. Bu köylerden bir tanesi de Kars'ın Susuz ilçesinin KİZİROĞLU köyüdür. "Halkın Kurtuluşu" muhabiri MC hükûmetinin KİZİROĞLU köylüleri üzerindeki sulmünü köylülerin kendi ağzından öğrendi.

H.K.: Deprem ne zaman oldu?

Köylüler: 22.3.1976'dan beri devam ediyor. Halen hiç bir yardım görmedik.

H.K.: İlgili yerlere başvurdunuz mu? İlgililerin cevabı ne oldu?

Köylüler: Hemen müracaat ettik. Fakat hiç bir ilgi görmedik. Köyümüzün yakınında olan iki köye yardım edildi. Fakat bize hiç yardım etmediler. Hattâ Kars'lı olan Sanayi ve Teknoloji Bakanı Abdülkerim Doğru, "Size ne yardım edeceğiz, gidin size Allahınız ve Ecevit yardım etsin. Çünkü sizin Allahınız Ecevit'tir" dedi.

H.K.: Size neden yardım etmiyorlar?

Köylüler: Biz 1973 seçimlerinde oyumuzu CHP'ye verdik. Ayrıca köyümüzde Kiziroğlu Kültür Derneği diye halkın kültürünü ve bilgisini geliştirmek için bir dernek kurmuştuk. Bütün suçumuz bu. Diğer köylere nazaran bizim köyde aydın sayısının biraz fazla olması ve hakkımızı arama bakımından biraz daha uyanık olmamız bize, "Gidin, Komünistlerden yardım alın" denilmesine yol açtı.

H.K.: Derneğiniz ne yaptı?

Köylüler: Derneğimizi kapattılar. Üyelerine baskı yaptılar.

H.K.: Deprem köye çok zarar verdi mi?

Köylüler: Evlerimizi oturulamayacak hale geldi. Dışarıda hayvanlarımız için yığdığımız otların arasında, yahut da kilimlerimizi çadır yapıp 12-13 nüfus bir arada kar, yağmur altında yatıp kalkıyoruz. Bu durumu valiye kadar ilettik. Hep aynı cevabı aldık. Sadece Ardahan ilçesine gitmekte olan bir kamyonu durdurup 50 kadar çadır alabildik. Bize "çadır yoktur" dendi. Fakat hemen arkamızdan Kırkpınarlılara, verildi. Çünkü 1973'de MSP'ye o köyden daha fazla oy çıkmıştı.

H.K.: Diğer köylere yiyecek veriliyor mu?

Köylüler: Evet. Köylüler arasındaki dayanışmayı bozmak için onlara bile yetmeyecek şekilde çok az yardımda bulunuyorlar. Amaçları kendilerine gelecek seçimde oy toplamak. Fakat unutmasınlar ki, bizler hiçbir zaman onlara oy vermeyeceğiz ve hakkımızı söke söke alacağız.

H.K.: Sizler bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Köylüler: Bize göre devlet de hükûmet de zenginin. Bizi ancak kendimiz kurtarırız. Bu da Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle olur.

H.K.: "HALKIN KURTULUŞU" Gazetesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Köylüler: Şimdiye kadar hiçbir gazete bizimle bu kadar ilgilenmedi. "HALKIN KURTULUŞU" bizim gazetemizdir. Zaten hükûmet de gazeteyi onun için kapatmak istiyor. Ama biz buna karşı direnirsek gazetemize sahip çıkarsak kapatamayacaklar.

EVİ BASILAN GAD—İŞ DER BAŞKANI HANEFİ DALYAN'A İŞKENCE YAPILDI

"HALKIN KURTULUŞU" Gazetesine,

23.5.1976 gecesi saat 24.00'de I. Şube polisleri evime baskın yaptılar. Komşu evlerin duvarlarından bir hırsız gibi evime zorla girdiler. Arama kâğıtları olup olmadığını sorduğumda, bana küfrettiler ve arama iznini göstermediler. Tahminim arama izinleri yoktu.

Hasan isimli polis, kardeşimi tokatladı ve "Kapıyı niye açmadın?" diye küfretti. Ellerimi kelepçeleyerek arabaya bindirdiler. Arabaya biner binmez küfretmeye ve vurmaya başladılar. I. Şube'ye gittiğimizde hiç bir şey söylemeden sille tokat dövmeye başladılar. Bana şu soruları yönelttiler:

- *Dokuma işçilerinin direnişine niye önderlik ettin?*
- *Duvarlara devrimci sloganları sen mi yazdın?*
- *"Halkın Kurtuluşu" ile ilgin ne?*
- *Kimlerle ilişkin var?*
- *Leninci misin, Mao'cu musun?*

Bu soruları sorarak sabaha kadar dövdüler. Ertesi gün akşama kadar da nezarette tuttular.

Ben dayak yediğim müddetçe kendilerine gereken cevabı verdim. Baskıları karşısında korkmadım, yılmadım, inançlarımdan taviz vermedim. Yüzlerine karşı "Kahrolsun Faşistler" diye bağırdım.

Yediğim dayak neticesi sol kulağım arızalandı, vücudumda hâlâ yara izleri var. Bana dayak atan polisler Ünsal Kekevi ve Hasan isimli iriyarı polistir. Bana yapılan işlemler kanunsuzdur. Polisler kanunları çiğneyerek bana dayak attılar.

Bize baskı yapmakla, bize dayak atmakla, bizi hapislere doldurmakla yıldıramazlar, yolumuzdan döndüremezler.

Halkımız faşist katillerden ve işkencecilerden hesap soracaktır. İşkenceciler döktükleri kanda boğulacaklardır.

HANEFİ DALYAN
Gaziantep Dokuma ve İplik İşçileri
Derneği Başkanı
(GADİŞ-DER)

işçi
köylü
mektupları

FAŞİST JANDARMA BAŞÇAVUŞU MEHMET BAŞOĞLU SARIZ KÖYLÜLERİNİN PARASINI SOYUYOR

SARIZLILAR !..

KÜRT-TÜRK DOŞMANLIĞINA SON VERELİM,
FAŞİSTLERE KARŞI BİRLEŞİP DİRENELİM!....

Faşizm, halk üzerindeki baskı ve terörünü "parçala-böl-yönet" politikasıyla sürdürmeye devam ediyor.

İki milliyetten halkımızın (Kürt-Türk) yan yana yaşadığı ilçemizde özellikle MHP'li faşistler ırk ayrımı yaparak alabildiğine şovenizmi körüklüyorlar. Bilhassa Türkler içerisinde Kürt-Alevi düşmanlığı yayarak taban oluşturmaya çalışıyorlar. Fakat, faşistler halkın en azılı düşmanları olduğundan, kalıcı taban oluşturamıyacağını biliyoruz ve ona karşı mücadeleyi aksatmıyoruz.

Ayrıca Kürt milleti üzerindeki Milli Zulüm son haddini bulmaktadır. Azılı devrimci düşmanı, halk düşmanı işkenceci zalim jandarma başçavuşu faşist Mehmet Başoğlu Kürt köylerini tehdit edip soymakta, baskı altında tutmaktadır. Hergün köyleri jiple dolaşıp şüphelendiği köylülerin üzerini türlü bahanelerle jandarmalara aratmakta ve cebinde ne kadar parası varsa soymaktadır. Hatta soygunculuğunu o dereceye vardırmıştır ki, alacağını söylediği otomobilin taksidini köylülerden toplamaktadır.

Sarız köylüleri, halkımız!... Faşist, soyguncu Mehmet Başoğlu'na taviz vermeyelim. Soyguncunun soygununa, zalimin zulmüne dur diyelim!

SARIZLI BİR GRUP DEVRİMCİ

GÜN GELECEK TAŞI KIRDIĞIMIZ GİBİ ZULMÜNDE ÇARKINI KIRACAĞIZ

Senelerden beri balast işçiliği yapıyoruz. Şimdiye değin ekonomik ve demokratik hiçbir örgütümüz olmamıştır. Örgütsüzlüğümüz nedeniyle Osmanlılar zamanından günümüze dek karın tokluğuna çalıştırılırız. İşveren müteahhit ve çevuşlar ta güz mevsiminin başından bizleri ipotek ederler. Bahar'da hazırlıklar başlar. İşveren kapıya dayanır "haydin göç başladı" der. Bizler yurdun dört bir yanına gideriz, sömürülmek için, hakaret görmek için.

Bu sene bu işler böyle olmaz dedik. Balast işçileri bir araya geldik. Demokratik bir dernek kurduk. Balast İşçileri Derneğimize çok sayıda işçi arkadaşımız üye oldu. Bu davranışımız işveren tarafından korku ile karşılandı. 29 Nisan günü olağanüstü kongreye gittik. Oy çokluğuyla şu kararları aldık ve direnişe geçtik. 11.5.1976 gününde başlamak üzere koyduğumuz on günlük direnişte ileri sürülen talepler şunlardı:

1- 1 m^3 lük taşın kırılması için en az 40 TL.
2- Bütün işçilerin sigortalı edilmesi,
3- Kazalar halinde iş tazminatının ödenmesi,
4- İşyerlerindeki yaşantı şartlarının düzeltilmesi,
5- İş aletlerimizin çalışmaya elverişli olması.

Bu şartların kabulünden sonra mukavele yapacağımızı bildirdik.

Patronlar gene eskisi gibi yalan söylemeye, tehditler yağdırmaya başladılar. Hatta ipotek karşılığı ya borcunu ver, ya da git karını getir demeye başladılar. Bütün bunlara rağmen direnişimiz devam ediyor.

YAŞASIN BALAST İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ VE DAYANIŞMASI!

KAHROLSUN EMEĞİMİZİ SÖMÜREN PATRONLAR!

BİR GRUP
BALAST İŞÇİSİ

YURDUMUZUN KAPATILMASI FAŞİST ZULMÜN BİR PARÇASIDIR

Biz, Sevk ve İdare Yüksek Okulu öğrencilerinin anti-faşist mücadelesinden korkan MC iktidarı, Ankara valiliğinin 12.5.1976 tarihli yazılı emriyle sudan bahanelerle (ütü yokluğu, çamaşır makinası yokluğu....vs) yurdumuzu kapattı.

Yurtta kalan 60 arkadaş 13 gündür eşyalarımızla birlikte her türlü can güvenliğinden yoksun geceyi sokakta geçiriyoruz.

Yurdumuzu kapatanların bütün baskılarına rağmen direnişimiz devam ediyor ve yurt açılana kadar da devam edecektir.

EMEKÇİ HALKIMIZ:

İşçilerin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin gençliğin kısacası tüm halkın düşmanı olan faşistler adım adım tırmanıyorlar. Faşizmin kökü ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin başarıya ulaşması ve demokratik halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür. Artan faşist baskılar karşısında halkın mücadele bayrağı daha da yükseliyor.

Bizim yurdumuzun kapatılması da, artan faşist baskıların bir parçasıdır. Ve biz bu kapatma kararına karşı çıkıyor, bütün gücümüzle direniyoruz.

Faşizme karşı mücadelede var gücümüzle çalışalım en geniş yığınları faşizme karşı birleştirelim. Faşist diktatörlük tehlikesine karşı her eyleme, mitinge, yürüyüşe katılalım. Faşizme karşı mücadele etmek herkesin görevidir.

YURDUMUZUN AÇILMASINI İSTİYORUZ!
"FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET"

SEVK VE İDARE YÜKSEK OKULU ÖĞRENCİLERİ

POLİSLER KARARLI TUTUMUMUZU GÖRÜNCE KORKUP KAÇTILAR

Biz Tunceli Lisesi öğrencileri, gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nu okulda satarken, hakim sınıfların yardakçıları komiser Yaşar, Recep ve bir kaç sivil faşist, okulun faşist müdürü Kasım Koç'un da yardımıyla okula girdiler. Koridorda gazetemizi satan bir arkadaşımızı yakaladılar ve elindeki gazeteleri aldılar. Arkadaşımızı da emniyete götürmek istediler. Biz arkadaşımızı vermemek için okulun ana kapılarını kapattık. Onlar ise arkadaşımızı okulun arka tarafında kırık bir pencereden kaçırmak istediler. Fakat bizim orada da yollarını kestiğimizi görünce tekrar ana kapıya yöneldiler ve bizim kararlı tutumumuz karşısında korkarak arkadaşımızı serbest bıraktılar ve sadece gazeteleri alarak çekip gittiler.

Ancak daha sonra tek tek yakaladıkları arkadaşlarımızı götürüp işkence uyguladılar. Arkadaşlarımız hala içerdedir.

Ama işkence ve zulüm bizi asla mücadeleden alıkoyamaz, tersine daha da çelikleştirir.

TUNCELİ LİSESİNDEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

Öğrenciler eşyalarıyla birlikte 13 gündür yurdun önünde bekliyor, geceleri sokakta geçiriyorlar.

HALK DÜŞMANLARINI TANIYALIM

Bizler Gelibolu'lu ilerici-yurtsever devrimcileriz. Yurdumuzun çeşitli yörelerinde olduğu gibi, faşist MC iktidarı halkımızın ekonomik-sosyal taleplerini örtmek için, bir takım oyunlar tezgâhlamaktadırlar. Bunların bir bölümü de bizim üzerimizde uygulanmak istenmektedir.

Faşist Çanakkale Valisi Babür Ünsal benzeri olmayan uygulamalara girişmiştir. Gelibolu TÖB-DER şubesi valilikçe kapatılmıştır. Kısa süre sonra TÖB-DER şubesi mahkeme kararıyla açılmıştır. Liseye atanan halk düşmanı müdür Atatürk rozetlerini yasaklıyarak, bozkurt rozetlerini takmayı zorunlu koşmuştur. Yurtsever gençlik Temmuz 1975'de ilk derneğini kurmuştur. Bugüne kadar 5 ayrı derneğimiz kapatılmıştır. İkisi izinli bildiride suç unsuru bulunduğu iddiası ile, bir derneğimiz de yasaklanan HALKIN KURTULUŞU gazetesinin 12. sayısı bulunduğu gerekçesiyle, son derneğimiz ise hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılmıştır. Devrimci gençlik yılmamış bir kültür derneği daha açmıştır. Halk düşmanı mahalli yöneticiler şunu bilmelidirler ki, yurtsever gençlik tezgâhlanan oyunları bozacak, mücadele bayrağını yükseltecektir.

Faşizmin çanak yalayıcısı lise müdüründen güç alan Arif Taş adlı komando 14 Mayısta bayan bir devrimci öğretmene saldırmış, emniyetçe tutuklanarak nezarete alınmıştır. Fuat Lekesiz, Metin Kiye, Hüseyin Leylek adlı faşistler devrimci bir gence saldırmış, halk tarafından yakalanarak emniyete verilmiştir.

15 devrimci 14 Mayısta idareye çağrılarak 1 Mayıs törenlerine katıldıkları gerekçesi ile birer yıl sınıf indirim cezası verileceği söylenmiştir. Aynı gerekçe ile Metin Beşik, Ekrem Mutlu, Süleyman Tahtalı, Süleyman Yalçın adlı lise öğretmenleriyle, Kavak köyü ilk okul müdürü açığa alınmıştır.

Tüm bu baskılar halkımızın bir parçası olan bizim saflarımızı sıklaştıracak devrimci mücadele bayrağımızı yükseltecektir.

GELİBOLU'LU DEVRİMCİLER

TOPRAKAĞALARI KÖYÜN ORTAK MERASINA ELKOYDU BİZ ÇARESİZ KALDIK

Bizler, yıllardan beri her türlü insanca yaşama hakkından yoksun, toprak ağaları ve jandarmanın baskısı ve zulmü altında yaşayan doğu halkındanız. Malatya'nın Doğanşehir köylülerindeniz.

Köyümüz ikiyüz hanedir. İki dağın eteğine kurulmuştur. Köyümüzdeki büyük topraklar birkaç tane ağanın elindedir. Topraksız köylüler geçimlerini bunların topraklarında, günde 12 saat çalışarak ve hayvancılık yaparak sağlamaya çalışırlar.

Ancak, mart ayı geldi mi, toprak ağaları köyümüzün ortak malı olan meraya el koyuyor, ekiyorlar. Köyün ortak malını gaspediyorlar.

Daha önceki senelerde de aynı şey olmuştu ve yaptığımız şikayetler hep sonuçsuz kalmıştı. Çünkü devlet bizden yana değil. Sömürücüden, faşistten yana. Biz fakir köylüyüz, topraksızlıktan yüreğimiz yanıyor. Zalim ağalar ise, kendi toprakları, köylüden gaspettikleri topraklar yetmezmiş gibi, bir de köyün ortak merasını ekip biçiyorlar. 1970'den beri bu böyle. İlçenin kaymakamı, malmüdürü savcısı, jandarma komutanı ve çavuşu ağaların bu soygunundan nasipleniyorlar. Haksız olduklarını bildikleri halde ağalara ses çıkarmıyorlar.

Ama bunlar bizi yıldıramıyacak, tam tersine Emiroğlu'nun, Salmanıpak'ın köylülerini örnek alarak mücadelemize daha sıkı sarılacağız.

Ayrıca, HALKIN KURTULUŞU'na yapılan baskıları lanetliyoruz. Yılmadan sürdürdüğünüz mücadelede başarılar.

DOĞANŞEHİRLİ BİR KÖYLÜ

ARDAHAN'DA FAŞİST BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Bizler Ardahanlı devrimciler olarak, kazamızda son zamanlarda meydana gelen olayları gazeteniz vasıtasıyla halkımıza duyurmak istiyoruz.

Tüm ülkemizde olduğu gibi, onun bir parçası olan Ardahan'da da halkımızın mücadelesi çığ gibi yükseliyor. Halkımızın yükselen mücadelesinden "ÖCÜ"den korkar gibi korkan egemen güçler, yurdun her yerinde olduğu gibi çeşitli dalaverelere baş vurarak halkımızın yükselen mücadelesini boğmaya çalışıyorlar. Sonlarının her geçen gün biraz daha yaklaştığını görerek çılgına dönen egemen güçler, her yerde terör havası estirmeye çalışıyorlar. Ardahanda oynanmak istenen faşist oyunlar da bu zincirin halkalarını oluşturmaktadır.

Yiğit Ardahan halkı devrimci bir geleneğe sahiptir. Halkımız Ardahan'a "devrimcilerin kalesi" der. Faşistler Ardahan halkını, yedikleri şamarlardan dolayı iyi tanırlar. Geçmiş, faşistlere karşı verilen şanlı mücadele örnekleriyle doludur. Egemen güçlerin Ardahan halkının yükselen mücadelesini boğmak için özel çaba göstermelerinin nedeni burada yatmaktadır.

Bu doğrultuda son günlerde devrimciler üzerinde terör havası estirmek istiyorlar. Böylece bizi yıldırarak, halkın gözünü korkutacaklarını sanıyorlar. Güpe gündüz herkesin gözü önünde devrimciler karakola götürülerek dövülüyor, işkence yapılıyor. 23 Nisan günü faşistler tarafından Atatürk büstü önüne konulan çelenk'i halk tepki ile karşılayarak parçalamıştır. Bunu fırsat bilen polis, sokakta rasladığı devrimcileri karakola götürerek işkenceye çekti. Karakolda, olayın Ardahan Kültür Derneği başkanı tarafından yapıldığına dair ifade vermeleri için Turgay Yılmaz, Atilla Baytöre ve Yasin Savaş' a 24 saat süreyle işkence yapıldı. Daha sonra karakola götürülen A.K.D. başkanı Erdal Çakıcıoğlu önce meydan dayağına çekildi, daha sonra ayakları patlayıncaya kadar dövüldü ve işkence izlerinin kaybolması için soğuk su içinde yürütüldü. Olayda, devrimcilerin dövülmesi için, Ardahan'a yeni gelen faşist kaymakam İhsan Çam özel gayret sarfetmiştir. Ardahan halkının şiddetli tepkisi üzerine devrimciler daha sonra serbest bırakılmıştır.

Yine 9 Nisan günü Kars Yüksek Öğretim Derneği tarafından ilçemize Haşmet Zeybek'in "IRGAT" adlı yapıtı sahnelendi. Oyun halk tarafından büyük coşku ile karşılandı. Oyun sırasında emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşizme karşı atılan devrimci sloganlar halk tarafından derin ilgi gördü. Ayrıca devrimciler doğudaki milli zulmü lanetleyen sloganlar haykırdılar. Halkın büyük ilgisi karşısında paniğe kapılan burjuvazinin maşası polis, 4 lise öğrencisin kandırarak önce dışarı çıkarmış, sonra karakola götürmüştür. Karakolda gizli örgüt kurdukları ve Kürtçe sloganlar haykırdıkları gerekçesiyle Feramuz Gökçe, İlhan Yıldız, Hamza Kılıç ve Sarı Gökçe'ye sabaha kadar işkence edilmiştir. Bunlardan Feramuz Gökçe, üzerinde Kürtçe şiir ve yazılı sloganlar bulunduğu gerekçesi ile tutuklanmış, diğer öğrenciler serbest bırakılmıştır. Daha sonra dosyası Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesine gönderilen Feramuz Gökçe halen tutukludur ve hiç kimseyle görüştürülmemektedir. Hatta hayatından endişe edilmektedir. Tek suçları KÜRT olmak olan bu öğrencilere uygulanan işkenceler, doğuda KÜRT ulusuna karşı uygulanan milli zulmün yeni bir örneğidir.

Ama tüm bu baskı, zulüm ve işkenceler, hayatını halkımızın kurtuluşuna adamış biz Ardahanlı devrimcileri yıldıramıyacaktır. Bizler devrim yolunun dümdüz olmadığının bilincindeyiz. Halkımız tüm yaptıklarının hesabını bir gün faşist katiller den tek tek, mutlaka soracaktır.

ARDAHANLI DEVRİMCİLER

«HALKIN KURTULUŞU» nu ENGELLEYEMEYECEKLER!

İlçemizde gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nu satan arkadaşımız Fuat Tütüncüoğlu 19.5.1976 günü Ülkü Ocaklı faşistlerin ve kaymakamın işbirliği sonucu hiçbir gerekçe gösterilmeksizin tutuklanmıştır. Aynı gün gazetemizi okuyan devrimci arkadaşların ifadesi alınmış, TÖB-DER şubesi basılmıştır.

Faşist Kaymakam Müslim Dirican Ülkü Ocaklı faşistlerin sokak ortalarında başbuğ diye ulumalarına ses çıkarmazken devrimci ve yurtsever arkadaşlarımızın peşine polis taktı. TÖB-DER şubesini gözaltında tutuyor.

Bizler şunu iyi biliyoruz ki ne faşist kaymakamın baskısı nede gazetemiz üzerine iktidarın baskısı "HALKIN KURTULUŞU"nu engelleyemeyecek ve bizi yolumuzdan döndüremeyecektir. Faşist baskıları kırmak ve halkımızın kurtuluşu için verdiğiniz mücadelede başarılar diler yanınızda olduğumuzu bildiririz.

"FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET"
"YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK"

YENİPAZARLI DEVRİMCİLER

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE SENDİKALARIN ÖNEMİ VE BUGÜN YAPILABİLECEK OLANLAR

KAHROLSUN FAŞİZM
PATRONLAR
İŞÇİLER
SENDİKA
YÖNETİMİNE

-1-

Anti-faşist mücadelede, demokratik kitle örgütleri içinde en tayin edici olanı sendikalardır. Çünki sendikalar, burjuvazinin en uzlaşmaz düşmanı olan, Türkiye işçi sınıfının yüz binlerce ferdini, gündelik, ekonomik mücadeleler içerisinde, çatıları altında toplamış bulunmaktadırlar. Yüz binlerce sendikalı işçinin ezici çoğunluğunun Türk-İş ve DİSK gibi iki dev işçi kuruluşunda toplanmış olması, ülkemizdeki sendikal örgütlenmeyi, daha da etkin kılmaktadır. Gerektiğinde yüz binlerce işçiyi sokağa dökebilecek, geniş çaplı grevlere gidebilecek ve sert kitle protestolarını düzenleyebilecek güçte örgütler oldukları halde, sendikalar tırmanan faşizme karşı adeta kayıtsız kalmakta, hatta çoğu kez işçilerin anti-faşist mücadeleye fiilen katılmalarını engellemektedirler.

Faşizm işçi sınıfı için sınırsız bir sömürü ve zulüm düzeni olduğu halde, sendikaların anti-faşist mücadeledeki bu olumsuz tavrı nasıl açıklanabilir? Bu sorunun özüne ilişkin tekbir cevabı vardır: Devrimci proletarya hareketinin işçi sınıfını kucaklıyamamış olması ve işçi sendikalarının hemen hemen tamamının burjuva sendika ağalarının elinde bulunması.

İki dev işçi kuruluşundan birisi olan Türk-İş'in başında bulunan Halil Tunç kliği, mevcut düzeni "hür ve demokratik bir düzen" diye tanımlamakta, sınıf mücadelesine karşı olduğunu açıkça söylemektedir. Bu klik mevcut sendika yönetimleri içinde hakim sınıfların paralı uşaklığını yapan ve faşistleride içinde barındıran en gerici kliklerden bir tanesidir.

Türk-İş içindeki muhalefete gelince bunlar, daha ziyade CHP yanlısı olan reformcu burjuva sendikacılarıdır. MC hükümetine karşı olmakla birlikte, CHP'nin aynı pısırık ve uzlaşmacı yolunu izlemekte ve güçlü bir anti-faşist halk hareketinin kendilerini de silip süpürmesinden korkmaktadırlar.

Diğer ikinci dev işçi sendikası olan DİSK ise, esas olarak reformcu ve revizyonist sendika ağalarının elindedir. Başındaki yöneticilerinin Türk-İş içindeki muhalefet gibi, faşist diktatörlüğü adım adım gerçekleştirmeye çalışan MC ile çelişkileri vardır. Ama onlar da bütün burjuva sendika önderleri gibi, faşistlerin "gazabından" ve faşizme karşı gelişecek güçlü bir halk hareketinin kendilerini de koltuklarından etmesinden korkmaktadırlar. Öte yandan DİSK ağaları içindeki revizyonist kanat kendisini Sovyet sosyal-emperyalistlerinin hizmetine adamış bulunmaktadırlar ve Türkiye'nin Sovyet sosyal-emperyalistlerine bağlı bir ülke haline getirilmesi başlıca amaçlarıdır. Bu emellerinin gerçekleşmesini engelleyeceği için, işçi sınıfının devrimci bir önderliğe kavuşmasına kesinlikle karşıdırlar ve bu uğurda faşistlerle, patronlarla uzlaşıp kendilerine karşı olan devrimci işçilerin fabrikalardan, sendikalardan atılmalarını tezgahlamaktadırlar. Sonuç olarak DİSK'in başındaki sendika ağaları da bir yandan faşist tırmanmaya karşı pasif ve uzlaşmacı tavırlarını ısrarla sürdürürken, öte yandan da, faşizme karşı aktif kitle mücadelesini dolaylı yollardan ellerinden geldiğinde frenlemeye bakmaktadırlar.

Gerek Türk-İş'in gerekse, DİSK'in başındaki sendika ağalarının birçok ortak yanları vardır. Ama bunlardan bir tanesi tayin edici olanıdır: hepsi de burjuva sınıfına mensupturlar. Burjuvazinin ve toprak ağalarının devletinin yıkılmasına, sınıfsal çıkarları gereği karşıdırlar. Faşizmin kökünün kazınması ise, burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarlarının bir daha geri gelmemek üzere yıkılmasıyla mümkündür. Öyleyse bizzat kendileri birer burjuva olan sendika ağalarının, faşizme, karşı sonuna kadar kararlı bir mücadele yürütmeleri, maddeten imkansızdır. Bu nedenle anti-faşist mücadelenin gelişebilmesi için, sendika ağalarının sendika yönetimlerinden temizlenmiş olmaları kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Faşizmin kökünün kazınması, "Ulusal Demokratik Halk Devrimi"nin başarıya ulaşmasıyla mümkündür diyoruz. Öyleyse anti-faşist mücadelede izlenecek yol ve siyaset devrimi gerçekleştirmek için izlenecek yol ve siyasetten ayrı değil demektir. Devrimci proletarya hareketi, işçi yığınlarını kucaklayabilmeli sendikalarını sınıf sendikaları haline getirerek, siyasetini hayata aktarmada önemli bir manivelaya sahip olmasını bilebilmelidir. Milyonlarca işçi, proletarya partisinin siyasî ve örgütsel hakimiyeti altındaki sınıf sendikalarında toplandığı takdirde, işçi sınıfı düzenli savaşan ordular gibi kendisini ve tüm halkı devrim yolunda yürütebilir ve faşizmin mezarını kazabilir. Anti-faşist mücadeleyi "Ulusal Demokratik Halk Devrimi"nden ayrı bir şeymiş gibi görmek, sendikaları sınıf sendikaları haline getirmenin önemini kavramamak tırmanan faşizmin ekmeğine yağ sürmek demektir.

"Ulusal Demokratik Halk Devrimi"nin başarıya ulaşması nasıl bir süreç meselesi, ise ve içinde küçük küçük bir çok mücadele ile taktiği içeriyorsa, anti-faşist mücadelede de bu küçük küçük mücadeleler birleştirilmeli, ve gündelik çıkarlar uğruna yürütülen mücadele siyasi mücadeleye bağımlı kılınmalıdır. Doğru bir önderlik altında; tek tek fabrikalarda yürütülen grevlerden, siyasî talepler adına bölgesel ve ülke çapında grevlere geçilebilecektir. Gene işçi sınıfı, anti-faşist mücadele diye senede yalnızca bir iki gün Taksim meydanında toplanmaktan kurtulup, somut siyasi hedefler adına geniş sokak hareketleri koyabilecek ve tüm halkla birlikte, hakim sınıfların iktidarını temellerinden sarsabilecek, iktidar mücadelesinde kendisine çok gerekli olan tecrübe ve savaş gücüne kavuşacaktır. O, sınıf sendikalarına sahip olarak, çok daha güçlü bir biçimde kendisinin ve halkın adına, yeni hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye atılabilecek, burjuvaziden yeni yeni mevzileri zaptedebilecek ve faşizme karşı mücadelesinde diğer sınıf ve tabakaların başlıca güç ve cesaret kaynağı haline gelebilecektir.

Ne var ki; işçi sınıfının değil sınıf sendikalarında, toplanması, bu gün, devrimci proletaryanın yönetimine ve tabanına bütünüyle hakim olduğu tek bir güçlü sendika dahi yoktur.

BUGÜNÜN ŞARTLARINDA İZLENECEK OLAN YOL NEDİR?

Yapılacak olan nedir? Hiç kuşkusuz; tırmanan faşizm karşısında paniğe kapılmak ve kısa vadeli "pratik zaferler" uğruna, sınıf sendikaları siyasetinden taviz vermek düşünülemez. Örneğin, "önce ekonomik mücadele için de güçlenelim, sendikalarda yer kazanıp sonra devrimci siyaseti ortaya koyalım" ya da "sendika ağalarını teşhir etmeyi belli bir süre için erteleyelim" şeklinde bir anlayışın, sadece, sınıf sendikaları siyasetiyle değil, devrimci proletaryanın genel siyasetiyle de bir ilgisi olamaz. İşçilere burjuva sendikacılarının iç yüzü bütün çıplaklığıyla anlatılmadığı takdirde; sendika ağaları yarın, zor mücadele günlerinde bol paraları ve nüfuzlarıyla işçileri teslim alabilecekler ve anti faşist çalışmaları kolaylıkla çökertebileceklerdir. Siyasi bakımdan eğitilmemiş, gündelik laflarla geçiştirilmiş olan EI-KA işçileri başlangıçta DİSK ağalarına ateş püskürüyorlardı. Ama uzayan grev günleri ve parasızlık işçilere boyun eğdirdi. Ve sendika ağalarına duyulan öfke, DİSK yöneticilerinin, "devrimcileri yanınıza almayacaksınız" şartının kabul edilmesine engel teşkil etmedi. Siyasi bakımdan eğitilmeyenin zor günlerde, yakın vadeli "çıkarlar" uğruna esas çıkarlarını feda edeceği açıktır. Kaldı ki, işçilere gündelik hayatlarında alabildiğine yaygın devrimci propaganda ve ajitasyonda bulunulmazsa, faşizme karşı mücadelenin niteliği ve gerekleri anlatılmazsa, işçilerden ekonomik mücadelenin dışında esaslı bir mücadele beklenemez. Aksini iddia etmek anti-faşist mücadeleyi ekonomik mücadelenin içine hapsetmek olur.

Hiç kuşkusuz devrimci proletarya hareketi, sınıf sendikalarını oluşturana kadar, hedefe dolambaçlı yollardan varmasını, inceliklerden yararlanmasını bilecektir. Ve o; bu hedefe doğru ilerlerken bugün de boş durmayacak ve gücü nispetinde işçi sınıfını tırmanan faşizme karşı mücadeleye seferber etmeye bakacaktır. Mesele, sendikaları ele geçirme siyaseti ile anti-faşist mücadeleyi birleştirebilmek, hedefe doğru küçük küçük siyasetler yaratmak, değişen durumlara uygun taktiklere başvurabilmek meselesidir. Yeter ki sendikalarda devrimci çalışma diye ekonomik mücadeleyle yetinilmesin, fırsatçılığa kaçılmasın.

(DEVAMI GELECEK SAYIDA)

HALKIN KURTULUŞU

● TRABZONLU YARGIÇLAR DEVRİMCİLERİ TUTUKLAMAYI POLİSİN KANUNSUZ İŞ YAPTIĞI GEREKÇESİYLE REDDETTİLER.

TRABZONLU SOSYAL FAŞİSTLER DEVRİMCİLERİ POLİSE TESLİM ETTİ...

● DEVRİMCİLER EN DOĞRU TAVRI KOYDULAR: DEVRİMCİ DÜŞÜNCELERİNDEN TAVİZ VERMEDİLER.

2(Mayıs 1976 günü Trabzon'da TÖB-DER, TÜM-DER, TÜS DER, K.T.Ü., MEM-DER ve Öğretim Üyeleri Dernekleri "Pahalılığı ve Baskıları Protesto" miting ve yürüyüşü düzenlediler. Yürüyüş sırasında çıkan çatışma sonucu 31 devrimci gözaltına alınıp, tutuklandı.

Cumartesi günkü mitinge saat 13.00'te devrimciler, bir yürüyüş kolu oluşturarak devrimci slogan ve pankartlarıyla geldiler. Kendi dışındaki düşüncelere ambargo koyan tertip komitesi, devrimcileri alana sokmak istemedi. Devrimcilere pankartlarını indirmek ve slogan atmamak şartıyla mitinge katılabileceklerini söylediler. Fakat devrimciler, devrimci düşüncelerine karşı yapılan bu rezilce saldırıyı dinlemeyerek en doğru tavrı koydular. Pankartlarını indirmediler. Düşüncelerinden taviz vermediler.

SOSYAL-FAŞİSTLER VE KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLERİ, DEVRİMCİLERİ KİTLEDEN KOPARMAYA ÇALIŞTILAR.

Bir müddet sonra Karadeniz Dev-Genç ve bir grup küçük burjuva devrimcisi de slogan ve pankartlarıyla miting yerine geldiler. Onlara da aynı tavır gösterildiyse de, daha sonra anlaşma sonucu miting alanına girdiler. Daha sonra da tertip komitesindeki bir grup sosyal-faşistle birlikte bu gruptan bazı kimseler devrimcilerin önüne geçtiler. Yürüyüş sırasında yavaş yürüyerek devrimcilerle kitleyi birbirinden kopardılar. Devrimciler yine de yürüyüşe devam ettiler. Fakat artık öndeki kitleyle arkadaki devrimciler arasından arabalar geçmeye başlamıştı. Emperyal gazinosunun önüne gelindiğinde oynanan oyun iyice açığa çıktı.

Polis yolu kesmişti. 500 metre geriden ise iki araba jandarma yavaş yavaş geliyordu. Devrimcileri kitleden koparmaya çalışan gruptan bir sosyal-faşist, o zaman polise şunları söyledi: "Bunların mitingle ilgileri yok. Kanunsuz yürüyüş yapıyorlar. Görevinizi yapın".

Sosyal-faşistlerin bu rezil tavrını gören iki devrimci, yürüyüşün biteceği alana toplanmış olan kitleye, heykelin önünden şöyle haykırdılar:

"Tertip Komitesi bizi polise teslim etti. Bu karşıdevrimci hareketi protesto ediyor ve faşizme karşı olan yurtsever olan herkesi bizim le birlikte mücadeleye çağırıyoruz". Devrimcilerin bu çağrısına karşı, Tertip Komitesinden biri şöyle dedi: "Buradaki kitleyi bölmeyin, bölücülük yapmayın(!)". Karadeniz Dev-Genç'lilerden biri ise "Arkadaşlar, kimse yerinden kıpırdamasın" cevabını verdi. Bir başka Karadeniz Dev-Genç'li ise, devrimcilerden birine: "Pankartlarınızı indirirseniz geliriz" diyerek devrimcilerin düşüncelerinden taviz vermesini istiyor, adice bir pazarlık teklif ediyordu.

Kitlenin önderleri durumundakiler polis ve jandarma tarafından çevrilmiş, arkaları da deniz olan devrimcilerin yardımına gidelim mi gitmeyelim mi diye halâ tartışırken, devrimci görevini yerine getirmek için koşan bir kaç yurtsever devrimciyi engelleyemediler, ve onlar da devrimcilerin saflarında polislere karşı mücadele ettiler. Diğerleri ise polis ve jandarma devrimcileri iyice sardıktan sonra gelmek zorunda kaldılar. Devrimciler bir kez daha yurtseverleri saflarına çağırdılar. Bu arada polis saldırdı. Her tarafları çevrili ve arkaları da deniz olan devrimciler karşı koydular. Atılan ses bombaları ve sten kurşunlarının yarattığı karışıklık sırasında bazı kimseler denizde boğulma tehlikesi geçirdiler. Polis, jandarma desteğiyle yaptığı saldırıda 31 devrimciyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınan devrimciler, tutuklanmak için mahkemeye çıkarıldılar. Trabzonlu yargıçlar, polisin göz altına alma işlemini ve yürüyüş konvoyunu dağıtmaya çalışmasını suç sayıp, bu türden duruşmaları protesto ettiler. Bu yüzden polis, devrimcileri tutuklamak için kendi görüşlerine uygun bir yargıç buluncaya kadar devrimcileri tutuklayamadılar. Bulduktan 2 gün sonra da, 31 Mayıs günü gece 21.30'da sorgularından sonra 31 devrimciyi kanunsuz bir şekilde tutukladılar. Karar üzerine Adliye önünde toplanan devrimciler kararı protesto ederek, slogan atıp dağıldılar. Dağılma sırasında 1 kişi daha gözaltına alındı.

TSİP'li sosyal-faşistlerin, revizyonistlerin ve küçük burjuva devrimcilerinin yürüyüş boyunca süren karşı devrimci tavırları, Trabzon'daki anti-faşist birliği sekteye uğratmış ve polise, oluşturulup güçlenmesi gereken birliğe saldırmak için fırsat yaratmıştır. Hakim sınıfların faşist polis ve jandarması da bu fırsatı değerlendirmiştir.

Tüm Trabzon'lu yurtseverler, karşı-devrimcilerin en tehlikelililerinin kendi saflarımızda yuvalanan sosyal-faşistler olduğunu iyice görmeli, mutlak kurulması gereken anti-faşist yurtsever halk cephesinin oluşması için bu karşı devrimcileri saflarımızdan temizlemelidirler.

Devrimciler pankartlarını indirmediler, düşüncelerinden taviz vermediler.

KÖRLERİN İŞ VE SOSYAL GÜVENLİK TALEPLERİ ANKARA SOKAKLARINDA ZORBACA BASTIRILDI

HAKKIMIZI
ALANA KADAR
DİRENECEĞİZ
İSSİZ KÖRLER
CUMARTESİ'DEN BERİ
SÜRESİZ AÇLIK
GREVLERİNİ
SÜRDÜRÜYOR

İşsiz körler iş ve sosyal güvenlik istiyorlar.

Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen işsiz, çoluk çocuğuyla açlığın pençesine atılmış 24 kör 22 Mayıs günü saat 11.00'de Kızılay Zafer Parkında süresiz açlık grevine başladılar.

İşsiz körler iş ve sosyal güvenlik istiyorlardı. Diktikleri pankartların gölgesinde ancak iki saat otura bildiler. Bir anda sivil ve resmi polisler çevreye yığıldılar. Polisçe dağılmaları istendi, fakat hiçbirisi buna razı olmadı; "Ne polis tehditi, ne de sömürücülerin kuru vaadleri bizi yıldıramaz" diyorlardı. Polisin baskısı üzerine hepsi bastonlarına sarıldılar ve birbirlerinin kollarına sıkıca sarılarak gitmeyeceklerini haykırdılar. Polis direnişin kararlılığını anlamıştı. Zora başvurmakta gecikmedi. Her birini 5-6 toplum polisi tekme tokat, kollarından bacaklarından sürükleyerek arabalara doldurmaya başladılar. Grevcilerin polisi ve faşizmi lanetleyen haykırışları ve olay yerine biriken halkın yuh sesleri çevreyi sardı. Bu arada arabaya zorla sokulmak istenen bir grevci kör, yüksek sesle haykırıyordu "Sizlerden iyi bir davranış beklemiyorum. Sizler hakkımızı savunan gençlerimizi öldüren köpeklersiniz". Polis herkesi arabaya soktuktan sonra, grev yerindeki battaniye ve kilimleri, grevcilerin polisle mücadele ederken düşürdükleri ayakkabı, çorap, baston, gözlük gibi eşyaları toplayıp götürdü. Körler o gün akşama dek emniyet sarayının nezarethanesinde tutuldular. Aynı günün akşamında serbest bırakılan grevciler, açlık grevini yine Ankara'nın park ve sokaklarında sürdürdüler. Direnişin döndüncü günü olan 25 Mayıs Salı günü Kızılay Güven Parkta saat 12'de çadırları ve pankartlarıyla yeniden toplu direnişe başladılar. Dört günlük açlığın, yersiz yurtsuzluğun verdiği bitkinliğe rağmen direnişte kararlıydılar. Bu durumu da kalabalık bir halk topluluğu ve basın izledi. Ancak, gerici hakim sınıfların temsilcileri onların taleplerine evet demek yerine, üzerlerine polis göndermeyi tercih ettiler. Polisler direnişin başlamasından iki saat sonra körleri gene, döve döve apar topar emniyet sarayına götürdü.

Aynı günün akşamı grevcilerden ikisi açlıktan bayıldı. Grevciler, her ne kadar, arkadaşları için doktor ve hastahane isteğinde bulundularsa da, komiser "Buraya ne doktor getiririz, ne de hastahaneye göndeririz. Ya grevinize son verirsiniz ya da burada ölürsünüz" dedi. Körler bir gün sonra savcılığa götürülüp, bir sürü tehditle salındılar.

● SUNGURLU'NUN YURTSEVER İŞÇİ VE KÖYLÜLERİ HAYKIRDI:

"FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET"

"KADINSIZ DEVRİM OLMAZ"

Sungurlu'da Demokratik örgütlerin birlikte düzenlediği 6 Mayıs Halk Gecesi kitlelerin yükselen devrimci mücadelesinden korkan hâkim sınıfların temsilcileri tarafından 16 Mayıs'a ertelenmişti.

16 Mayıs'ta işçilerin-köylülerin potansiyelinden yılan hakim sınıfların sözcüleri güvenlik tedbirlerini üç misli arttırdılar.

Sungurlu'lu yurtseverler 16 Mayıs'ı: faşist generaller cuntası tarafından katledilen üç devrimciyi anma günü ve anti-faşist gösteri haline getirdiler.

Salonda üç devrimcinin büyük boy portreleri vardı. Duvarlarda "Tarım-İş kanunu Hakkımız, Söke Söke Alırız", "Garsonlar Sendikalaşma Hakkını Söke Söke Alacaktır", "Çıraklar Üstündeki Baskıya Son", "Sekiz Saatlik İş Günü İçin Mücadele Bayrağını Yükseltelim", "Köylüler Köylü Derneklerinde, Üretici Birliklerinde, İşçiler Devrimci Sendikalarda Örgütlenmelidir" sözleri asılıydı.

600 kişilik salonda 1000 kişiyi aşkın işçi-köylü-esnaf, çırak, memur, genç ve kadın vardı.

Devrim şehitleri için üç dakikalık saygı duruşu yapıldı. İşçiler, köylüler "FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET" "YUSUF-İNAN-DENİZ FAŞİZMİ EZERİZ" sloganlarıyla salonu çınlattılar.

Konuşmacılar, 1971 yenilgisinin nedenlerini, devrimci özünü, alacağımız dersleri dile getirdiler. Devrim ağalarını gerilettiler.

"Tek Yol Devrim, Halklara Özgürlük" sloganını atan 30-35 kişilik kitlelerden kopuk, maceracı bir grubun sloganına karşılık "Milletler Özgür Halklar Birlik Olmalı" "Doğu'da Milli Zulme Son", "Zindanlar boşalsın", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye", "Yurtsever Basına Özgürlük" sloganları çoşkuyla atıldı.

Büyük bir kadın kitlesi önünde bir genç kız şiirini okuduktan sonra, olanca hırsı ve inancıyla haykırdı. "KADINLAR ÖRGÜTLENİN, KADINSIZ DEVRİM OLMAZ!.." "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!...." Tüm salon ayakta bu sloganları haykırdı.

Devrim andı içildi. Büyük bir anti-faşist kitle gösterisi haline gelen gece şu sloganlarla bitti;

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!....
DENİZ-YUSUF-İNAN SAVAŞA DEVAM!...

"KADINLAR ÖRGÜTLENİN"

Ezilen Ulus

Baş.sa.3'de

devrimi zafere götürmek istiyorsa, ülkemizdeki her türlü devrimci hareketi; proletarya'nın hareketinin yanında, ezilen milletin devrimci hareketini, ezilen milliyetlerin hareketlerini de Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağı altında toplayabilmelidir.

Sosyalizmin dünya üzerindeki prestiji, ezilen ulus ve halklara kurtuluş yolunu göstermesi temeli üzerinde, bugün bir çok devrimci akım sosyalizmden esinlenmekte, kendisine sosyalist adını takmaktadır. Ülkemizde de durum budur. Ezilen Kürt ulusunun milli hareketinin bugünkü temsilcileri olan Kürt Devrimci Demokratları da kendilerine sosyalist adını takmaktadırlar. Devrimci proletarya, Kürt milli hareketinin demokratik muhtevasını sonuna kadar desteklerken, bu temel üzerinde devrimci Kürt demokratlarıyla her türlü ittifakın ve dayanışmanın içine girerken, ve giderek onları Ulusal Demokratik Halk Devriminin haklı bayrağı altına çağırırken; onların sosyalist olmadıklarını, proleter devrimcileri olmadıklarını vurgulamalı, onların marksizme yapmak isteyebilecekleri milliyetçi "katkılara" karşı, işçi sınıfının enternasyonalist ideolojisinin saflığını titizlikle korumalı ve onların Türkiye proletaryasının arasına milliyetçi çitler çekmesine karşı uyanık bir savaş vermelidir.

Devrimci proletarya, kendi programına. UDHD programına ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ezilen ulusun bağımsız devlet kurma hakkını ve ulusların ve dillerin tam hak eşitliğinin savunulmasını mutlaka koymalıdır. Ancak, bunun yanında UDHD'nin güçlerini Türkiye halkı olarak tesbit etmeli ve ülkemizdeki bütün milliyetlerden işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın arasına ulusal çitlerin çekilmesine, güçlerin bölünmesine karşı, bunu savunan ideolojilere karşı bir mücadele yürütmelidir. MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR.

Kürt milli hareketinde son zamanlarda ortaya çıkan bir akım, milli meseleyi çözmede bir süper güce dayanılması gerektiğini savunmaktadır. Bunlar sosyal-emperyalist SSCB'nin sosyalist bir ülke olduğunu da iddia etmektedirler. Ülkemizdeki revizyonizm de bu temel üzerinde Kürt milli hareketi içinde yayılmak istemektedir. Bu tezin savunulması, Gerici Kürt burjuvazisinin ve en büyük Kürt toprak ağalarının çıkarlarının savunulmasıyla bir arada gitmektedir. Ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında ayırım yapan devrimci proletarya Kürt milli hareketi içindeki bu akımı da diğerlerinden ayırmalı, tecrit etmeye çalışmalıdır. SSCB'nin Irak Kürtleri üzerindeki kitle katliamını açıklayarak, bu tezı gerici ve uşak karakterini ortaya koymalıdır. Devrimci Kürt demokratlarıyla ittifakı ve dayanışmayı savunan, devrimci proletarya; uşak unsurlara sosyal-faşist unsurlara karşı amansız olmalı onları tecrit etmeli ve etkilerini kırmalıdır.

En kısa bir şekilde özetlemek gerekirse, Devrimci proletarya;

● Ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında kesinlikle bir ayırım yapmalı, ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratik muhtevasını desteklemelidir. Ezen ulus şövenizmine kapılmak yerine, ezilen ulus milliyetçiliğine taviz vermeyi yeğlemelidir. Ezilen ulus milliyetçilerine karşı hoşgörülü davranmalıdır.

● Devrimci Kürt demokratları ile dayanışma ve ittifak içinde olmalı, ancak onların marksizme milliyetçi "katkılar"da bulunmalarına ve proletarya arasına milli çitler çekmelerine karşı mücadele etmelidir.

● Kürt milli hareketi içinde, Devrimci Kürt demokratları ile bir avuç SSCB uşağı sosyal-faşist arasında bir ayırım yapabilmeli, ve onları tecrit edebilmelidir.

● Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağını yükseltmeli ve ülkemizdeki her türlü devrimci hareketi bu bayrak altında toplayabilmelidir. Ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmalıdır. Milletlerin özgürlüğünün yanında halkların birliğini de titizlikle savunmalıdır.

● Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağını yükselterek ülkedeki bütün devrimci hareketleri bu bayrak altında toplar ve bu temel üzerinde Devrimci Kürt Demokratları ile sıkı bir dayanışma ve ittifak içine girerken Marksizmin yüce bayrağını da yükseltmeli ve her türden milliyetçi ideolojiye karşı proletaryanın enternasyonalist öğretiminin saflığını savunmalıdır.

Yukarıda anlatılanların ışığında yaklaştığımızda; Fevzi Aslansoy arkadaşımızın cenazesi ile ilgili haberde iki yanlış yapıldığını görebiliyoruz. Birinci olarak "Kahrolsun burjuva milliyetçiliği" sloganı ile ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yapılması gereken ayırım gözardı edilmiştir. İkinci olarak ise, Kürt milliyetçileri arasında bir ayırım gözetilmemiş ve SSCB uşağı bir avuç sosyal-faşist'in tavrı Kürt devrimci demokratlarının da tavrıymış gibi bir sonuç çıkmasına müsaade edilmiştir.

Bu bir avuç uşak-zorba tecrit edilmek istenirken, Kürt milliyetçileri arasında bir ayırım yapılmayarak hataya düşülmüştür.

Bir haber yazısında da olsa yanlış bir anlatımın sonucu da olsa bu tür hatalardan şiddetle kaçınılmalıdır. Bundan sonra bu konuda daha da titiz davranmak gerektiği bilincindeyiz.

HALKIN KURTULUŞU

İşgalci Suriye

Baş.sa.3'de

emperyalistleri, kanlı katliamı yaratan Suriye saldırısını şimdi artık açık açık destekliyor, utanmadan, bu saldırının iç barışın korunmasına ve kardeş kavgasının durmasına hizmet ettiği yalanını yayıyorlar.

Oysa, bu saldırının neye hizmet ettiğini, en iyi, emperyalist uşağı saldırgan İsrail'in Başbakanı İzak Rabin açıklıyor: "Suriye müdahalesine karşı çıkmamız saçma olur. Çünkü bizim iki buçuk yılda öldüremediğimiz Filistin gerillasını onlar birkaç günde öldürdüler"

İslâm Dişişleri Bakanları Konferansı sırasında Arap halklarına şirin görünmek için FKÖ'yü desteklediğini ifade eden Türkiye hakim sınıfları da, Suriye'nin Filistin halkı üzerinde giriştiği bu katliama seyirci kalarak, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet ettiklerini bir kez daha ortaya koyuyorlar.

ORTADOĞU'DA VE BÜTÜN DÜNYADA HALKLARIN BAŞ DÜŞMANI İKİ SÜPER DEVLETTİR

1967 İsrail-Arap savaşından sonra gelişen olaylar Rogers Barış Planı, Filistinlileri katletmeyi amaçlayan Ürdün saldırısı, Cenevre Barış Konferansı yutturmacaları, Ortadoğu halklarının en büyük düşmanlarının iki süper devlet olduğunu ortaya koydu. Suriye'nin katliam girişimi bu gerçeği bir kere daha doğruluyor.

ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, hayati hammadde kaynaklarına; petrol yataklarına sahip olan, aynı zamanda Akdeniz'i kontrol altında tutmada stratejik bir öneme sahip olan Ortadoğu'yu yutmak, Ortadoğu halklarını köleleştirmek için; Ortadoğu'da bütün köşebaşlarını kapmak, için bir yandan kıyasıya mücadele ederken, halkların gelişen mücadelelerini bastırmak için ittifak etmekten de geri durmuyorlar.

Kendilerine bağlı yönetimlerin bulunduğu ülkeleri büyük bir hızla silahlandırıyor, Ortadoğu'yu patlamaya hazır bir cephaneliğe çeviriyorlar.

Yıllardan beri Mısır'ı, hegemonyası altında tutan Sosyal emperyalistler, bu lokmayı ellerinden kaçırınca, Ortadoğu'da ve Akdeniz'de yayılmalarının temel taşı olarak Suriye'yi aldılar. Ve bu ülkeyi Ortadoğu'da bir koçbaşı olarak kullanabilmek için görülmemiş ölçüde silahlandırdılar. Ve bugün Lübnan'da katliama girişen; Sovyet uçakları, silahları ve teçhizatıyla donatılmış, Sovyet uzmanlarınca eğitilmiş Suriye ordusu, işte bu Sovyet işbirlikçisi Suriye yönetiminin emrindeki ordudur. ABD ve SSCB filoları, avının üzerine atlamaya hazırlanan vahşi hayvanlar gibi Lübnan açıklarında bekliyorlar.

HALKLARIN ZAFERİNİN VE ORTADOĞU'DA GERÇEK BARIŞIN YOLU İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELEDEN GEÇİYOR

Mısır'ı nüfuzu altında tutamayan SSCB'nin bütün gücünü Suriye'yi kontrol altında tutmaya harcaması, Suriye'yi milyonlarca dolarlık silah ve malzeme, yüzlerce Sovyet uzmanı göndermesi boşuna değil dir. SSCB'nin Irak'a yüzlerce MİG uçağı, yüzlerce uzman ve pilot göndermesi boşuna değildir. Dünyanın bu en büyük iki silah tüccarının, kendi pilotlarının kullandığı, yine kendi uçaklarıyla Irak'taki Kürt Ulusal Hareketini kana boğan, kendi uzmanlarının eğittiği ve yine kendi silahlarıyla donatılmış Suriye Birliklerini Filistin halkına saldırtan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve saldırgan İsrail siyonizmini Arap halklarının başına bela eden ABD emperyalizminin tek bir amaçları vardır: Bütün dünya halklarının olduğu gibi, Ortadoğu halklarının mücadelesini amansızca yok etmek. Halkları kendilerine kul köle etmek!

Yıllardan bu yana kan ve ateş pahasına kazandıkları deneyler, Ortadoğu'nun ezilen halklarına şu gerçeği bir kere daha, bir kere daha gösteriyor.

Ortadoğu halklarının baş düşmanı, bu iki büyük silah ve ölüm tüccarı, ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleridir.

Başta Filistin halkı olmak üzere, Ortadoğu halkları nın ABD emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve onların Ortadoğu'daki kuklalarına karşı yükselttikleri mücadele mutlaka zafere ulaşacak, iki süper devletin hegamonya emellerini boşa çıkaracak, Ortadoğu halklarının gerçek bir barışa kavuşmasını sağlayacaktır.

YAŞASIN FİLİSTİN VE ORTADOĞU HALKLARININ HAKLI MÜCADELESİ
LÜBNAN'DAKİ SURİYE İŞGALİNE SON.
İKİ SÜPER DEVLET ORTADOĞU'DAN DEFOLUN!
KAHROLSUN, ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ.

Çorum'da

Baş.sa.3'de

tırmak, sorumluluk duygusunu yüceltmek.

5. Demokratik dernekleri bir siyasi partinin yan öngütü gösterme, yanlışına kapılmamak. Derneklerin örgütsel bağımsızlığını korumak.

6. Demokratik dernekler olarak faşizme karşı demokratik kitle eylemleri koyarak halkın demokratik mücadelesine katkıda bulunmak. Faşist baskıları, işkencileri, işkencecileri halka açıklamak. Faşizme karşı eylem birliğinin oluşmasını sağlamak

7. Emperyalizme karşı mücadelede: "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı"nı savunmak. ABD emperyalizminin sömürü ve tahakkümüne, Sovyet Sosyal-Emperyalizminin yayılmacı siyasetine karşı halkımızın ve dünya halklarının demokratik-devrimci mücadelesini sonuna kadar desteklemek. Bu yolda yurtsever devrimci görevi yüklemek.

8. Egemen sınıfların sinsi sömürü yöntemlerini ve baskı metodlarını öğrenmek, açıklamak. Her türlü yerli gericiliğin karşısında uyanık bulunmak, halkın bilinç düzeyini yükseltmek.

9. Ezen ulus şovenizmine karşı çıkmak, milli zulme karşı mücadele etmek. Faşistlere kitle içinde taban kazandırmamak.

23.5.1976 TARİHİNDE ÇORUM'DA DÜZENLENEN ANTİ-FAŞİST BİRLİK ÇAĞRISINA İMZA KOYAN KURULUŞLARIN İMZALARI:

1- Amasya TÜM-DER
2- Çorum TÖB-DER
3- Amasya Halkçı Gençlik Derneği
4- Çorum TÜS-DER
5- Taşova Gençlik Kültür Derneği
6- Taşova Tütün Üreticileri Birliği
7- Amasya TÖB-DER
8- Oğlaközü Köyü Kültür Dayanışma Derneği
9- Gümüşhacı Köyü TÖB-DER
10- Alaca TÖB-DER
11- Yozgat TÖB-DER
12- Çorum Kültür Dayanışma Derneği
13- Mecitözü Kültür Dayanışma Derneği
14- Akören Köyü Kültür Dayanışma Derneği
15- Karakaya Köyü Kültür Derneği
16- Sungurlu TÜM-DER
17- Boğazkale Köyü Turizm ve Kültür Derneği
18- Çorum Eğitim Enstitüsü Derneği
19- Sungurlu TÖB-DER
20- Tokat TÖB-DER
21- Tokat Kadınlar Derneği
22- Tokat Tüm-Der
23- Tokat Demokratik Kültür Derneği
24- Alaca Gençlik Kültür Derneği
25- Suluova TÖB-DER
26- Alacahöyük Kültür Dayanışma Derneği
27- TÖB-DER Çorum Bölge Temsilciliği
28- Sungurlu Gençlik Kültür ve Dayanışma Derneği
29- Akçalı Köyü Kültür Dayanışma Derneği
30- Akpınar Köyü Kültür Dayanışma Derneği
31- Karamahut Köyü Kültür Dayanışma Derneği
32- Çavuşköy Kültür Dayanışma Derneği
33- Yazır Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği

İşçi Sınıfı

Baş.sa.3'de

Bir yandan halkın gelişen mücadelesinden etkilenen aydınlar, gittikçe artan bir istekle sinif mücadelesinin hergün ortaya çıkardığı sorunları çözme ve devrimin kısa ve uzun vadeli amaçlarını, hedeflerini devrimci bir şekilde etkilemeye çalıştı. Diğer yandan da, karşılık olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi zayıf da olsa devrimcilerden, onların ortaya attığı görüş ve sloganlardan etkilendi. İşçi sınıfı hareketinin henüz proleter-devrimci niteliğinden uzak olan, ama tartışmasız siyasi görünüm kazanmasında bu etkinin önemli bir payı olduğunu belirtmek gerekir. Öyle ki, siyasi nitelikteki pek çok slogan ve talep önce devrimci öğrenci hareketinde ortaya çıktı daha sonra da işçilerin, köylülerin mücadelesine ateşli bir ilgi duyan ve bu hareketlerde yer alabilmek için yanış tutuşan devrimci gençlerin bu yöndeki isteklerini gerçekleştirmeleri ölçüsünde, emekçilerin mücadelesinde de yaygın bir şekilde kullanıldı.

Fakat dönemin esas özelliği, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleşememesi ve devrimci hareketin kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin çok gerisinde kalmasıdır.

Bu durum, hem sosyalist hareketin, hem de işçi sınıfı hareketinin karşılıklı olarak zayıflamasına sebep olmaktadır. Devrimci önderlikten yoksun olan işçiler, günlük ekonomik mücadelelerinde bile çoğu zaman yenilgiye uğramakta başlarındaki gerici, reformist ve revizyonist sendika yöneticileri tarafından patrona satılmakta, faşist iktidarın ve işverenlerin baskısına, zulmüne boyun eğdirilmektedir. Henüz ekonomik mücadelenin sınırlarını aşamamış olan işçi sınıfı hareketi, politik bağımsızlığından yoksun olarak hakim sınıf partilerinin kuyruğu halinde tutulmaktadır. Öte yandan, devrimci hareket, mevcut sömürü düzenini yıkma yönünde sağlam adımlar atamamaktadır. Halk kitlelerinin mücadelesi ile devrimci hareketi birleştirmeyi, yığınlar içinde sağlam bağlar oluşturmayı başaramadıkça, devrim yolunda emin adımlarla ilerlemek kesin olarak mümkün değildir.

Uzun zamandan beri, proleter-devrimciler, işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasında ciddi olarak çalışmaya başlamışlardır. Ama mesele esastan çözülmüş değildir. Sorun yine aynı sorundur.

Günümüzün en acil ve en önemli görevi, savsaklanması halinde acı kayıplara yol açacak görevi, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmi birleştirmektir. Bunu ancak proleter devrimcileri gerçekleştirebilir.

Sözde işçi sınıfı adına hareket eder revizyonistler ve küçük-burjuva devrimcileri, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleşmesini engellemekten başka birşey yapmıyorlar.

Biryandan sendikalara çöreklenen reformist ve revizyonistler aracılığıyla işçi sınıfı hareketi ya günlük çıkarlar uğruna yürütülen mücadelenin, ekonomik mücadelenin kısır çerçevesine hapsedilerek, ya da hareket burjuvazinin kuyruğuna takılarak sosyalizmden tecrit edilmektedir. Diğer yandan da, politik mücadeleden işçi sınıfından ve kitlelerden kopuk olarak yürütülen mücadeleyi anlayan, kitlelerin mücadelesi yerine küçük grupların mücadelesini esas alan ve özellikle gençlik arasında faaliyet gösteren küçük-burjuva devrimcileri, sosyalist hareketin, işçi sınıfı hareketiyle birleşmesine zarar vermektedir. Hareketin gelişimini engelleyen bir eğilim olarak varlığını ve etkinliğini, eskisi kadar olmasa da hala sürdüren bu küçük-burjuva devrimci akımının zararları en açık şekilde 1970-71 döneminde yaşandı. Yığın hareketlerinin ülkemiz için eşsiz boyutlara ulaştığı bir dönemde, bu akımın önderleri, ezilen sınıfların mücadelesine boş verdiler ve hatta gerçeğe gözlerini bütünüyle kapayarak "kitlelerin emperyalizm ve oligarşi tarafından uyuşturulduğunu, pasifleştirildiğini" öne sürdüler. Ve kitlelerden kopuk "öncü savaş" teorisini geliştirdiler.. Onlar savundukları bu siyasete proleter-devrimci siyaset ve harekete de proleter-devrimci hareket gözüyle bakıyorlardı.

Oysa proleter-devrimci hareket, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleşmesidir. Bunu birleştirmenin de bir tek aracı vardır: Proletaryanın devrimci partisi.. Bu parti, görevi işçi sınıfına bilinç götürmek, onu ekonomik ve sendikal mücadelenin dar sınırlarından çıkarmak olan proleter-devrimcileri tarafından işçi sınıfının mücadelesinin içinde inşa edilebilir.

Ve ancak devrimci proletarya partisi, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmi birleştirerek, teoriyi sömürü ve zulme karşı mücadelede maddi bir güç haline getirerek, her türden oportünist, revizyonist ve maceracı akımı, işçi sınıfının dışına atarak ve işçi sınıfının siyasi bağımsızlığını sıkı sıkıya koruyarak proletaryayı ve milyonlarca emekçiyi devrim yolunda yönetebilir.

HALKIN KURTULUŞU